

Süreç komünistler açısından daha organize, örgütlü ve Kaypakkaya çizgisinde ısrarlı konumlanmayı emretmektedir. Oluşan çatlaklardan faydalanma, devrimci bir yönelimle kitlelerin hareketine yön verme tutumu hayati önemdedir.

özgür gelecek için
Yeni

Demokrasi

gazetesi

8 MAYIS-22 MAYIS 2024 • SAYI: 161 • FİYAT: 15 TL • ISSN: 2630-5526

EMEK

4

İSTANBUL 2024 1 MAYIS'I
İŞÇİLER VE DEVRİMCİLER İÇİN
GERÇEKLERİN AYNASI

1 Mayıs Taksim tartışmaları, işçi sınıfının devrimci, ilerici, geliştiren, yapıcı ve karşı devrimci unsurları yıkıcı proleter tutumuyla, DİSK ve kısmen de KESK gibi sendikal bürokrasinin sınıf iş birliği, kimi küçük burjuva örgütlerin ise sınıfı anlamaktan uzak tutumları arasındaki farkı görüp, anlayabilecekleri bütün pratik unsurlarını bir kez daha gösterdi.

DÜNYA

20

ABD, SAVAŞ ATEŞİNİ
YAYMAYA DEVAM EDİYOR

ABD "yardım" adı altında dünyanın dört bir yanında faşist gerici devletleri silahlandırmayı sürdürüyor. Emperyalist hegemonya uğruna savaş ateşini her tarafa yayıyor. Verilen bu silahlar aynı zamanda halkları zapturapt almak için veriliyor. ABD emperyalizmi onun dünyanın dört bir tarafındaki tetikçileri dünya halklarının baş düşmanı olduklarını her gün yeniden ispatlıyor.

SAYFA 12-13-14

KOLEKTİF DOĞRULTU

1 Mayıs Tartışmaları Gerçeklikle Hesaplaşma Öğretir

1 Mayıs'a Direniş Damgasını Vurdu

2024 İstanbul 1 Mayıs'ı birçok alanda direnişe sahne oldu. 1 Mayıs'ın Taksim Meydanı'nda kutlanmasını isteyen binlerce kişi 2024 1 Mayıs'ını direniş ile karşıladı. Özellikle Saraçhane'de binlerin direniş devletin saldırılarıyla karşılaştı. Şiddetle, haksızlığa, hak gaspına karşı ortaya konan direniş 1 Mayıs sonrasında da saldırılarla sindirilmek istendi. 1 Mayıs günü Taksim'e ulaşmaya çalışan 210

kişi gözaltına alındı. 175 kişi akşam saatlerinde serbest bırakıldı. Gözaltına alınan 17 Partizan okuru ve 18 Gençlik Komiteleri üyesi "mevcutlu" istemiyle 3 günlük gözaltı süreci yaşadı.

GÖZALTINDA İŞKENCE VE DİRENİŞ

Aralarında 17 Partizan okurunun da olduğu 35 kişinin gözaltında gördüğü işkence bir 1 Mayıs gündemi olarak kayıtlara geçti. Saraçhane'deki direnişin sesi öyle güçlüydü ki faşizm bu sesi bastırmak için gözaltındakilere günlerce işkence yaptı. Nezarethane koşullarında tüm insani ve demokratik hakları hiçe sayılan 35 kişi polisin ve devletin saldırılarına maruz kaldı. Temel ihtiyaçlarının karşılanması dahi engellendi. Tuvalet ihtiyacını karşılamak isteyen Partizan okurlarına polis poşet uzatıp "bunlara yapın" dedi. Partizan okurları gözaltında gördükleri bu kötü muameleye ve işkenceye yönelik direniş gösterdiler. Temel haklarının karşılanmasını isteyen Partizan okurları sloganlarla işkenceyi protesto ettiler. Haklarının karşılanmaması ve direnişin devam etmesi üzerine polis Partizan okurlarına şiddet uygulayarak onları tekli hücrelerde 30 dakika bekletti.

1 Mayıs'ta gözaltına alınanlar 4 Mayıs'ta Çağlayan Adliyesi'ne götürüldüler. Burada

35 kişinin savcılık sorgusu gerçekleşti. Savcılık sorgularında Partizan okurlarına "İbrahim Kaypakkaya silüetli Partizan flamaları" soruldu. Gençlik Komiteleri'nden birçok kişiye ise katıldıkları Filistin eylemlerine dair fotoğraflar gösterildi. Savcılık sorgularının ardından 17 Partizan okurunun tamamı tutuklanmaya sevk edildi. Nöbetçi Sulh Ceza Hâkimliğine çıkarılan Partizan okurlarından 6'sı tutuklandı. Gençlik Komiteleri'nden ise 5 kişi hâkimlik sorgularının ardından tutuklandı.

38 KİŞİ TUTUKLANDI

1 Mayıs'tan itibaren Saraçhane direniş burjuva-feodal medya tarafından hedef haline getirildi. Bunun sonucunda 3 Mayıs sabahında polis İstanbul'da birçok eve baskın düzenledi. Baskınlar esnasında gözaltına alınanlar uğradıkları haksızlık dışında gene işkence gördüler. Halkevleri, SOL Parti, Devrimci Hareket, Devrimci Gençlik Dernekleri, Sosyalist Meclisler Federasyonu (SMF), Sosyalist Mücadele İnisiyatifi, Kaldıraç, TÖP, Emekçi Hareket Partisi ve Öğrenci Faaliyeti üyeleri gözaltına alındılar. 1 Mayıs günü gözaltına alınanlarla birlikte toplam 65 kişi Çağlayan Adliyesi'ne çıkarıldı. Hâkimlik sorgularının ardından 38 kişi tutuklandı.

1 MAYIS OPERASYONLARI DEVAM ETTİ

Saraçhane'deki direnişin faşizmi sarstığı açıktı. Öfkelerini gideremediklerinden olsa gerek 5 Mayıs'ta da ev baskınları ve operasyonlar devam etti. Sabah saatlerinde gerçekleştirilen ev baskınlarında 12 kişi gözaltına alındı. Faşist saldırıların boyutu artarak devam etti. İstanbul'da Kaldıraç Hareketi üyelerinin bulunduğu evin kapısı yerinden sökülerek açıldı, bu sırada duvar dahi parçalandı. Evin içerisinde de 1 Mayıs direnişçilerine dönük işkence sürdü. Polis ev içerisinde devrimcilerin karnına tekme atarak ve sırtlarına postalla basarak işkence yaptı. "Kafanıza sıkırsız, kımıldamayın" diyerek tehdit etti.

Ev baskınlarında: Devrimci Gençlik Dernekleri, Kaldıraç Hareketi, Öğrenci Faaliyeti ve İşçi-Sen üye ve okurları gözaltına alındı.

6 Mayıs günü savcılık ifadelerinde 12 kişiden 11'i tutuklamaya sevk edildi. Hâkimlik sorgularının ardından 11 kişi tutuklandı.

Faşizmin 1 Mayıs operasyonlarında toplamda 49 devrimci tutuklandı. Tutuklanan devrimciler Silivri Hapishanesine götürüldü.

umutsuzluğa ve yılgınlığa karşı
KAYPAKKAYA
çizgisini **kuşan!**

PROGRAM
GRUP BAJAR
PINAR AYDINLAR
GRUP İSYAN ATEŞİ
GRUP VARDIYA
ASMİN-ROZA ÇOCUK KOROSU
MAVİ YOL ŞİİR GRUBU
SİNEVİZYON
ULUSLARARASI KOMÜNİST ÖRGÜT
VE PARTİLER

19 MAYIS
PAZAR
14:00

KOMÜNİST ÖNDER
İBRAHİM KAYPAKKAYA

Union Kultur und Begegnungszentrum
Klybeckstrasse 95,
4057 BASEL

PARTİZAN

umutsuzluğa ve yılgınlığa karşı
KAYPAKKAYA
çizgisini **kuşan!**

PROGRAM
GRUP BAJAR
PINAR AYDINLAR
GRUP İSYAN ATEŞİ
GRUP VARDIYA
GRUP UMUDA TOHUM
SİNEVİZYON
ULUSLARARASI KOMÜNİST ÖRGÜT
VE PARTİLER

18 MAYIS
CUMARTESİ
17:00

KOMÜNİST ÖNDER
İBRAHİM KAYPAKKAYA

MEHRZWECKSAAL CENTRUM O-DORF
An-der-Lan Str. 40,
6020 INNSBRUCK

PARTİZAN

İbrahim Kaypakkaya İnsbruck ve Basel'de anılacak

Avrupa Partizan tarafından "İbrahim Kaypakkaya'yı sahiplenmeye, işkence ile katledilişinin 51. yıl dönümü olan 18 Mayıs'ta ona daha güçlü sahip çıkmaya çağırıyoruz." denilerek Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya'nın katledilişinin 51. yılında 18 Mayıs Cumartesi Innsbruck ve 19 Mayıs Pazar günü Basel'de gerçekleştirilecek olan anma etkinliklerine çağrı yapıtı.

POLİTİK
GÜNDEMTAKSİM İÇİN, KAYPAKKAYA İÇİN,
FİLİSTİN İÇİN
DİRENİŞİ SAHİPLENELİM, BÜYÜTELİM!

1 Mayıs 2024'e dört şey damgasını vurdu. Birincisi, sarı sendikalar da dahil olmak üzere geniş kesimlerin, işçi sınıfı için tarihsel anlamı olan Taksim için bir tutum almasıdır. Geniş toplumsal kesimlerin 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlama paydaşlığının farklı sınıfsal karakteri ve niteliği göz ardı edilecek türden değildir. Bu bağlamda işçi sınıfının ve halk kitlelerinin 31 Mart yerel seçim sonuçlarının yarattığı politik iklimle düne göre daha güçlü şekilde ortaya koyduğu Taksim iradesi sarı sendikaların gözlerini kapatamayacağı bir basınç yaratmıştır. Sarı sendikalar Anayasa Mahkemesi kararını ve CHP'yi de arkalayarak Taksim talebini dillendirmeye mecbur kalmıştır. Olabildiğince ürkek, kararsız ve sistemin sınırlarını zorlamayan bir tutumu süreç boyunca şekillendirmişlerdir. Bunun yanında demokratik, ilerici ve devrimci güçlerin Taksim iradesi daha güçlü ve kararlı bir şekilde ortaya çıkmıştır. Ancak bu irade yüzeysel tartışmalar, ele alımlar, sürecin yeni politik iklimi ve yarattığı olanaklar, egemen sınıflar arası güç ilişkilerindeki değişim eğilimi ve kitlelerin hak taleplerini-öfkelerini-yaşadığı yoğun çelişkileri harekete çevirme tutumunu gözetmekten ziyade yürüyüş güzergâhında asılı kalan bir yarılma ve gerilik içinde kalınmasına neden olmuştur. Bu tablo kitlelerin faşizmle daha kararlı ve güçlü şekilde karşı karşıya gelme yönelimine yaslanarak hareket etme olanağını parçalamıştır. Halkın sokağa çıkma, 1 Mayıs'ı kitlesel kutlama, Taksim'i zorlamaya dair açık olan eğilimi, bunu gerçekleştirmeye dair egemenler arasındaki çatlakların cesaretlendirici öğeleri belli bir kesimde yönlendirici bir rol oynamamış, tam tersine süreci kavramaktan uzak politik sığılma dönüşmüştür. Nihayetinde tüm bu dağınıklığa, ürkek ve tutuklaştıran öğelere rağmen on binlerce kitlede açık bir Taksim iradesi, öfkelerini ve tepkisini sokaklara taşıma tutumu oluşmuştur. Taksim iradesi tüm yasalara, psikolojik harp yöntemlerine, halkı sindirme politikalarına, sarı sendikalar ve CHP'nin halkı sisteme yedekleme çabasına rağmen 1 Mayıs

2024'e damgasını vurmuştur.

İkincisi, tıpkı 2023 Maltepe'de olduğu gibi 2024'te de Saraçhane yürüyüş kolunda İbrahim Kaypakkaya silüetli flamalara yönelik faşizmin tahammülsüzlüğü, saldırganlığı 1 Mayıs'a damgasını vurmuştur. Partizan flamalarına yönelik faşist diktatörlüğün açık şekilde Kaypakkaya vurgusu ile saldırması, Partizan'ın bu noktada kararlı duruşu ve yürüyüşte ısrarı onlarca gözaltıyla sonuçlanmıştır. Ortaya çıkan direniş çizgisi, düşünce ve ifade özgürlüğünü savunmanın yanında ve daha da önemlisi halkın kurtuluş çizgisinde, onu kavrattırma, onu sahiplenmede bir tutuma işaret etmektedir.

Üçüncüsü, İsrail'in Gazze'ye yönelik acımasız katliamları karşısında faşist diktatörlük söylemde Filistin davasını sahiplenene ama ticari ilişkileri ve emperyalistlerle yürüttüğü ilişkilende Siyonist İsrail'i arkalayan konumuyla iki yüzlü davranmaktadır. Bu durumu anlatan, kitlelere taşıyan bir hareket ve kamuoyu çalışması söz konusudur. Faşist diktatörlük bu bağlamda 1 Mayıs'ta da Filistin davasının yanında duran ve devletin (özelde AKP'nin) riyakârlığını alanlara taşıyanlara yönelik de saldırgan ve tahammülsüz bir konumlanış almıştır. Onlarca kişi Filistin davasının yanında durduğu için gözaltına alınmıştır. Bu durum AKP ve Tayyip Erdoğan'ın Filistin'in yanında durduğunu iddia eden riyakârlığını ortaya çıkarmıştır. Filistin bu bağlamda 1 Mayıs'a damgasını vuran diğer bir mesele olmuştur.

Dördüncü ise Saraçhane'de CHP, DiSK, KESK vs.nin Taksim için toplanan on binlerce insanın talebini yok sayarak sınıfsal niteliklerine uygun olacak şekilde bu hakkı elde etmeyi tecrit edip yalnızlaştıran yaklaşımına kitlelerin prim vermeyip barikatları zorlaması ile ortaya çıkan gerçekliktir. Barikatları CHP ve DiSK'e rağmen zorlayan irade, faşizm tarafından 1 Mayıs sonrası gözaltı ve tutuklama saldırısına maruz kalmıştır. Onlarca devrimci, demokrat kişi evleri basılarak gözaltına alınmıştır. 1 Mayıs'a damgasını vuran diğer bir gelişme de bu olmuştur.

1 Mayıs 2024 49 kişinin tutuklanmasıyla faşizmin ablukasına alınmıştır. Kuşkusuz 1 Mayıs'ta gösterilen direngenlik ve kararlılık kitleyi bunun peşinde sürüklemeye çabası sınıf mücadelesinin bu evresinde önemlidir. Bu tutum yaşanan ekonomik kriz ortamında, kitlelerin yoksulluğa mahkûm edildiği, krizin faturasının onlara kesildiği şartlarda, siyasal özgürlüklerin kısıtlandığı durumda hak arayışı ve faşizmin dayatmalarına karşı uzlaşmaz bir tutum gösterilmesi yönüyle sınıf mücadelesine ivme kazandıracak bir gelişmedir.

Bu durumun farkında olan egemen klikler ve onların borazanı medya bu tabloya saldırmaktadır. Birinci saldırı ayağı 31 Mart seçimleri sonrası AKP ve CHP arasında "siyasal yumuşama" adıyla pazarlanan süreçtir. Özellikle 2 Mayıs'a denk getirilen Özgür Özel ve Tayyip Erdoğan görüşmesi "yumuşama" argümanı ile 1 Mayıs'a yönelik saldırının üstünü örtme rolünü yüklenmiştir. Seçim sonuçlarıyla AKP'de ortaya çıkan "yumuşama" zorunluluğu kitlelerin hak arayışına saldırı için bir kaldıraç olarak kullanılmaktadır. CHP medyası "devletin polisine saldırı"yı ekranlarda şiddetle kınayıp "oluşan iklimi bozuyorlar" propagandasıyla halka gerici bir bilinç taşımıştır. Hak arayışının barış içinde yürütülmesi, hatta CHP'nin kulis çalışmalarına ya da iktidar olacağı tarihe ertelenmesi gerektiği öğütleri verilmektedir.

Faşist klikler arasında güç değişiminin olduğu koşullarda kitlelerin mücadelesinin artacağına dair bilinç egemen sınıf temsilcilerini daha güçlü saldırılara itmektedir. Erdoğan'ın Özgür Özel ile görüşmesini "Türkiye siyasetini yumuşatma girişimi" olarak tanımlaması ve Özel'in de görüşmeyi "bir kilometre taşı" olarak nitelemesi açıktır ki bu görüşmeye kitlelerin, yasadıkları sorunlar ekseninde harekete geçmelerine ideolojik bir zincir işlevi yüklediğini göstermektedir. Egemenler arası mücadelenin bir parçası da olan bu görüşmeler daha güçlü bir savaşıma yoğunlaşmaya da hizmet etmektedir. Ancak her halükârda bu görüşme ve yumuşama söylemi kitleleri yönetme

ve güç edinme mücadelesinde bir dolgu malzemesidir. Bu eksende kitlelerin yüzü hak arayışına değil kendileri arasındaki ilişki ve mücadeleye çevrilmek istenmektedir. Her zaman olduğu gibi halkın mücadelesinden çıkacak bir halk demokrasisi değil, kendi dalaşlarından çıkacak bir faşizm örgütlenmektedir.

Faşist klikler arasındaki ilişkilerin yumuşama kategorisine çekilmesi kitlelerin ileriye doğru atılacak adımlarını mas etmeyi içermektedir. İkinci yön ise oluşan yeni siyasal dengede birbirlerini yoklama, durumlarını anlama ve içine girilecek yeni mücadele zeminini örgütlemeye hizmet etmektedir.

Halkın bağımsız eylemi ve hareketi için verili siyasal gelişmeler daha uygun koşulları oluşturmaktadır. Ekonomik ve siyasal krize egemen sınıfların bir çözüm üretmesi söz konusu değildir. Bu aralarındaki çatışmaları derinleştirecektir. Bu bağlamda kitleleri hem hareketsiz hem de kendilerine yedekleyecek yoğunlaşma söz konusudur. Halkı kendi faşist düzenleriyle uzlaşmaya, barışa çekerken halka daha güçlü saldırma, hak arayışlarını pasifize etme, anayasalcılığa mahkûm kılma, esaslı sorunlarından uzaklaştırıp kayıkçı kavgasında konumlandırma arayışında olacaklardır.

Süreç komünistler açısından daha organize, örgütlü ve Kaypakkaya çizgisinde ısrarlı konumlanmayı emretmektedir. Oluşan çatlaklardan faydalanma, devrimci bir yönelimle kitlelerin hareketine yön verme tutumu hayati önemdedir. Sınırlanmış ve daraltılmış yaklaşımlardan kopan, halkın bağımsız eyleme ve örgütlülüğe olan ihtiyacını devrimin esaslı olan sorunlarına odaklanarak ele alan kendi hareketini halkın hareketinden ve tarihsel rolünden tecrit etmeyi yadsıyan bir siyasal konumlanış komünistlerin rotası olmalıdır. Süreci bu heyecan ve coşkuyla karşılayan, 1 Mayıs tutsaklarını sahiplenene ve sahiplendiren bir yönelimle kitlelerin kurtuluş arayışına yön göstermeliyiz.

İSTANBUL 2024 1 MAYIS'I İŞÇİLER VE DEVRİMCİLER İÇİN GERÇEKLERİN AYNASI

İstanbul 2024 Mayıs'ı her dönem olduğu gibi bu 1 Mayıs'ta da işçi sınıfının bulunduğu mücadele ekseninde bazı gerçekleri gün yüzüne çıkararak yaşandı. Her 1 Mayıs'ta olduğu gibi yine tüm gerçekler yapılan ve yapılmayanlarla birlikte 1 Mayıs'ın yakıcı ve yıkıcı özelliğini gösterdi. Sınıf mücadelesinin en yalın öğretisi olan pratiklerden öğrenme deneyimi, deneyimleri kalıcı mücadele ilkelerine dönüştürme becerisi her devrimci özneyi her komünist yapıyı geliştiren yeni bir yapı parçacığına dönüşmektedir. İstanbul 2024 1 Mayıs'ı alan tartışmaların yetmezlikleri ile Taksim kararının çıkması ve bu kararın iradi olarak hataya geçirilmesi yeni görev olmuştur ve yapıldı da.

1 Mayıs Taksim tartışmaları, işçi sınıfının devrimci, ilerici, geliştiren, yapıcı ve karşı devrimci unsurları yıkıcı proleter tutumuyla, DİSK ve kısmen de KESK gibi sendikal bürokrasinin sınıf iş birlikçisi, kimi küçük burjuva örgütlerin ise sınıfı anlamaktan uzak tutumları arasındaki farkı görüp, anlayabilecekleri bütün pratik unsurlarını bir kez daha gösterdi. Devlet ve toplum arasında derinleşen sınıfsal ve siyasal çelişkiler, sadece iktidarda bir oy kaybına neden olmamış başta CHP olmak üzere birçok sistem partisinin tabanını toplumsal muhalefetin politika alanına daha da yakınlaştırdı. 2024 İstanbul 1 Mayıs'taki DİSK-CHP iş birliği, yoksullaşan, krizlerle boğuşan, bir şekilde tepki gösteren işçi sınıfının birlikten alacağı gücü parçalama görevine soyunmuş araçların bir parçası olarak ortaya çıktı.

ANAYASA VE TAKSİM HİPNOZU

DİSK ve KESK bürokratları, seçimlerin ertesi gününde TMMOB, TTB, DTB gibi meslek örgütlerini de yanlarına alarak açıkladıkları Taksim kararıyla, devrimci hareketin ezici çoğunluğu da dâhil olmak üzere geniş bir kesimi hipnoz etmeyi başardılar. İddialarının

arkasını fabrikalarda, iş yerlerinde, işçi bölgelerinde yürütülecek ciddi bir hazırlıkla değil Anayasa Mahkemesi kararıyla doldurmaya kalktılar. Sanki ortada anayasal bir işleyiş kalmış gibi sanki faşist bir rejimle karşı karşıya değilmiş gibi! Anayasa Mahkemesi kararını Taksim'in anahtarı olarak sallayarak faşist rejime yönelik yarılsamaları bir kez daha besleyip, onun geri adım atacağı konusunda yaygın bir beklenti oluşturdular. Son on gün içinde rejimden son derece net açıklamalar gelmeye başladığında ise bu kez "yasak tanımayıp Taksim'e çıkacağız, önümüzde kimse duramaz" diyerek poz kesmeye kalkıştılar. Devlet partisi CHP'nin başına geçirilen Özgür Özel'in "ben kefilim" diyerek Taksim korosunun önüne geçip mendil sallamaya başlaması ise bu hipnoz sözlerini başta umudunu seçime tapulayanlar ve kimileri için daha da heyecanlı hale getirdi.

"Taksim kararlılığı" ile başlayan Saraçhane uzlaşmasıyla sonlanan süreç, demokratik-devrimci güçler açısından doğru analiz edilmelidir. DİSK-CHP'nin Saraçhane uzlaşısı, devletçi bir uzlaşıdır. Her türlü saldırı, baskı, ekonomik vaatler olmasına rağmen mevcut sermaye temsilcileri AKP-MHP iktidarı çözülmeye başlamış sınıfın devrimcilerle birleşmesi sonucu ortaya çıkacak güçten korkması nedeniyle sözde uzlaşısı yolu ile bu süreci idare etme derdindedirler. Sömürü ve talanla ayakta kalmaya çalışan sermaye düzeni tam bir çözümsüzlük alanıdır. Ortaya çıkan DİSK-CHP ikilisinin Cumhurbaşkanı ile görüşmeleri de ortaya çıkan bu uzlaşısı, çözümsüzlük aralığında devrimci hareketleri bekleyen olanaklara yönelik sınıf düşmanlığının balans ayarı olmuştur. Neredeyse kontrolü kaybetmiş iktidar gerçeği karşısında sistemin, DİSK-CHP eliyle kontrolü kaybetmeme operasyonudur. Öncesinde "Taksim'e yürüyeceğiz" deyip Saraçhane'de sırtını Taksim'e ve devrimcilere dönerek 1

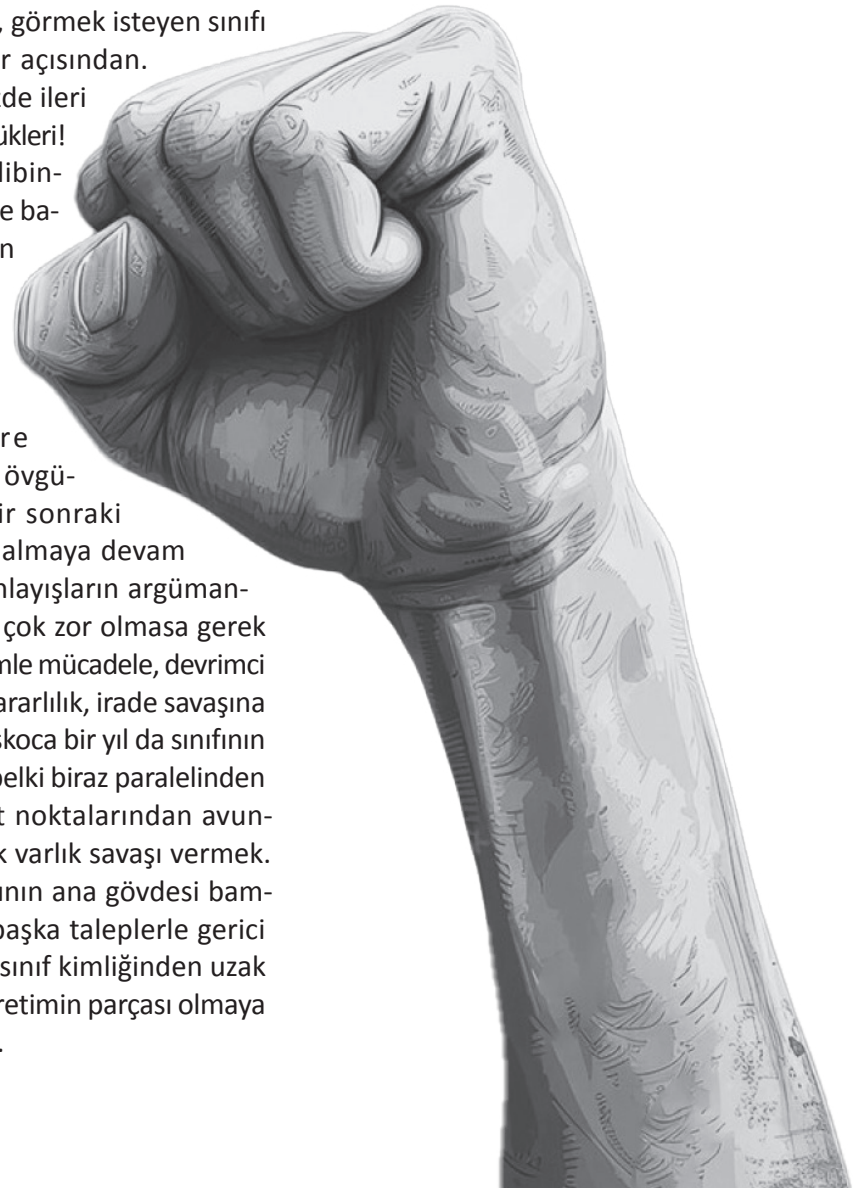
Mayıs'ı kutlayanlar saflarının kimin yanında olduğunu uzlaşısı mesajları ile ve alandan çekilme utanmazlığı ile vermiştir.

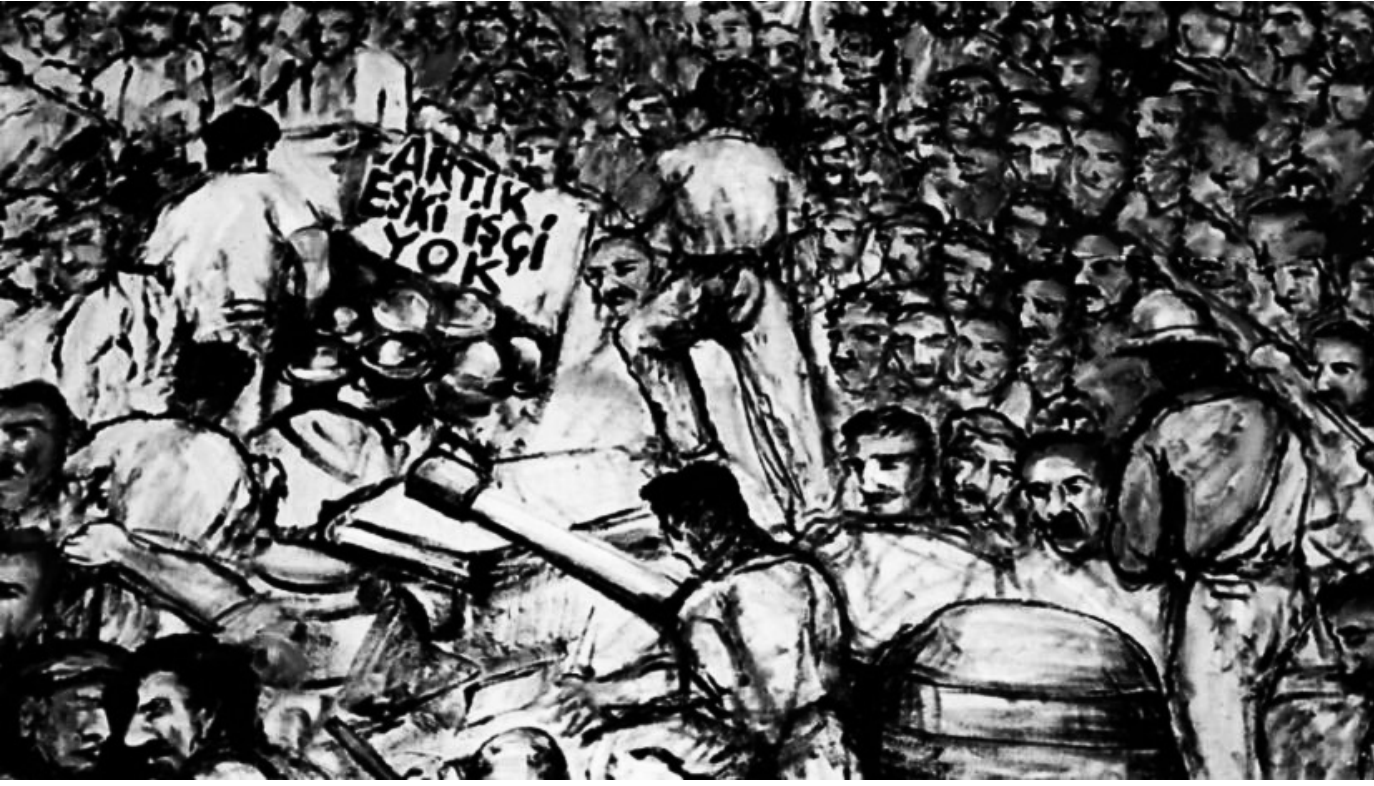
DİSK yönetimindeki hâkim eğilimin sınıf iş birlikçi sosyal diyalog sendikacılığıdır. Bu yaklaşım sadece etkisizliğini kanıtlamamış, sınıf taleplerini geride bırakmış, işçi örgütleyemeyen, darlaşan, sığ politik bir çizgide finge atan DİSK, bu İstanbul 1 Mayıs'ında da kendi işçisine verdiği sözü tutmamış Taksim'i zorlamamıştır ve gerici hedeflerinden biri olan CHP ile verilen fotoğraftan sonra alandan çekilerek kendi üyesine bile ihanet etmiştir.

1 Mayıs ileri işçinin, sorunlarını kendi usulüyle çözmesinin ve hareketin gelişmesini engelleyen burjuva iş birlikçisi sendikal-politik anlayışlarla mücadele etmenin yollarını göstermesi bakımından da öğretici oldu, tabii anlamak, görmek isteyen sınıfı önemseyenler açısından.

Aksi halde sözde ileri görüşlü at gözlükleri! ve kuyunun dibinden gökyüzüne bakan kurbağanın tasvir ettiği dünya özlemi ile sınıfa bakanlar kuyudan gördüğü yere güzellmeler övgüler dizerek bir sonraki 1 Mayıs'a yol almaya devam edecek. Bu anlayışların argümanlarını görmek çok zor olmasa gerek ileri tavır, faşizmle mücadele, devrimci sorumluluk, kararlılık, irade savaşına yaslanarak koskoca bir yıl da sınıfının içinden değil belki biraz paralelinden geçerek teğet noktalarından avuntular çıkararak varlık savaşı vermek. Oysa işçi sınıfının ana gövdesi bambaşka yerde başka taleplerle gerici sendikalar ve sınıf kimliğinden uzak fabrikalarda üretimin parçası olmaya devam ediyor.

İşçi sınıfı birçok kez olduğu gibi halen en zor yoldan, en ağır bedelleri ödeyerek yine yeniden kendi yolunu kendi deneyimleri ile bulmaya devam ediyor. Bu gerçeğe rağmen sınıf adına ahkâm kesip hem mekân tartışmalarında işsiz karar vermekten tutun da söylediği her sözü işçi sınıfının gerçeği ve kararımı gibi başta kendi içine sonra kitlelere sindirmeye çalışan sınıftan kopuk anlayışlar işçi sınıfının yegâne temsilcisi rolünü oynayarak aslında işçi sınıfını halen bulunduğu gerici iş birlikçi sendika ve kurumlara teslim etmekte, arkasına bakmadan koşmaya devam etmektedir. Öyle ki -teşbihte hata olmaz- bu bayrak yarışında bayrağı sınıftan almadan koşmanın ileri gitmenin, tur bindirmenin bu yarışta nasıl bir anlamı yoksa o şekilde yavan ve anlamsızdır. Bu tutum işçi sınıfını mevcut durumuna hapsetmekten,

işçi sınıfının yaratıcı gücünü ortaya çıkarmayan pasif hale getirmekten öteye gitmeyeceği öngörüsünde bulunmak zor olmasa gerek. 2024 1 Mayıs'ı bu tartışmalar açısından da önemlidir.

2024 İstanbul 1 Mayıs'ı ve sendikal bürokrasinin genel tutumu işçi sınıfının gücünü daha etkili bir şekilde ortaya koymasını olumsuz etkilemiştir. Özellikle Türk-İş ve Hak-İş eliyle tek bir kentte kutlama çağrıları ve bu kutlamalara üyelerinin oransal gücünün çok altında katılımı görev savma, yapmak için yapma gibi dar bir etkinliğe indirgeme tutumu devam etmiştir. Türk-İş ve Hak-İş'in 1 Mayıs'larında ise işçi vardır ama işçilerin sınıf olarak siyasal talepleri yoktur.

2024 İSTANBUL/BÖLGELER 1 MAYIS ALANLARI VE İŞÇİ SINIFININ MESAJLARI ALINACAK DERSLER

Sermaye temsilcisi iktidarın yasakçı tutumuna ve sendikal bürokrasinin yasak savma ve bölme çabalarına rağmen 1 Mayıs ülke genelinde yüzü aşkın yerde yüz binlerce işçinin katıldığı yaygın ve kitlesel eylemlerle kutlandı. Belli sanayi merkezlerinde işçilerin talepleriyle ve coşkulu katılımın yanı sıra, yıllar sonra ilk defa 1 Mayıs eylemlerinin yapıldığı merkezlerin sayısının artması bu 1 Mayıs'ta hafızalarda kalanlardı. Özellikle Batman, Antep, Van, Ağrı, Yozgat ve bölge özgölünde gerçekleşen mitingler önemlidir. Aynı zamanda 1 Mayıs eylemleri işçi hareketinin bölünmüşlüğü'nün yanı sıra sendikal

bürokrasinin işçi hareketi üzerindeki güven duygusu düzeyini de görmek bakımından önemli oldu. İşçilerin sendika merkezlerinin kürsülerdeki yakınmalarına itibar etmemesi ve 1 Mayıs eylemlerine katılanların konuşmalar başlar başlamaz alanı terk etmesi, konfederasyon yönetimlerine güvensizliğin ve tepkinin boyutunu göstermektedir. Alanlarda başlıca birkaç talep öne çıkmıştır. Ek zam, vergide adalet, örgütlenme hakkı, yoksulluk gibi talepler belirgindir. Ergün Atalay işçilerin vergi yükü, ek ücret ve sendikalaşma hakkı-yasal düzenlemeler üzerine bazı önemli gündemler hakkında konuşsa da azıcık dış gösterip ardından vatan-millet-sakarya teranesi ile iş birlikçi yönünü de hatırlatmaktan geri durmayan tavrı bulunduğu yerin görevini layıkıyla yapmanın mesajını vermiş oldu. Sınıf adına sınıftan kopuk başka bir açmazsın aynası haline geldi.

HAK-İŞ Genel Başkanı Mahmut Arslan ise "Bu meydanla ilgili tartışmaları biz 2009, 2010 ve 2011 tarihte sona erdirdik. Bundan sonra Taksim'de verilecek izinle burada yapabiliriz, eğer burada izin yoksa Türkiye'nin bütün meydanları bizim meydanlarımızdır, bütün alanlar bizim alanlarımızdır. Meydan tartışmalarıyla bir kısım güvenlik gerekçeleriyle kaos ve gerilim oluşturmak, kaos ve gerilimin etrafında dönmek emek hareketine büyük haksızlıktır." diyerek niyetini saklama gereği duymadan devrimcilere yönelik terörize eden bakışını işçilere aşılama devam etmiştir.

Vergide adalet talebini mitinglerinde

sınırlı da olsa dillendiren sendikal bürokrasi, ek zam talebini yükseltmekten özel olarak kaçınmıştır. Çünkü ek zam talebinin mücadele konusu haline gelmesi demek bugün sözleşmelerin çitasını yukarı çekmek anlamına gelmektedir. Dahası bunun için başlayan bir mücadelenin birleşik ve kitlesel bir mücadeleye dönüşmesi ihtimali vardı ki sendikal bürokrasinin en çok korktuğu şeydir. Onun için de vergide adalet talebine sarılmak onu öne çıkarmak; "Bu talep için hükümetle müzakere ediyoruz, bugün değilse de yarın gerçekleşecek" diye işçileri beklentiye sokarak öfkeyi yatıştırmak son yıllarda da etkili olan ve önümüzdeki dönem karşısında uyanık olunması gereken bir durumdur. Evet, işçi hareketinin mücadele dinamiğindeki canlılığa rağmen, mücadeleciler sendika merkezlerinin ve yanı sıra sınıf sendikacılığı mevzilerinin zayıflığı devam etmektedir. Ancak sorunun çözümü de bu çelişkili durumun işçilerin mücadelesinden yana çözülmesiyle çıkacaktır. Eğer sınıf kimliğini kavrayan ve sermaye çarklarının nasıl işlediğine uyanan öncü, ileri işçiler ve mücadeleciler sendikacılar kendi sorumluluğunun önemini anlamışsa, yapacağı ilk şey; bütün öncü işçilerle birleşeceği yer olan kendi sınıfın siyasal zemininde mücadele eden partisinde örgütlenmesidir. Sendikaları işçi örgütlerine dönüştürmenin ve sendikaları devrimci bir çizgide toplamanın bundan başka bir yolu yoktur. Hemen hemen bütün çevreler farklı farklı olgulara dayandırarak yeni bir döneme girildiğini ifade etmektedirler. Resmi burjuva kalemşorlar ve tarihçiler de bu yeni dönemi yerel seçimleri baş-

langıç noktası kabulünden hareketle tanımlayacaklardır. Oysa sermayenin tek adam iktidarı bütün güçleriyle yerinde durduğunun, sömürü ve baskı politikalarını kararlılıkla sürdüreceğinin mesajını vermektedir. Alt edilmesinin anahtarı da işçi sınıfının özellikle son üç yıldır ek zam talebi, asgari ücretin yükseltilmesi ve işçilerin, emekçilerin çalışma ve yaşam koşullarının iyileştirilmesi için giriştikleri mücadelenin düzeyinin gittikçe yükseliyor olması ve diğer toplumsal kesimler üzerinde etki gücünün artmasında aranmalıdır.

Aradan yıllar geçmesine rağmen, Taksim konusuna işçi sınıfının mücadelesini güçlendiremeyecek bir saplantıyla yaklaşanlar, yanlışlarından ders çıkarmalıdır. "Taksim yıllardır hem sendika bürokrasisinin günahlarını hem de devrimci solun sınıfın geniş kesimlerinden ne denli kopuk olduğu gerçeğinin üzerini örtmek için kullanılan bir örtü haline getirilmiştir. Meseleyi değerlendirmek için elimizdeki temel ölçüt işçi sınıfının mevcut bilinç ve örgütlülük düzeyidir. Bunu es geçene, hatta bunu değerlendirmesinin temeline oturtmayan her türlü yaklaşım niyet ne olursa olsun zayıftır ve zayıf da kalacaktır. Fabrikalarda, işçi mahallelerinde sınıfı bilinçlendirmek ve örgütlemek için anlamlı, dişe dokunur bir çalışma yapmayı, ter akıtmaktan kaçınanların, 1 Mayıs'a ilişkin takındıkları tutumların politik ciddiyetle hiçbir ilişkisi yoktur. Bunu yapanlar şayet devrimcilerse, bunun da işçi sınıfı devrimciliğiyle ilgisi yoktur. Bu tutum ancak kendi ruhunu rahatlatmak isteyen küçük burjuvanın devrimciliğine yakışı. "Türkiye'de 1 Mayıs'ları yaratan ve bir gelenek haline gelmesini sağlayan da, Taksim'in bir sembol haline gelmesine yol açan 1 Mayıs 1977'yi yaratan da küçük burjuva devrimciliği olmamıştır. Bugünkü küçük burjuva devrimciliğinin o zamanki öncülleri, devrimci hareketin olağanüstü kitleselliğine rağmen, Türkiye'de kitlesel 1 Mayıs kutlamaları örgütlemeyi adeta akıllarına bile getirmemişlerdir. Bu işi yapanlar işçi sınıfı devrimciliğine yönelik devrimciler ve onların içinde çalıştığı eski DİSK olmuştur. Bu unutulmuş gerçekleri küçük-burjuva sola da yeni DİSK'e de hatırlatmak zorunludur. Hatırlanması gereken bir başka gerçek, eğer oyun oynamıyorsa, bugün Taksim'i kazanma sözünün asıl anlamının 1 Mayıs 1977'deki gibi örgütlü ve düzene korku salan bir işçi hareketini örgütlemek olduğudur.

İşçi ve Emekçilere Açık Saldırı, EMPERYALİSTLERE DAVETİYE ORTA VADELİ PROGRAM

Emperyalizme göbekten bağlı, ülke rezervlerinin sürekli peşkeş çekildiği, döviz kuru üzerindeki baskının sürdüğü, kredibilite kaybının yaşandığı, enflasyonun uç boyutlarda arttığı ve borçlar dengesinin bozulduğu ülke ekonomisini darboğazdan çıkarabilmek için AKP iktidarının “reel” politikalara ihtiyacı vardı. Hazine ve Maliye Bakanı Mehmet Şimşek göreve getirildiğinde ülkenin “Rasyonel bir zemine dönmekten başka çaresi” kalmadığını söyleyip düşük faiz politikasından çıkılacağı ve sıkı para politikasına dönüleceği izlenimi veren adımlar attı. Ancak seçim döneminde ertelenen zamlar, oy kazanmaya yönelik popülist harcamalar ve depremden doğan yeni masraflar nedeniyle artan bütçe açığını kapatmak için artırılan dolaylı vergiler kur politikasındaki zikzaklar ile birleşince enflasyonla başa çıkma amacı hızla geçersiz hale geldi. Yabancı sermayenin talep ettiği borç dengesinin sağlanması amacı ise belirginleşti.

Bu durumda her zamankinden daha fazla uluslararası sermayeye ihtiyaç vardı ve bilindiği üzere temmuz ayında Mehmet Şimşek Körfez ülkelerine ikinci seyahatini yaptı. Londra’ya gidildi, Amerika’ya gidildi. Kı-sacası “kemer sıkacağı” ilan eden, “rasyonaliteye” eriştiklerini kaydeden, uluslararası sermaye akışını sağlamayı hedefleyen, Bakanıyla, Merkez Bankası Başkanıyla uluslararası sermayenin peşinde ülke ülke gezen bir ekonomi yönetimi bulunmaktadır. Cumhurbaşkanlığı Strateji ve Bütçe Başkanlığı tarafından 6 Eylül 2023’de yayımlanan ve 2024-2026 yıllarını kapsayan Orta Vadeli Program (OVP) bu anlayışın somutlaştığı bir nitelik taşımaktadır.

OVP’de örgütlenme özgürlüğü, toplu iş sözleşmesi, vergide ve gelirden adalet, emeklilik, ücretler, sosyal güvenlik

ve sosyal diyaloga ilişkin hedeflere yer verilmezken ücretlerin daha da eriyeceğini, alım gücünün düşeceğini, güvencesiz çalışma biçimlerinin korunacağını ve yaygınlaşacağını, emeklilik sorunlarının büyüyeceğini gösteren değerlendirme ve hedefler yer almıştır. İşçi sınıfı başta olmak üzere üretici kesimin ve genel olarak halkın taleplerine, ihtiyaçlarına, beklentilerine sırtını dönmüş, yabancı sermayenin diliyle konuşan ve asalak sermayeye seslenen bilindik uşaklık bir kez daha Mehmet Şimşek’te somutlaşmıştır. Mehmet Şimşek yönetimindeki OVP uzun zamandır teslim alınmış sendikaları kontrol

dayanmaktadır. Bir yandan ekonominin soğutulması (büyümede yavaşlama) diğer yandan yüksek faiz ile yeni finans kaynaklarına erişim hedeflemektedir. Yabancı sermayenin öncelenen talepleri düşük ücret, sınırlandırılmış emeklilik koşulları, sermayeye teşvik adı altında özellikle tarım sektöründe somutlaşan servet transferine (talanına) olanak veren hizmetler yayılırken, söz konusu politikalar bölümünde daha sert ve yeni bir model yaratmayı öngörmektedir. Fiyat artışları sürerken uygulanan “sıkı para politikası”nın ücretler üzerindeki baskıyı belirleyen kâr ve

“enflasyon farkı” zammı patronlarca artık tartışmaya açılabilir ve pazarlık konusu haline getirilebilir. Unutmamak gerekir ki “enflasyon hedeflemesi” IMF programlarının en katı reçetelerini içerir ve Mehmet Şimşek kontrolündeki mali program IMF’siz bir “enflasyon hedeflemesi” programıdır. “IMF’siz” program hazırlansa da borçlanma dengesinin gerektirdiği “yeni borç” kaynağının gene IMF ya da Dünya Bankası olacağından kuşku duymamak gerek. Çünkü uluslararası sermayenin diğer unsurlarından “beklenen” yanıt alınamamıştır!

Bu program enflasyonun gerçek nedeni olan “servet transferini” gizlemekle başlar. OVP’ye göre enflasyonun temel sebebi “özel tüketim harcamalarında” yaşanan artıştır. Tüketim harcamalarında küçülmeye gidileceğinin belirtilmesi 2024 yılının, talebin en çok baskılanacağı, bu yolla işçi ve emekçi ücretlerinin iyice sıkıştırılacağı bir yıl olacağını duyurmak, halkı buna hazırlamaktır. Talebin kısıllanması gıda, kira ve ulaşım erişim imkânlarının sert biçimde daralacağını göstermektedir.

Toplumsal birikimin yabancı sermayeye aktarımı da OVP’de güvence altına alınmaktadır. Sıklıkla halkın tasarrufunun devlet yatırıma dönüştüğü söylene de enflasyonun da faiz ödemelerinin de gerçekleştirdiği şey bu tasarrufun sermayeye akıtılmasıdır. Dolayısıyla devlet bütçesinin işçi ve emekçileri destekleyebilecek (barınma, eğitim, sağlık, güvence, emeklilik sistemi vb.) kamu harcamaları için değil, halkın aleyhine bir gelir transfer aracı olarak kullanılması yeniden planlanmıştır. Buna göre “toplumsal birikim” eğitim, sağlık, belediye hizmetleri gibi kamu yatırımları için kullanılmayıp devlet kurumlarında merkezileşecek ve iş birlikçi sermayenin kullanacağı bir

altında tutmakla birlikte her şey rağmen gelişme olanağına sahip işçi sınıfının siyasal gücünü, geniş üretici kesimlerin artan sistem dışına yönelme eğilimini hedef alarak yabancı sermayeye hizmet odaklı programa karşı durmanın imkânlarını olabildiğince daraltmayı hedeflemektedir.

OVP (2024-2026) üç ana temelden oluşuyor: 1- Sıkı para politikası 2- Mali disiplin ve 3- Yapısal dönüşüm (Özelleştirme, tarıma yönelik hamleler vb.) Dışa bağımlı sermaye birikim sürecinin önünü açmaya yönelik sıkı para politikasına ve ücretlerin bastırılarak iç talebin daraltılmasına

faiz arasındaki çekişmenin şirketler tarafından uygulanacak politikaların ücretliler aleyhine sonuçlar üreteceği açıktır. Bu çekişmeden patronların zararsız çıkmasının tek yolu reel ücretlerin düşürülmesidir. Her zaman olduğu gibi bu kez de ücretleri reel olarak eritmenin yolları aranacaktır. Türkiye İstatistik Kurumu tarafından açıklanan resmi enflasyondan hareketle kamu ve özel sektör toplu iş sözleşmelerinde de (TİS) konu olan ücret ve maaşlarda “enflasyon farkı artışı” 2024-2026 döneminde sadece TÜİK eliyle düşürülmeyecek ayrıca patronların inisiyatifine bırakılacaktır. Toplu sözleşmelere yansıtılan

potansiyel para sermayeye dönüşecektir. Programa göre sosyal güvenlik sisteminde prim miktarları artırılacaktır. Yani işçilerin 65 yaşına kadar emeklilik hakkı olmaksızın çalışmasının önü açılacak, çalışandan alınabilecek en yüksek prim alınacaktır. İç talebin kısılacağı, faiz ödemelerinin artacağı önümüzdeki süreçte işçi sınıfının çalışma koşullarının da ağırlaşacağı ve işsizliğin artacağı açıktır. Dolayısıyla OVP hedefleriyle sömürülmeye "her zaman hazır" insan kitlesi artacaktır.

Programın mali disiplin bölümünde yeni vergilerin hazırlandığına işaret edilirken artan kârların vergilendirilmesine dair herhangi bir emare bulunmamaktadır, verginin tabana yayılacağı beyan edilmektedir: Vergi yükünü işçi ve emekçilerin sırtına yüklenmeye devam edecek; şirketlerin, patronların yatırıma, üretimine, ihracatına ve rekabetine yüklenmemek "niyetiyle" artan kâra kesinlikle dokunulmayacaktır.

OVP'nin hedeflerinden bir tanesi kıdem tazminatını fona dönüştürerek

aşamalı olarak ortadan kaldırmaktır. Ayrıca "esnek çalışma modelleri"ni hayata geçirme adı altında, gerekirse ithal işgücü kullanımının teşvik edileceği "mesleki ve teknik lise mezunlarının... istihdama erken dönemde katılmalarının sağlanacağı", "esnek çalışma biçimlerinin yaygınlaştırılacağı", "sosyal güvenlik mevzuatı ve uygulamaları değişen işgücü piyasası koşullarına ve yeni nesil esnek çalışma şekillerine daha uygun hale getirileceği", "sosyal güvenlik sisteminde kişilerin daha çok istihdamda kalmaları teşvik edileceği", vs. gibi emeği baskılayacak önlemler yer almaktadır.

IMF, kendi raporlarındaki 2023-2024 dönemi öngörülerinden ikisi (büyüme ve enflasyon) programın hedeflerinden farklı olsa da hemen olumlayıp kredi musluklarını açtığına göre, OVP'nin emperyalist çıkarlara uygun görülmüştür. Bu uygunluk IMF yetkililerinin yaptığı şu açıklamada da görülmektedir: "Öncelikle yürürlükteki reform programını destekliyoruz. Biz de Türkiye'ye oradaki ekonomi ekibi-

nin izlediği programı tavsiye ederdik." IMF tarafından kaleme alınan tespit önce olumlu başlamakta, sonraki bölümlerde ise eksikleri vurgulayan politika önerileri yer almaktadır. Parasal daralma ve kamu maliyesinde kemer sıkma politikalarını özellikle öne çıkaran IMF uzmanlarına göre, "para ve kredi piyasalarında fiyat sinyallerinin rolünü artırmak için miktar müdahalelerinin azaltılması ve kredi faizlerindeki sınırlamalara son verilmesi gerekmektedir. Politika faizi artışı sonrasında sermayenin tahsisini piyasa belirlemelidir." Bu uyarı, döviz kurlarının uluslararası sermaye hareketlerine teslimiyeti anlamına gelmektedir. TL'nin reel değerini hedefleyen önlemler, örneğin sermaye hareketlerini denetleme yöntemlerini dışlamaktadır.

IMF önerisine göre "Kamu maliyesinde kemer sıkma" emekçilerin yükünü artıracak biçimde tasarlanmaktadır. "Enerji sübvansiyonları yerine hedeflenmiş yardımlar uygulanmalıdır. Enflasyon tazminatında emekli ve ücret ödemeleri geçmiş enflasyona değil,

enflasyon hedeflerine uygun olarak geleceğe göre ayarlanmalıdır." Yani milyonlarca emekçinin son can simidi olan "enflasyon farkı ödemelerine" son verilmelidir. OVP ile emperyalist politikalarla uygun politikaların yürürlüğe sokulacağı daha açık bir ifade ile göbekten bağımlılığın teminatı yeterli görülmemiş ki IMF sermayenin kârını daha da arttıracak öneriler daha doğrusu yaptırımlar dayatmaktadır. Sonuçta OVP işçi emekçilere direkt bir saldırı, yabancı sermayeye de bir davetiyedir. Egemen sınıfların, emperyalistlerin çıkarlarına uygun hazırlanan, sermayenin yararına olan OVP'lar işçiler, emekçiler için yok hükmündedir.

Sorunun yaratıcıları yani emperyalistler ve onların uşaklarının işçi ve emekçilerin sorunlarını çözemeyeceği/çözmeyeceği tartışılmaz bir gerçekliktir. Çünkü bu sorunların temelinde bizzat emek sermaye çelişkisi yatmaktadır. Gerçek ve kalıcı çözüm emperyalist sistemin tarihin çöplüğüne atılması ile mümkün olacaktır.

AÇIKLAMA

TAKSİM DE BİZİM, İBRAHİM KAYPAKKAYA DA BİZİM, FİLİSTİN DE BİZİM, DİRENİŞ DE BİZİM!

Avrupa Partizan, 1 Mayıs'ta yaşanan saldırılara ve tutuklama terörüne dair açıklama yayımladı.

Aralarında 6 Partizan okurunun da olduğu 49 kişi 1 Mayıs günü ve sonraki operasyonlarda tutuklandı. Avrupa Partizan açıklama yayımlayarak, 1 Mayıs tutsaklarıyla dayanışmaya çağırıyor.

"1 Mayıs 2024'de on binlerce insan Taksim için Saraçhane, Mecidiyeköy ve Beşiktaş'ta faşizmin yasaklarına meydan okudu.

"İşçi sınıfının tarihsel bilinci ve faşizmin kanlı tarihinin bir parçası olan Taksim Meydanı'nda 1 Mayıs kutlamaları bu yıl daha geniş bir kesim tarafından sahiplenildi. On binlerce işçi ve emekçi Taksim'e çıkmak için 1 Mayıs'ın direniş, mücadele ve birlik ruhunu kuşandı.

"1 Mayıs'ta faşist diktatörlüğün üç korkusu ortaya çıktı. Birincisi, kitlelerin, yasağa rağmen Taksim iradesi göstermesi. İkincisi, İbrahim Kaypakkaya silüetli Partizan flamalarının taşınması. Üçüncüsü, devletin Filistin'in değil Siyonist İsrail'in yanında olduğunun ifşa edilmesi.

"Bu korkular onu 1 Mayıs'ta ve sonrasında azgın bir saldırıya yönlendirmişti. Önce İbrahim Kaypakkaya silüetli flamlar ve önlüklerle yürüyen Partizan'a saldırmış, toplanma alanına girmesine barikat örmüştür. Partizan kitlesine bu ekseninde iki defa saldırmış, 17 kişiyi gözaltına almış, onlarca Partizana azgın bir polis saldırısı gerçekleştirmişti. Yine devletin İsrail ile olan ticaretini ifşa eden Gençlik Komitesi kortejine saldırmış ve 18 kişiyi gözaltına almıştı. Birçok noktadan Taksim'e çıkmaya çalışan onlarca kişi de işkenceyle gözaltına alınmıştır. Daha sonra ise Taksim'e yürümeyeceğini belirterek toplanma alanını

terk eden faşist CHP ve uzantısı DİSK'e rağmen yüzlerce kişi Taksim için polis barikatını zorlamış ve polis saldırısına maruz kalmıştır.

"Taksim iradesini CHP ve DİSK'e rağmen zorlayan güçlere polis 2-3-4 ve 5 Mayıs'ta ev baskınlarıyla yanıt vermiş ve onlarca kişiyi gözaltına almıştır. Nihayetinde 38 kişi Taksim'i, İbrahim Kaypakkaya'yı ve Filistin Davasını sahiplendiği ve savunduğu için tutuklanmıştır. En temel hakkı sınırlayan ve saldırı gerekçesi yapan faşist diktatörlük, polis şiddeti yanında savcılık ve mahkeme sopasını da çekmiştir.

"Biz 1 Mayıs'ta Taksim için gösterilen tüm direnişleri ve ortaya çıkan ilerici iradeyi sahipleniyoruz. Herkesi sahiplenmeye çağırıyoruz.

"Biz Filistin davası için gösterilen iradeyi sahipleniyor, Siyonizmle iş birliği ifşa olan faşizmin tahammülsüzlüğünü

mücadeleyi yükseltme gerekçesi sayıyoruz.

"Biz İbrahim Kaypakkaya'yı, onun komünist fikirlerini, halka, devrime adanmış anısını sahipleniyor ve yükseltme görevini gururla üstleniyoruz.

"Taksim direnişinde tutuklananlar Türk, Kürt ve çeşitli milliyetlerden emekçi halkın onurudur. Tutuklanan yoldaşlarımız ve arkadaşlarımız için tüm kamuoyunu duyarlı olmaya, onları sahiplenmeye çağırıyoruz.

"Herkesi Filistin davasını sahiplenmeye çağırıyoruz.

"İbrahim Kaypakkaya'yı sahiplenmeye, işkenceyle katledilişinin 51. yıldönümü olan 18 Mayıs'ta ona daha güçlü sahip çıkmaya çağırıyoruz.

"AVRUPA PARTİZAN"

İKTİDARI AYAKTA TUTANLAR SARSILDI

31 Mart seçimleri siyasal iktidarın yönetme kabiliyetindeki zafiyeti açığa çıkarmakla kalmadı ittifaklar arası ilişkileri de etkileyen, yeniden şekillendirmeye gebe sonuçlara yol açtı. Bir anda ülke gündemi siyasal iktidarın “normalleşme” açıklamaları ile meşgul oldu. “Normalleşme” tartışmalarına Bahçeli ise sert açıklamalar ile yanıt vermekte gecikmedi. Siyasal iktidarın halihazırda kamuoyunda tartışılan “yumuşama” eğilimi Cumhur İttifakı’ndaki huzursuzluğun dışı vurumu olarak okunabilir. Önümüzdeki dönem politikalarının haliyle ittifak ilişkilerinin nasıl şekilleneceğine dair tartışmaları anlamak için bazı konulara dikkat çekmekte, olasılıklar üzerine fikir yürütmekte fayda var.

Hatırlanacaktır, Millet İttifakı 28 Mayıs seçimlerinin ardından siyasi ömrünü tamamlamıştı. Cumhur İttifakı hem seçimleri kazanmanın hem de Millet İttifakı’nın dağılmasının moral üstünlüğü ile seçimlere start vermesine rağmen yerel seçimlerden sadece kaybeden olarak değil çatırdayan ittifak ilişkisi ile çıktı.

Siyasal iktidar yerel seçimlere her geçen gün daha da ağırlaşan ekonomik krizin etkisinde girdi. İktidar bir anlamda yoksulluğu kitleselleştirdi. “Türkiye Yüzyılı” masalı ile geniş kitleleri hamasi söylemlerle manipüle eden Erdoğan, emekliler üzerinden sürdürülen tartışmalar karşısında ise sabretmeyi salık verecekti. Ekonomi iktidarın zayıf karnıydı artık. Zafiyetini gizlemek için milyon dolarlar bastırıp uzaya turist göndermekten kaçınmıyacak; fakat Gezeravcı’nın ne top fırlatma deneyleri ne de astronot kıyafetleri ile meydanlarda boy göstermesi ekonomik tabloyu unutturup seçim kazandırabilirdi.

Çünkü ortada gerçek anlamda bir enkaz duruyordu. Kuşkusuz bu yıkım küçük bir azınlığın refahına dayanıyordu. Ara sınıfları sarsmaya başlayan kriz koşulları bırakın yoksulluğu artık daha geniş kesimleri sefaletle sürükledi. “Ekonomist” Erdoğan bu “başarı”sını seçim çalışmalarında enflasyon karşısında eriyen ücretler için ellerinden bir şey gelmediğini itiraf emek zorunda kalacaktı. Erdoğan açısından 31 Mart’ta sadece belediyeler kaybedilmedi, “son seçimim” diye oy istemesine rağmen, seçmen nezdinde bu ifadesi karşılık

bulmadı. Dahası seçimden ikinci parti olarak çıkması Erdoğan açısından itibar kaybına da yol açmıştır. Bakanlarıyla birlikte meydan meydan dolaşmaktan geri durmayıp kendini doğrudan muhatap kıldı. Oysa Erdoğan önümüzdeki süreci kendisinden sonrasını düşünerek örmeye çalışıyordu. Bu bağlamda yerel seçimler önemliydi; fakat şimdi kendisinden sonrasını seçimi kaybetmiş bir Erdoğan olarak örmek zorunda. Dahası İstanbul adayı üzerinden yaşadığı açmazın benzeri kendisinden sonrası için de geçerli. Hem de yönetme erki üzerinde daha çok taviz vermek zorunda.

31 Mart seçimlerinde “son seçimim” diye meydanları dolaşan Erdoğan’a, Bahçeli yanıt olarak “Türk milletini yalnız bırakamazsın” diye yanıt verecek dahası Erdoğan’ı “yeni yüzyılın kurtarıcı lideri” diye imlemekte bir sakınca görmeyecekti. Söz konusu Bahçeli olunca ifadelerin absürtlüğü yadırganmamalı; fakat Bahçeli bir anlamda ittifakın ömrünü tarif ediyor. İttifakın ömrü Erdoğan’ın ömrüne bağlı gibi duruyor.

İktidar bloğunun bileşenlerinden MHP’nin, Erdoğan’a ayar veren

sözcüsü olduğu gerçeği değil elbette. İttifak ilişkilerinin sorulanıyor oluşuna açıktan yanıt verip konum almaya çalışanlara karşı tavrını ortaya koyuyordu. Okları da Erdoğan’ın ekonominin başına getirdiği isme yöneltiyordu. Bahçeli üst perdeden giriş yapıp Şimşek’i hedefe oturtuktan sonra, partisi absürt bir geri dönüş yapıp sözlerin İmamoğlu’na dönük olduğu açıklanacaktı. Burjuva siyaset böyle bir şey! Erdoğan’ın ekonominin başına getirdiği Şimşek’in hedefe konulması ittifak ilişkileri açısından krizin boyutunu çarpıcı bir şekilde gösterdiğini iddia edebiliriz.

23 Nisan resepsiyonuna sağlık sorunlarını gerekçe göstererek katılmayan Bahçeli, Ferdi Tayfur’lu video yayımlatınca yeni bir ayar verme tartışması başladı. “Ben sana dost oldum, sen bana düşman oldun, yetti artık” diye sesleniyordu Bahçeli, Tayfur’un dilinden. Mesajın kime yönelik olduğu tartışmalarına partisinden “öylesine bir şarkı” mealinde yanıt geldi. Son günlerdeki tartışmalar hatırlanırsa mesajın Erdoğan’a dönük olduğu

rahatlıkla iddia edilebilir. Seçim yenilgisi üzerine süren tartışmalar sonuçların aslında hezimet olduğu gerçeğini gözler önüne serince, Erdoğan en bilindik argümanına sarıldı.

Yeni anayasa tartışmasını tekrar başlattı. Mevcut anayasayı uygulamaktan kaçınan iktidar, demokratik bir anayasa için çağrı yapıp hem yenilgisini gizleme hem de muhalefete kendi gündemini dayatma hamlesinde bulundu. CHP, siyasal iktidarın bu yeni oyun kurma hamlesine görüşme talebinde bulunarak yanıt verdi. Seçim öncesinde “Oy vermeyene hizmet de yok” diye tehditler savuran

açıklamalar yapması yeni değil. Fakat seçimlerden yenilgi ile çıkılması gerilimi tırmandırdı. Bahçeli yenilginin faturasını ittifaka kesmeye çalışanlara yüksek perdeden yanıt vermekte gecikmedi. Bununla birlikte yenilginin esas nedeni olarak ekonomik yıkımın sorumlusu diye işaret ettiği Şimşek’e fatura kesip el yükseltmekte sakınca görmedi. Şimşek her zamanki gibi sermaye çekmek için ikna turlarına çıktı. Bir toplantıda Türkiye halkı için “yerel halk” ifadesini kullanması tartışmaları alevlendirdi. Kuşkusuz Şimşek bu ifadesi ile uluslararası sermayenin ülkedeki temsilcisi olduğunu itiraf ediyordu. Bahçeli’nin derdi Şimşek’in kimin

Erdoğan, bir anda demokrasicilik oynamaya karar verdi. Bu oyunu başarıyla oynayabilir mi? Kuşkusuz bu sorunun yanıtı tarafların süreçte alacakları konuma göre değişecektir. Bununla birlikte hem seçimde hezimet yaşamış hem de ikna kabiliyetinde zafiyete düşmüş bir Erdoğan'ın başarı şansı zayıf görünüyor.

HİÇ "İYİ" DEĞİL

Diğer bir gelişme de İyi Parti'nin seçimden hezimetle çıkmasıydı. İyi Parti hem iktidarın hem de muhalefetin çektiği bir oluşum izlenimi vermekten kurtulamadı. Hâkim sınıf kliklerinin operasyon sahasına döndü adeta. Seçimin hemen ardından başlayan kongre tartışmalarına Bahçeli ve Erdoğan da katıldı. Akşener'e partisinin başında durma çağrıları yapmakta sakınca görmediler. Kuşkusuz hem Bahçeli hem de Erdoğan güç ilişkilerinin yeniden tesisinde İyi Parti'yi kendilerine yedekleme gayesindeler. Erdoğan İyi Parti üzerinden yapacağı hamlelerle kendine hareket alanı açma gayesinde; fakat İyi Parti kitlesinde karşılık bulma şansı zayıf görünüyor. Ayrıca ilgili partinin seçimde yaşadığı hüsrana da bu partinin siyaset sahnesindeki etkisini dahası ömrünü sınırlamaktadır. MHP'nin ittifakın kamburu olarak yorumlanmasına olanak sağlayan sonuçlar, Bahçeli'nin matematik hesabında seçimin kazananı olacaktı. AKP içinde bir kesimin bu ittifaka karşı olduğu bir sır değil; fakat mevcut politikalar ancak bu ittifakla hayat bulabilir. Bu da Bahçeli'nin elini rahatlatmakta ya da Erdoğan'a karşı daha cesur çıkışlar yapmasına olanak tanımaktadır diyebiliriz. Halihazırda tartışılan normalleşme de siyasal iktidarı oluşturan bileşenlerden bağımsız tartışıldığında soyut kalacaktır. Yalnızca ekonomik tablo değil siyasi tablo/ilişkiler de "normalleşme" diye ifade edilen sürece olanak sunmamaktadır. Normalleşme çıkışı Erdoğan'ın gündem saptırma, yalnızca kendisinin bazı şeyleri yapmaya muktedir bir lider olduğu izlenimi vermeyi amaçlamıyorsa Bahçeli'den erken seçim çıkışı beklenebilir. Fakat önümüzdeki süreçte bu gelişmelerin yaşanması çok da olası değil.

Çünkü Erdoğan seçimden iyice zayıflayarak çıktı. Yani mevcut iktidar blokunu oluşturan kliklere daha fazla taviz verip onların talep ettiği politikaları daha kararlı bir şekilde sürdürmek zorunda. IMF'nin taktirini toplayan ekonomi politikaları bu bağlamda ele alınmalı. Bununla birlikte bürokrasi içindeki çatışma zaman zaman gerilimi artıracaktır. Bürokrasi içindeki MHP kadroları gerilimi tırmandırmaktan çekinmeyecek, güvenlik bürokrasisinin taleplerini önceleyecek adımlar atacaktır. Evet Erdoğan'ın Bahçeli'den kurtulma niyeti olabilir; fakat halihazırda niyetten öte bir anlam ifade etmeyecektir. Erdoğan'ın kaybedeceği bir erken seçime girme lüksü yok! Bunu en iyi kendisi biliyor. Her zamankinden daha fazla Bahçeli'ye gebe. Bu bağlamda "normalleşme" mesajları da "yeni arayışlara girebilirim" diye okunabilir. Fakat inandırıcılığını yitirmiş bir karakterin bu hamlesi istenen sonucu alamayacaktır.

Tepesinde bir giyotin gibi sallanan erken seçim tehdidi Erdoğan'a yalnızca kötü bir blöfçü vasfı kazandırabilir. Erdoğan'ın önünde tek bir seçenek kalıyor elindeki devlet olanaklarını kullanarak muhalefeti dizayn etmek. İyi Parti hamlesi bu bağlamda okunmalıdır. Bu konuda başarılı olduğu da kesin. Daha önce Saadet Partisi'ne dönük hamleleri Oğuzhan Asiltürk üzerinden yaptığı hatırlanabilir. Dahası Bahçeli bugün o koltukta oturuyorsa bu Erdoğan sayesinde. Erdoğan da ancak mevcut ittifak sayesinde o koltukta durabilir. Yani karşılıklı bir ilişki söz konusu.

Erdoğan'ın ittifak açısından her şeyin yolunda olduğu mealindeki açıklamaları gerilimi şimdilik düşürecektir. Diğer taraftan yeni anayasa tartışmaları, görüşmeleri bağlamında muhalefetin etkisi sınırlanıp yeni sürece dönük hamleler için zaman kazanılacaktır. Erdoğan mevcut politikaları ancak bileşeni olduğu ittifak ile hayata geçirebilir. Yeni ittifak söz konusu olduğunda yeni politikalar tartışma konusu olur. Hem ekonomik hem de siyasi tablo bu duruma uygun düşmemektedir.

Purmo Group'ta işçiler greve çıktı

İzmir Kemalpaşa Organize Sanayi Bölgesinde kurulu bulunan Purmo Group metal fabrikasında Birleşik Metal-İş Sendikası üyesi işçiler greve başladı.

21 ülkede 3 binden fazla çalışanı olan Finlandiya sermayeli uluslararası şirket Purmo Group'ta sendika ve patron arasında devam eden Toplu İş Sözleşmesi (TİS) görüşmelerinde anlaşma sağlanamadı.

Sendikanın ücretlere yüzde 120 arasında zam talebine karşılık, fabrika yönetimi yüzde 72 zam teklif etti. Toplu sözleşmede anlaşmaya ulaşamaması nedeniyle, sendika üyesi işçiler bugün grev başlattı.

Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Yönetim Kurulu tarafından yapılan açıklamada, "9 Ocak'ta başlayan müzakere sürecinde sendikamızın toplu iş sözleşmesini masada bitirme çabaları sonuçsuz kalmış; üyelerimizle yaptığımız değerlendirmelerin sonucunda, işverenin verdiği teklifin Purmo işçilerinin taleplerini karşılamaktan uzak olduğu ortak görüşüne varılarak, greve çıkma kararı alınmıştır" ifadeleri yer aldı.

Açıklamada şu ifadelere yer verildi:

"Sendikamız, bu yılın başında imzalanan MESS Grup Toplu İş Sözleşmesi başta olmak üzere, yurdun dört bir yanında imzaladığı başarılı toplu iş sözleşmeleriyle metal işçilerinin yaşadığı kayıpları bir nebze olsun telafi edecek önemli kazanımlar elde etti. Purmo işçilerini de enflasyona ezdirmeyecek bir toplu sözleşme taslağı hazırladık. Teklifimizde işçilerin mevcut ücretlerine birinci altı ay için yüzde 120 zam yapılmasını önerdik.

"Purmo işverenleri ise sendikamıza işçilerin en temel ihtiyaçlarını karşılamaya bile yetmeyecek, aldatıcı enflasyon rakamlarının dahi altında kalan bir ücret teklifi verdi.

"YAŞADIĞIMIZ SIKINTILAR KATLANARAK ARTIYOR"

"Ülkemizin içerisinde bulunduğu ekonomik tablo, işçiler için yaşamı her geçen gün daha da zorlaştırıyor. Hükümetin kemer sıkma diye adlandırdığı, işverenlerin de dört elle sarıldığı ekonomik politikalar neticesinde yaşadığımız sıkıntılar günbegün katlanarak artıyor.

"Purmo işverenin teklif ettiği zam oranlarıyla da kayıplarımızı telafi etmemiz mümkün görünmüyor. Gelinek noktada, işverenler bize grev silahımızı kullanmaktan başka çare bırakmıyor.

"İşçilerin sürekli olarak yoksullaştığı, gelir kaybına uğradığı bir dönemde işveren oldukça düşük oranlı ücret zammı teklifleri yerine Purmo işçilerinin kabul edilebileceği bir ücret teklifi vermelidir.

"GREVİMİZ, TALEPLERİMİZ KARŞILANANA KADAR DEVAM EDECEK"

"Birleşik Metal İşçileri Sendikası olarak bundan tam 2 ay önce Ege Serbest Bölgesi'nde 12 gün süren ve önemli bir zaferle taçlandırdığımız Gates grevimizi gerçekleştirdik. Bugün de Kemalpaşa'da Purmo işverenin, üyelerimizin beklentilerini ve taleplerini karşılamayan toplu sözleşme teklifine karşı grev pankartımızı coşkuyla asıyoruz.

"Bugün başlattığımız grevimiz, taleplerimiz karşılanana kadar devam edecek. Tüm sınıf dostlarımızı Purmo işçilerinin haklı mücadelesiyle, grevimizle dayanışmaya çağırıyoruz."

GERÇEKLIĞİ OLDUĞU GİBİ GÖRMEK VE ONU DEVRİMCİ YÖNDE DEĞİŞTİRMEK

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!
(V.I. Lenin)

Komünist bakış açısında belirgin özelliklerden biri materyalizmdir. Gerçekliğe öncelik vermek, doğru fikri gerçeklikten süzmek bir tercih sorunu değildir komünist için bir düşünme, dolayısıyla bir inceleme yöntemidir. Bu, onun bakış açısında yerleşik bir tutumdur. Bu olmadan komünist olunmaz. Buna her defasında dikkat çekmek zorunda olmamızın nedeni gerçeklikle kurduğumuz ilişkinin problemlidir. Elbette bu problemler ilişkinin nedeni toplumsaldır. İçinde yaşadığımız toplumsal sistem bize bir düşünme yöntemi öğretir. Bu idealizme dayanan bir yöntemdir. Gerçeklikten değil öne koşulmuş düşüncelerde hareket etmemiz bize küçüklükten itibaren öğretilir. Gerçeklik içinde yaşamamız öne koşulmuş düşüncelerimizin üzerimizdeki etkisini kendiliğinden bir biçimde yok etmez; sadece bizi çelişkili, belirsiz, kararsız, esasta başarısız ve en önemlisi de egemen yapı/üst yapı tarafından belirlenen kişilikler yapar. Devrimci çalışmanın asıl zorluğu da buradan gelir. Düşünce dünyasında egemen fikirleri reddetmek, devrimci fikirleri savunmak devrimci çalışmanın bir parçasıdır ama asla yeterli bir parçası değildir, hatta görece değersiz bir parçasıdır. Aslanan düşünce dünyasında nasıl bir düşünce, dolayısıyla inceleme yöntemine sahip olduğumuzdur.

Devrimci hareketin en belirgin zaaflarından birinin biçimcilik olduğunu görmemek mümkün değildir. Hemen her örgütlenmede bunun türlü biçimlerine rastlarız. Özellikle mücadele biçimleri konusunda etki gücü çok tartışılır biçimlerin yaygınlığı üzerinde düşünülmesi gereken bir sorundur. Oysa komünist hareketin bir mottosu “hiçbir mücadele biçimini reddetmemek”tir. Komünistler bu konuda da keyfi bir biçimde karar vermezler. Elbette devrimin karakteri, da-

yandığı sınıflar, gerçekleşeceği toplumsal koşullar ve toplumsal birikim belli mücadele biçimlerinin esas olmasını getirir. Biçimcilik dediğimiz şey burada da gerçeklikten hareket etmez, daha önce başka şartlarda ve dönemlerde hayata geçmiş biçimleri “çözüm reçetesi” gibi kavramayı ve uygulamayı içerir. Beklentiler de gene biçimcilikten ötürü gerçekliğe rağmendir. Oysa hayat sürekli akmakta, değişimleri içermektedir; yeni problemler ve yeni araçlar toplumun gidişatına etki etmektedir. Bunlarla doğru bir ilişki kurmak komünist hareketin kitlelere mal olmasının zorunlu şartlarından biridir.

Bu doğru ilişkinin temelinde inceleme yöntemi vardır. Öncelikle inceleme yapmayı önemsemeliyiz. Başarmak zorunda olduğumuz ilk şeyin bu olduğunun bilincine varmalıyız. Bu birilerinin değil, farklı derecelerde ve boyutlarda her devrimcinin işidir. Bu noktada “yapamıyorum, benim işim değil” gibi bir konformist anlayış olmaz. Devrimci olmanın şartlarından biri olarak ilişkili olduğumuz her şeyi incelemek temeldir. Hatta insan hemen her durumda zaten inceleyen bir varlıktır. Yürürken etrafa bakmak, atacağın adıma dikkat etmek, etrafındakileri kontrol etmek dahi bir inceleme gerektirir. Elbette burada konu ettiğimiz inceleme basit bir göz gezdirmeye, kulak verme değildir. Burada konu ettiğimiz şey içinde olduğumuz koşulların incelemesidir.

İncelemenin yöntemleri vardır. Komünistler bilimsel inceleme yöntemiyle hareket ederler. Başarısızlık halinde sorunun inceleme yönteminde olduğunu düşünürler.

Günümüzün genel sorunlarından biri olduğunu sıklıkla tekrarladığımız inceleme kusuru hareketimizin de za-

aflarından biri olduğu sürece gerçek anlamda “devrimci” olamayacağımızı kavramalıyız. Kitlelerin devrim ihtiyacını görmenin yolu kitleleri bilmektir. Kitlelerin neleri bilip bilmediğinden önce onların toplumsal üretim içindeki konumlarından hareketle devrimin bir kitle gereksinimi olduğunu söylerken Marksizm gene materyalist bakış açısından yola çıkar. Kitlelerdeki yönelimin ne olduğunu belirlerken de yöntemimiz gene kitlelerin, onların üretimdeki konumlarından bağımsız şekillenmeyen yaşam şartları olmalıdır. 1 Mayıs için yaptığımız değerlendirmelerde ve tartışmalarda kitlelere yönelmenin, kitlelerle olmanın özel önemine dikkat çektik. 1 Mayıs gibi toplumsal hafızada kitleye mal olmuş bir güne özel olarak yaptığımız vurgu hiç kuşkusuz bugün de bundan sonra da geçerlidir. Örgütlenme sorunu önündeki engelleri tartışırken de konu ettiğimiz temel sorun daima yüzün kitlelere dönük olmasıdır.

Yüzümüzün kitleye dönük olması onlara yukarıdan bakmamayı, fikirlerimizin onların ihtiyacı olan, onlarda karşılığı olan fikirler olduğunu bilmeyi içerir. Bugünlerde sıklıkla karşılaştığımız kitlelerden kopukluk hastalığı bir taraftan kitlelere güven duymamakla ilişkilidir, diğer yandan fikirlerimize güvensizlikle. Örneğin işçi sınıfı içinde çalışan yoldaşlarımızdan Maoizmle işçi sınıfı arasındaki ilişkiyi bilmediklerini duymak fikre güvensizliğin bir biçimidir. Maoizmin işçi sınıfının bakış açısından doğan ve işçi sınıfının devrimlerinin en ileri noktasını temsil eden bütünlüklü bir teori olduğu gerçeği ile bu güvensizlik nasıl açıklanabilir? Bu, fikre yönelik bir güvensizliktir. Bu durumdan kaçınılmaz olarak kitlelere güvensizlik doğar... Benzer bir güvensizliği komünist hareketin kadın sorununa yaklaşımında da gözlemleyebiliriz. Komünist hareketin kadınların özgürlük sorununu çözüme kavuşturacak yeterli dinamiğe ve potansiyele sahip olmadığı düşüncesinden hareketle feminizme yönelmek de fikre dair güvensizliktir. Maoizm Sempozyumunda Maoist mücadele içerisinde vücut bulan kadın önderlerin, büyük kadın savaşçıların, partiye tam bağlı genç kadınların varlığına dair sunum böyle düşünmenin ne derecede yanlış

olduğunu bize öğretmiş olmalıdır.

Bu konular incelemekle, bilimsel teori-den güncel olana, ihtiyaç duyduğumuza dair bilgileri arayıp bulmakla, bunları yeniden yorumlamakla, günün kavramlarıyla, bilgisiyle bunları haralamakla ilgilidir. Bunu gerçekleştirmeyip olmuş ve yeterli görüp derinleştirmede, artırmadığı bilgisiyle hareket edenler elbette önce fikre güvensizlik yaşarlar ve ardından kaçınılmaz olarak kitlelere...

Bu konu özellikle tartışılmalıdır. Örgütlenmede, örgütlü davranmada, örgütçü kimliğimizde yaşanan ciddi daralma bu konudan bağımsız değildir. Maoizm’i tartışırken geniş çevrede değil; ama kendi dar çevremizde gördüğümüz görece ilgisizlik bundan ayrı görülebilir mi? Maoizm’e dair sunumlara, Maoist kardeşlerimizin özel anlatımlarına ilgisizlik tam da yukarıda konu ettiğimiz güvensizlikle de ilgilidir. Oysa Maoizm temel güvencemiz olmalıdır. İbrahim’de somutlaşan bu ülke şartlarındaki en ileri tutum Maoizm’den doğmuştur. Bundan sonra da Maoizm’den doğacaktır.

Toplumun içinde sürüklendiği derin yoksulluk bu güvensizlikle dolu yapımızla çelişkilidir. Önce bu güvensizliğin derecesini, sonra bunun nedenlerini tartışacağımız platformlar oluşturmak ve korkusuzca bu sorunlara yönelmek en temel sorunlarımızın çözümü bakımından yararlı olacaktır. İçinde yüzdüğümüz deniz kitlelerin dünyasıdır. Maoizm kitlelerin binlerce yıllık tarihinin ürünüdür ve kitlelere aykırı değildir. Gerçekliğe aykırı, halk düşmanı sayısız fikrin egemenliğinde olsalar da kitleler kendi hareketinden ve gerçek ihtiyaçlarından doğan Maoizm’e yatkındırlar. Korkusuzca atıldığımızda bu büyük denizde yüzmeyi başarabiliriz. Kendi inceleme becerimizi, yaratıcı tutumuzu ve hiç şüphesiz merakla birleşmiş çalışkanlığımızı geliştirdikçe Maoizmle kitleleri buluşturmak konusunda azimli davranacağımız açık olmalıdır.

Gerçeklik orta yerededir. Ona ışık tutacak Marksizm-Leninizm-Maoizm ise ellerimizde. Işık aydınlatılabilir. Bunun için elimiz ışıktaki gözümüz gerçeklikte olmalıdır...

YENİ SALDIRILARIN TAŞLARI DÖŞENİYOR...

2023 Aralık ayı ortalarından itibaren TC Irak ile, Kürt ulusuna yönelik yeni saldırıların hazırlanması ve hayata geçirilmesi adına bir diplomasi hamlesi başlatmıştı. Askeri, ticari ve çeşitli istihbarat başlıkları üzerinden defalarca toplantı gerçekleştirilirken bu girişim nihayetinde Erdoğan'ın 13 yıl sonra ilk defa Irak ziyareti gerçekleştirmesi ile yeni bir boyuta taşındı.

İlk olarak 19 Aralık'ta, dışişleri ve savunma bakanları ile istihbarat başkanlarının bulunduğu bir toplantı düzenleyen taraflar, sonrasında da çeşitli düzeylerde temas halinde olduklarını belirten görüşmeler gerçekleştirdiler. Bölgede PKK tarafından gerçekleştirilen güçlü eylemler ile zor durumda kalan ve işgalci operasyonları her seferinde boşa çıkan TC, Irak yönetimi ve Barzani yönetimi ile temaslarını hızlandırdı. Bu görüşmeler ekseninde mart ayında Irak tarafından PKK'nin "yasaklı örgüt" statüsüne alındığı açıklandı. Kararın IKYB için de geçerli olduğu belirtilirken "yasaklı örgüt" kapsamında ne gibi faaliyetlerin kısıtlanacağına dair anlaşılır bir açıklama yapılmadı.

İŞGAL GÜVENCESİ!

Daha önce Suriye Kürdistanı özgülünde TC tarafından gündeme getirilen "sınırdan itibaren 30 kilometre derinliğinde bir tampon bölge" oluşturulması bu kez Irak Kürdistanı için dile getirilmektedir. Şengal, Maxmur, Metina ve Zap'ta, HPG gerillaları tamamen çıkarılamasa da kuşatmanın devam ettirilerek derinleştirilmesi ve bu alanların kontrolünün ortaklaşa sağlanması amaçlanmaktadır.

Bu bölgeye yönelik işgal operasyonlarında yakın sürece kadar TC ile ortaklaşa hareket eden, yer yer gerillaya saldırılar gerçekleştiren, sürekli olarak TC'ye istihbarat desteği veren KDP, son görüşmeler ile birlikte bölgede daha fazla varlık gösteriyor. İşgal operasyonlarının koltuk değneği olarak aldıkları rollerin yanı sıra, operasyonların gerilla karşısında beklenen düzeyde sonuç üretememesi sebebi ile TC, kendisine destek olan bu aktörleri sahada daha fazla görmek istiyor. Bu sebeple KDP gerillanın geçiş alanlarını kesmek, faaliyet alanlarını kuşatmak ve alanda daha

fazla güç bulundurmak adına harekete geçirilmek isteniyor.

Aralık ayı sonrasında KDP tarafından gerillaya yönelik pusu eylemlerinin gerçekleşmesi, HPG tarafından açıklandığı şekli ile kimi provokasyon girişimlerinin açığa çıkması, TC'nin görüşmelerinin yoğunlaşması KDP'nin harekete geçtiğine işaret ediyor. Elbette KDP açısından bu yeni bir tutum değildir. Kürt Ulusal hareketine karşı geçmişte Saddam hükümetine ve TC'ye defalarca sığınmış, '90'lı yıllarda Irak Kürdistanı'nda MİT faaliyetlerinin kurumsallaştırılmasına öncülük etmiştir. Bugün yeniden Kürt ulusuna karşı işgal operasyonlarının bir basamağı haline gelmiş, Irak Kürdistanı'nda TC'nin askeri operasyonlarının içinde yer almakta ve topyekûn imha saldırılarının bir parçası olmaktadır. Bugün ise, PKK'ye yönelik daha kapsamlı bir kuşatmanın parçası olmak için TC ile sık görüşmeler gerçekleştirmektedir.

DİRENİŞİ BOĞMAKTA FİKİR BİRLİĞİ

Bölgede ABD emperyalizminin uşağı pozisyonundaki unsurların, kendi aralarında da emperyalizme kimin daha iyi uşaklık edebileceğine ve arta kalan kırıntılardan kimin daha fazla faydalanacağına dair de çelişkiler mevcut. Dolayısı ile, çekişmelere neden olan bu çelişkiler yer yer çatışmalara da sahne oluyor. Son dönemde özellikle Federal Irak Hükümeti ve IKBY arasındaki çekişme de bunun bir tezahürü olarak açığa çıkıyor. 2014 yılından itibaren Kerkük gibi kimi bölgelerde KDP kontrolündeki petrol kuyularının gelirinin paylaşımı konusunda Irak yönetimi ile gerginlik başlamıştı. ABD'li petrol şirketlerine lisanslı olan bu alandaki petrol faaliyetlerinin sekteye uğramaması ve gerginliğin yükselmemesi adına emperyalistler tarafından sükûnet çağrıları yapılmıştı. Gerginliğin son bulmaması ve Irak Kürdistanı'nda yaşanan siyasal çekişmeler ekseninde 2017 yılına gelindiğinde KDP tarafından "bağımsızlık referandumu yapılacağı" açıklanmıştı. Bunun üzerine gerginlik üst seviyelere erişmiş, Irak tarafından operasyon gerçekleştirilmiş, KDP Kerkük'ten geri çekilmişti. Son dönemlerde yine petrol satışlarının federal hükümet tarafından yapılması ve Irak Kürdistanı'nda

ve Behdinan bölgesinde Irak ordusu unsurlarının bulundurulmasına yönelik hamleler ile gerilim devam etmekteydi. Bu durum, ileriki süreçte TC'ye ve emperyalistlere verdiği taahhütleri askıya almakla KDP açısından zorlu bir süreci de doğuracaktır.

Tüm bu çelişkilerin ortasında tarafların uzlaştığı olgu, PKK'nin hareket alanının olabildiğince daraltılmasıdır. Her ne kadar taraflar henüz tüm güçleri ile bu alana yüklenmiyorsa da TC'nin bu alandaki faaliyetleri görmezden gelinmekte, kimi zaman da fiili olarak istihbarat desteği ve gerillanın hareket alanının kısıtlanması gibi pratikler ile desteklenmektedir.

"ORTAK TAVIR" DAYATMASI

Irak Kürdistanı'nda önemli bir siyasi güce sahip kesimlerinden biri olan YNK de PKK'ye karşı yürütülecek operasyonlarda rol tutmaya ve açık tavır almaya zorlanıyor. Nisan ayında Erdoğan, "Tüm uyarılarımıza rağmen Süleymaniye yönetimi PKK'ye kol kanat germeye devam ediyor" diyerek Irak Kürdistanı özgülünde oluşturulmaya çalışılan kuşatmaya YNK'nin dahil edilmesi için yoğun çaba harcadıklarını belirtti. Kimi girişimlere ek olarak yaptırım mahiyetinde politikaların hayata geçirilmeye devam edileceğinin de altını çizdi. Ayrıca TC- Süleymaniye arasındaki uçuşların kısıtlanmasının 22 Haziran'a kadar devam edeceği belirtiliyor. Ayrıca "tavır alınmazsa gerekeni yapacağız" diyen Erdoğan'ın yanı sıra, Hakan Fidan da bir açıklamayla "KYB-PKK ilişkileri bizim için ulusal güvenlik sorununa dönüşmüştür" diyerek YNK'ye yönelik açık tehditler savurmuştur.

Bunun yanı sıra, 10 Haziran tarihinde yapılması planlanan Irak Kürdistanı Parlamentosu seçimleri öncesinde ciddi siyasal krizler içerisinde bulunan KDP'nin, seçimlerin ertelenmesine yönelik girişimleri söz konusu. TC'nin acil bir operasyonunun KDP'nin elini güçlendirebileceği yorumları yapılırken bölgedeki diğer siyasi aktörler seçimlerin zamanında yapılmasından taraf. KDP içinde dahi bu konuda çatlak yaşanmaktadır. Mesud Barzani seçimlerin zamanında yapılması gerektiğini belirtirken Neçirvan Barzani'nin erteleme girişimleri

sürüyor. Neçirvan Barzani'nin YNK ile masaya oturduğu ve KDP'nin desteği ile kimi bölgelerde YNK'ye yerel yönetim organlarının teslim edilmesinin teklif edildiği söyleniyor. Henüz bir karara varılabilmiş değil. Bu sebeple KDP'nin TC operasyonlarına katkısını arttırarak oluşacak fiili durumdan faydalanma politikası güttüğü belirtiliyor.

KDP ve TC arasında ivmelenen ilişkiler, Metina alanında yoğunlaşan operasyonlar ile devam ediyor. TC tarafından KDP yardımı ile Golka bölgesinde yol çalışması yapıldığı haberleri servis ediliyor. Ayrıca bu bölgede sık sık yoğun bombardımanların gerçekleştiriyor. Gerilla tarafından bölgedeki TC unsurları etkili şekilde vurulurken bombardımanlarda sivillerin de hayatını kaybettiği belirtiliyor.

"YASAKLI ÖRGÜT" KARARI

TC'nin yoğun diplomatik girişimlerinin de etkisi ile Irak federal yönetimi PKK'yi "yasaklı Parti" ilan etti. Irak yönetiminin bu kararının arkasında yalnızca TC'nin diplomatik baskısının bulunmadığı, aynı zamanda IKYB'yi çevrelenmesi için Irak yönetiminin yürüttüğü çalışmaların etkili olduğu belirtiliyor. Öyle ki, on yıllar sonra Irak ordusunun TC ve Suriye sınırındaki kimi bölgelere yeniden asker konuşlandırdığı görülüyor. Merkezi hükümet, otoritesini tesis etmek için IKYB'yi kuşatmaya devam ediyor.

Yasaklı örgüt tanımının resmi herhangi bir kısıtlama içermediği belirtilse de, tüm bölgelere Irak istihbaratının PKK gösterilerinin ve çalışmalarının engellenmesi talimatı yolladığı açıklandı. TC tarafından ise beklentilerin henüz karşılanmadığı finansal ve askeri faaliyetlere müdahalenin yanı sıra PKK propagandasının dahi yasaklanması için baskının sürdüğü belirtiliyor.

TC ve bölgedeki tüm siyasi unsurların ortaklaştığı husus, Kürt Ulusal Mücadlesine yönelik kuşatmanın derinleştirilmesi ve büyük ölçekli saldırıların hayata geçirilmesidir. Bunun adımları şimdiden atılmaya başlanmıştır. Ancak gerillanın kararlı direnişi işgalci TC'nin saldırılarını püskürtmeye devam etmektedir.

1 Mayıs Ta

Gerçeklikle Hesc

2024 1 Mayıs Platformu'nda son güne kadar süren tartışmalar 1 Mayıs'tan sonra da devam etti. Devrimci hareket içindeki, aslında çok bilindik ayrımları, sorunları anlamak bakımından 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanması ile ilgili tartışmaları değerlendirmek yararlı olacaktır.

Doğru politikanın ne olduğu hakkında bilgi vermekle başlayalım.

KİTLE İÇİNDE VE KİTLEYE DÖNÜK

Pandemi sonrasında 1 Mayıslar için alanların açılmasıyla birlikte Taksim'i kitlelerin gündemine taşımaya da içeren kitlesel ve güçlü kutlamaları amaçlayan tutumla hareket ettiğimiz biliniyor. Bunun için bu eylemlere özgü olarak kendimizi en uygun biçimde örgütlemek, kitlelerin içine belli bir disiplinle ve doğru şartlarla girmek, özel olarak komünist çizginin, anlayışın her biçimde propagandasını yapmak anlayışıyla hareket etmek gerekirdi. Eksikliklerle birlikte bu anlayışın esas olarak uygulandığını söyleyebiliriz. Özel olarak geçen yılki 1 Mayıs'ta "erken" bir saldırıya maruz kalmasına rağmen Partizan'ın, dolayısıyla komünist anlayışın görünür kılındığını hatırlatalım. Bunun temel nedeni kitlelerin içinde, onlara dönük çalışmaların esas alınmasıydı. Şu gerçeğe sıkı bir şekilde sarılmak gerektiği hakkında net olmalıyız: hemen tüm çalışmalarımızda olabildiğince kitlelerin içinde yer almak anlayışımızın kitlelere sirayet etmesinde temel faktördür. Sloganları onların duyabileceği yerlerde haykırarak ve dolayısıyla onlara benimsetmek, pankartları, flamaları onların yanında açmak ve hatta onların taşımasına vesile olmak... Kitlelerde var olduğunu söylediğimiz devrim eğiliminin açığa çıkmasını sağlayacak olan yaklaşım da bu yaklaşımdır.

Bu yılki kutlamalarda da kitlesel ve güçlü bir 1 Mayıs'ı örgütlemek amacı güttük. Tartışmalarda ortaya çıkan sorunları bu eksenle ele aldık. Parçalı, dağınık, anında bastırılan, gözaltı eylemi olmaktan öteye geçmeyen biçimler yerine kitlemizin katılabileceği, birlikte hareket eden, yüzü geniş kitlelere dö-

nük biçimleri temel aldık. Bu kutlama biçimi, her türden eksikliğe karşı 1 Mayıs'ın temel özelliklerine, işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma amacına tamamen uygundur...

Ayrıca kitlelerde uzunca bir süredir özel olarak iktidar kliğine; ama aynı zamanda tüm sisteme karşı gelişen öfkeyi de dikkate aldığımızda örgütlenmesi pek mümkün olmasa da ve özellikle düzenin muhalefetiyle iş birliği halindeki sendikaların manipülasyonuna açık da olsa "Taksim" hedefinin, yaygın bir kabul göreceği öngörümüz söz konusuydu. Dolayısıyla yapılacak eylemin kitlesel bir birlik şeklinde gerçekleşmesi, kitleyle iç içe olması bu bakımdan da doğrudur...

ORADA OLMASAK DA TAKSİM 1 MAYIS MEYDANIDIR

Bilindiği üzere Taksim Meydanı kısa bir süreliğine 1 Mayıs kutlamalarına açıldığında geniş kitleler her geçen yılda 1 Mayıs bayrağına daha güçlü bir biçimde sarılmaya başlamıştı. Devrimci-demokrat hareketin 1 Mayıs'ta Taksim'i kitlesel olarak talep etmek ve Taksim'i zorlamak üzere oluşturduğu 1 Mayıs Platformunda son güne kadar süren tartışmalar 1 Mayıs'tan sonra, "her şeye" rağmen devam ediyor. "Her şeye rağmen" diyoruz, çünkü Saraçhane'de devrimci iradenin sergilediği direniş etkili biçimde gösterilen Taksim ısrarı diğer "ısrar" biçimlerinin önüne geçmesine rağmen bu birçok küçük burjuva oportünist hareket tarafından ya küçümsendi ya da görmezlikten gelindi. Üslubu ve değerlendirmelerindeki tek biçimcilik bakımından Mücadele Birliği özellikle dikkat çekmeyi başarıyor! Öncelikle bir özet yapmakta yarar var. 1 Mayıs Platformu, amacı Taksim Meydanı'nda ısrar etmek olan bir platformdur. Bunu en güçlü biçimde göstermek için bu konuda samimi ve cüretli olanların birliğini esas alan devrimcilerden meydana gelen bir platform. Bu hiç kuşkusuz "tartışmasız" ve "tam muatabık" bir platform olduğu anlamına gelmiyor. Bu nedenle "tartışarak" ortak noktalar yakalamak platformun ilkelerinden biriydi. Başından beri ve hatta öteden beri belirgin farklardan

biri devrimci 1 Mayıs'ı kitlelere mal etme anlayışındadır. Bu bakımdan bizim açımızdan kitlelerin nerede olduğu veya nereye eğilim göstereceği belirleyici öğelerden biriydi. Ne var ki bazı hareketler için bunun bir önemi sözde varsa da pratikte yoktu. Nitekim bu sorun son kertede "ortaklaşmayı" olanaksızlaştırmıştır.

İstanbul'daki kutlamalar için Taksim Meydanı'nın 1 Mayıs meydanı olduğu konusu tartışmasızdır. Bu, tüm yasaklamalara ve alınan kapsamlı önlemlere rağmen özellikle 1977'den bu yana böyledir. Bu meydan 1 Mayıs Meydanı adını fiili olarak kazanmış bir meydandır. Bu sadece devrimci hareketin bakış açısında değil geniş işçi kesiminde de böyledir. Tam da böyle olduğu için koşulları oluştuğunda 1 Mayıs'ın Taksim'de kitlesel kutlanması doğal bir gelişme olarak kabul edilir. Bu süreçte yaşananlar en temelde bu özelliğe sahiptir. Hızlı ve derin bir yoksullaşma atağı yaşamakta olan kitlelerde iktidardaki kliğe karşı ciddi bir öfke birikmiş durumda. Bunu sadece iktidar partisi ile sınırlamamak gerekir. Alternatifsizlik sorunu yaşadığını bildiğimiz kitleler için "muhalefet partileri" de iktidar partisinden pek farklı değil. Bunun 1 Mayıs'a ne derecede yansıtacağı merak konusuydu.

2024 1 Mayıs Platformu Taksim'e yönelmek üzere ilkin Şişli'de karar kıldığında tartışmanın merkezinde "toplanma olanakları" vardı. KESK de ilk anda Şişli'de olacağını açıkladı. Bu anlamda Platformla hareket etme yönünde bir tutuma sahipti. Böylece görece geniş, kitlesel ve birlikte hareket etmeyi benimsemiş örgütlerin güçlü bir iradesi şekillenmişti. Bu birliktelik bir süre sonra, anlaşıldığı kadarıyla KESK bünyesindeki ve etrafındaki çeşitli reformist ve sağcı anlayışların etkisiyle KESK Şişli'de değil, Beşiktaş'ta olacağını açıkladığında bir sorunla karşılaşmış oldu. Bu sorun Platformda tartışıldı. Farklı görüşler de olmasına rağmen Platform ortak

hareket etme tutumunda ısrarlı davrandı; diğer "mücadeleci sendikaların" da Beşiktaş'ta karar kılmasını tartışan Platform daha geniş katılımı olacağını öngörerek bu toplanma noktasını benimsedi. Her ne kadar Şişli Taksim ısrarı bakımından daha güçlü bir tercih olsa da en güçlü birliği sağlamak için Beşiktaş platform tarafından reddedilmedi. Bu kararla birlikte Platform birlikte davranmakta ısrar ettiğini de göstermiş oldu. Son güne kadar devam ettirilen bu birliktelik son gün ne yazık ki değişti. Bu sonuçla ilgili olarak KESK'in tutumunu, onu etkileyen "içerideki reformist ve sağcı" zorlamayı öne çıkarıp teşhir etmek bir zorunluluktur.

Söz konusu reformist, sağcı anlayışın "Taksim'de ısrar" konusunda özellikle baskıcı davrandığını teşhir etmeliyiz. Bu anlayışa göre 1 Mayıs "her yerde, tam katılımı, üretim de durdurularak" kutlanmadıkça özünden koparılmış olacaktır. Her şeyi hedefleyen; ama devrimci hiçbir adım atmamayı salık veren bu anlayışın Saraçhane değerlendirmesi de aynı yavanlıkta ve ikiyüzlülükte olmuştur.

KESK ve onunla beraber hareket eden sendikaların nihayet Saraçhane kararı almasıyla birlikte başlayan tartışmalarda Platform birlikte davranma konusundaki tutumunu esas olarak sürdürdü. Bunun özel önemde bir yaklaşım içerdiğini vurgulamalıyız. Son gün kitlesel

Tartışmaları Hesaplaşma Öğretir

ve birlikte güçlü 1 Mayıs hedefinde uzlaşamamış olsa da Platformun hemen tüm üyeleri ortak tutum içinde hareket etmeyi başarmıştır. Bu sadece tartışmalarda ortaya çıkan bir durum değildir. Aynı tutum 1 Mayıs için kitleye dönük çalışmalarda da belirgin biçimde görüldü. Bazı üyeleri daha güçlü biçimde; ama diğerleri de olabildiğince bu çalışmaların öznelere oldular. Açıkçası kendimizi eksik hissettiren bu çalışma biçimi övülmeye değerdir.

Bu sürecin sonu söz konusu örgütlerin kendi farklı planlarına dönmeleri olmalıydı. Kitleye dönük yüzün gerektiğinde Saraçhane’de de birlikte olması

için tek seçenek olduğu netleştğinde “kazanılmış ve terk edilmek istenmeyen 1 Mayıs meydanı Taksim’dir” görüşünü bu alanda savunmak, hayata geçirmek üzere Saraçhane’ye yönelenlere dönük yaklaşım farklılıkları bu çeşitli türden oportünizmin yansımalarıdır. Saraçhane’de toplananları bir kefeye koyanların açmazı ortaya çıkan sonuçla hesaplaşmak istememeleridir. Saraçhane’deki Taksim yönelimini görmezlikten gelen de küçümseyerek “rezalet” yaftası yapıştıran da gidasını kendi dar dünyasından almaktadır. Saraçhane’de DİSK’te somutlaşan “rezillik” konusunda Platform tartışmalarında DİSK hakkında yaptığımız değerlendirmelerde, daha bu aşamadayken hemfikir olduğumuzu bu arkadaşlar unutmuş ya da önemsiz bir ayrıntı olarak yorumlayıp es geçmiş olmalıdır! DİSK ve CHP’de somutlaşan “Taksim’e sırtını dönme” pratiğinin hiç de beklenmedik olduğu söylenebilir mi? Saraçhane’de varlığımız bu rezilliğe dahil edilebilir mi? Varlığı ürküten ve her koşulda saldırıya uğrayan Partizan için “kendi farklı plan” biçimlerine uymaması nedeniyle böyle bir tespit yapmak manipülasyonun kötü bir biçiminden ibaret olabilir.

Kendi Planına Dönmek ve Taksim Israrı

Şişli ve Beşiktaş’ta her birindeki özgün nedenlerle ve nihayet her örgütün “kendi planı”na yönelmesiyle Platformla birlikte hareket etme olanağı kalmadığında kitlelerin yoğunlaşacağı tek alan olarak Saraçhane’de karar kılmamız da doğrudur.

Elbette bir mücadele biçimi olarak bu seçeneği yadsımıyoruz. Ne var ki Platformun varlığıyla bunun uyumsuz olduğu açıktır. Özellikle “genel ve soyut birlik” anlayışı üzerinden varlık inşa edenlerin konu somut birlik olduğunda bütünü parçaya kurban etmekte tereddüt etmemesi bilindik küçük burjuva oportünizminin bir örneğidir. Kuşkusuz bu var olma biçiminin çeşitli türleri vardır. Alınan son kapsamlı önlemlerle Saraçhane’nin “birlikte ve kitlesele 1 Mayıs”

Daha en başta vurguladığımız gibi biz 1 Mayıs özgülünde kendi kitlemizden de ayrılmak pahasına “kendimize ait bir plan” yapmadık. 1 Mayıs’ı Taksim’i de gündemleştirmek üzere olabildiğince geniş kitlelerin içinde değerlendirmek üzere hareket ettik. Bugün doğru olanın bu olduğu gelişmelerin sonucunda da görülmüş olmalıdır. Bu yaklaşımımızı öngörüsüzlük yaftası ile DİSK, hatta daha ileri giderek CHP kuyrukçuluğu olarak yorumlayanlar [“Kuşkusuz bu meselede

yalnız değil. Cümle sosyal reformistler ve onların ayak izlerine basarak ilerleyen oportünistler, CHP kuyrukçuluğunda DİSK’i yalnız bırakmıyorlar.” Bkz. Mücadele Birliği (MB)] kitlesel bir eylem içindeki niteliksel farkları görmeyecek kadar kör bir inançla hareket ediyorlar. Bugüne özel değil, bu tutum arkadaşların genel tutumudur. Belli bir biçimi tüm eylem ve mücadele biçimlerinin üzerinde konumlandırmak ve her şart altında bu biçimi ileri sürmek devrimci bir tutum değil, sadece kitleler ve devrim karşısında kendi sınırlı bilgisini üstün görme tutumudur. Analizden yoksun bu yaklaşım sonuçları da gerçeklerden hareketle değil kendi üstün bilgisinden hareketle yorumlamaya devam etmekte bir sakınca görmüyor. Taksim’in 1 Mayıs meydanı olarak görülmesinde Saraçhane’de ortaya çıkan gerçekliğin etkisini ihmal etmekte ısrar ediyor. Elbette değindiğimiz parçalı, dar gruplarla yapılan “Taksim odaklı” eylemlerin de bu sürece katkısı olmaktadır ve olacaktır. Ne var ki Saraçhane’de Taksim için harekete geçen, Taksim için devletle iş birliğini yuhalayanlar da dahil olmak üzere geniş bir kitlenin katkısını inkâr etmek bir çocukluk hastalığından başka ne olabilir ki? Biz oradaydık ve CHP’den de DİSK’ten de en küçük bir beklentimizin olmadığı ve olamayacağı açıkken, bunu en açık biçimde ifade etmişken MB’nin basit bir yafta ve yorumla devrimci duruşumuza kara çalması ibretlik bir küçük burjuvalıktır. Taksim hedefiyle birlikte, kitlesel ve güçlü bir 1 Mayıs örgütlemek amacıyla son güne kadar 2024 1 Mayıs Platformu ile hareket ettik. Bunun temel nedeni açıktır ki 2024 1 Mayıs Platformu’nun en dikkate değer özelliğinin Taksim konusunda samimiyeti ve cüretidir. Bu özelliğinin yanında kitleleri dikkate almakta ve kendi gücünü doğru kavramakta Platformun çoğunluğu zaafı bir yapıya da sahiptir. Bu da onun temel özelliklerinden bir diğeridir. Bu iki özellikten ikincisinin objektif gelişmeler sonucunda son gün galebe çalması Platformla olan ilişkimizi şekillendirdi. Dağınık, parçalı hareket etme seçeneğine yönelmekle Platform anlayışımızdan uzaklaşmış oldu.

TAKSİM ISRARI VE TAKSİM’İ KAZANMAK SORUNU

“Taksim’de ısrar, devrimde ısrardır” şiarının nasıl bir tarihsel-güncel gerçekliğin ifadesi olduğunu bir kez daha görmüş olduk. Saraçhane’de burjuva muhalefetin kuyruğuna takılarak devrimde sırtını dönenlere inat, işkenceli gözaltılara rağmen Taksim’e yürüyen cüret, birleşik devrimimizin yüz akıdır, baş eğmez gücüdür.” (Bkz. MB) “Devrimde sırtını dönmek” çok iddialı bir cümle. Biz bunun gerçek anlamda kitlelerle kurulan ilişkide tanımlarız. 1 Mayıs tartışmasında da temel aldığımız meselenin bu olduğu açıktır. Bugün tamamen kendi gücümüzle, kendi kitlemizle ve “salt Taksim’de ve 1 Mayıslarda olmamak” üzere kitlesel bir devrimci hareket geliştirememiş olmamızın nedeni de bu ilişkideki başarısızlığımızdır. Taksim ısrarını bir devrim ısrarı olarak yorumlamak devrimde, kitlelere karşı aşırı hadsiz bir yaklaşımdır. Devrim Taksim’den, 1 Mayıs kutlamalarından çok daha fazlasıdır. Devrimde ısrar tartışmasını bu seviyeye indirmiş olmak onunla kurulu ilişkinin hem kaba biçimciliğini ele verir hem de kendini her şeyin üstünde gördüğünü. İstanbul’da 1 Mayıs’ın Taksim’de kutlanmak istenmesi açıktır ki demokratik bir istemdir ve elde edilmesi devrimi gerektirmez. Taksim için harekete geçmeyi öncelikleğimizde bunun mevcut kitle hareketinde somutlaşmış bir irade olduğunu da saptamış oluyoruz. Dolayısıyla Taksim ısrarını başlı başına bir devrim ısrarı olarak ileri sürmek kitlelerin iktidar bilincinin yerine kitlelerin kendiliğinden oluşan iradesini koymak anlamına da gelir. Şiarlarımız doğru olmak zorunda. 1 Mayıs için Taksim’de olmak henüz devrim iradesini benimsememiş çok geniş bir kitlenin de istemi hatta eğilimidir. Yakın zamanda çok büyük bir etki yaratmış Gezi Ayaklanması dahi bir devrim ısrarı değildir. 15-16 Haziran Direnişi de hakeza öyle. Yanı başımızdaki Kürt Ulusal Hareketinin geliştirmiş olduğu mücadele ve örgütlenme de bir devrim ısrarı değildir. Bunların her biri devrim hakkında bilgi verir; ama devrimin kendisi olmaktan da çok uzaktırlar. Devrimde ısrar Komünist

Partinin önderliğinde ısrardır örneğin, feodalizmin ve komprador kapitalizmin nesnel dayanağı olan toprak sorununun devrimci çözümünde ısrardır... Devrimin temel sorunlarına önemli ölçüde yabancılaşmış ve var oldukları ve Taksim'e yöneldikleri halde kitlelerin katılımını dikkate almayı reddedip kendi "Taksim ısrarını" bu derecede abartan MB "devrim kitlelerin eseridir" bilimsel tezini temel ilkelerinden biri haline getirmediği kadar yukarıdaki gibi zırvalamaya devam edeceğe benzer. 1 Mayıs'ın büyük ve şehrin içindeki meydanlarda, özel olarak İstanbul'da Taksim Meydanı'nda kutlanması demokratik haklardan biridir. Tamamen gerici ve faşist iktidar bu hakkı bulduğu her fırsatta yasaklamıştır. Bu yıl da Taksim yasaklı meydandı. Bu yasağın ortadan kaldırılması tamamen kitlelerin tutumuyla, demokratik hakkı sahiplenme derecesiyle ilişkilidir.

Bununla birlikte işçi ve emekçilere karşı biz devrimcilerin sorumluluğu 1 Mayıs gününü en güçlü şekilde kutlamak, yasağa eğer bu yasağı kaldırmak, İstanbul'daysak eğer Taksim'e girmek değildir. Bunlar günümüzde enflasyonist koşullar nedeniyle daha da yoksullaşmakta olan halk kesimlerinin onu yoksullaştıran politikalarla karşı mücadelesinin ve aynı zamanda bu mücadele için örgütlenmesinin sonuçları olabilir ancak. Amacı elden bırakmadan gerektiğinde 1 Mayıs için örgütlenmek ve mücadele etmek, gerektiğinde Taksim'e girmek için barikatları zorlamak, yasaklara karşı gelmeyi bilmeliyiz. Atı arabanın önüne koşmanın hiçbir faydası olmayacağını öğrenmiş olmalıyız.

Evrensel'de EMEP MYK adına yayınlanan yazıda Taksim'in 1 Mayıs kutlamalarının yerini kavramaktan uzak ve gene gerçekliğin yerine öznel beklentiyi koyan bir yaklaşım okuduk. Bunun eleştirisi Taksim konusundaki tutumumuzu daha açık hale getirebilir.

EMEP MYK üyesi İsmet Dursun 1 Mayıs'ın özünün "üretimi durdurmak ve her fabrikayı, her işletmeyi, her hastaneyi, her okulu, her sokağı 1 Mayıs alanı haline getirmek, üretimi durdurup sokak gösterisine kitlesele katılma çağrısı yapmak olduğu" gibi çok makul; ama bugün olanaksız bir öz olduğu iddiasında. Devrim iddiası olmayınca 1 Mayıs'ı devrim görkeminde kutlamak bir heves olarak geliyor olmalı. Bu derecede bir güçlü sonuç için ne yapıldığı ayrı bir tartışma konusu; ama bu düzeyde bir sonuç söz konusu değilse eğer "birkaç yüz, belki birkaç bin devrimcinin

1 Mayıs'ı Taksim'de kutlaması" neden yanlış olsun. Ayrıca bu iki güç ve olanak farkı içeren kutlama biçiminin birbiriyle çelişmeli olduğu, farklı çizgileri içerdiği tespitinin dayanağı nedir? Devrim yürüyüşünün birkaç kişiyle, birkaç on kişiyle başlayıp yüzlere, binlere, yüz binlere ulaştığını bu arkadaşlar nasıl unutmuşlar! Tartışmalarımızda bu iki "farklı öz"den hareketle karşı karşıya gelmeler hiç olmadı. Biz EMEP'in belki 30 yıl sonra düşündüğü bir kutlamaya bugünden açığız. Devrimleri doğuracak süreçlerde elbette bu düzeyde kutlamalar olacaktır. O koşullarda EMEP türü oluşumların bambaşka bir çizgi izleyeceklerini de şimdiden tahmin ediyoruz. Hindistan'da Maoist hareketin büyük kitlesele eylemlerinde bunun örnekleri mevcuttur.

Henüz üretimi büyük oranda durduracak ve çok yüksek katılımlarla her yerde kutlama yapacak düzeyde değilken "Taksimcilik" tartışması yaptığımızın hiç farkında değilmiş gibi düşünüyor İsmet Dursun. Yanlış düşünüyor...

Bu yaklaşımla Taksim hedefini kendi sınırlı gücünün önüne koyan yaklaşım arasındaki fark hiç kuşkusuz büyüktür. Buna karşın iki yaklaşım da kitleler nezdinde yanlıştır. Gerçeklikle kurduğumuz ilişkinin hedeflerimizi belirlerken belirleyici olduğunu ihmal etmeden kitleleri gerçeklik içinde nasıl ve ne derecede harekete geçirebileceğimizi konu etmeliyiz.

HEDEFE KİTLELERLE ULAŞILACAK

Taksim'in 1 Mayıs Meydanı olduğu iddiasını sürdürmek ve geniş kitlelerde yankısı olan bu iddiayı fiili bir kutlamaya dönüştürmek açıktır ki kolay bir iş değil. Devrimci hareketin genel zayıflığı, kitlelerle ilişkide yaşanan ciddi seviyedeki gerilik, demokratik kitle örgütlerinin üzerine çökmüş bulunan bürokratizmle bulaşık "apolitik" durum ve darlık bu yöndeki iradenin güçlü bir örgütlenmeyle ilerlemenin koşullarının zorluğuna işaret ediyor. Bu zorluğu dikkate alarak hareket etmeli, uzun vadeli düşünmeli, kısa yoldan büyük işler başarma yoluna tevessül etmemeyiz. Küçük adımlarımıza büyük değer vermeli, onları heba etmemeliyiz. En başından beri Taksim'e kitlesele girmenin koşulunun olmadığını, ama bu yönde davranmanın uygun, gerekli ve doğru olduğunu söylediklerimizde henüz adımlarımızın küçük olduğunu dikkate aldık. Oysa bunu dikkate almayan, Kaf Dağı'nın tepesinden söz söyleyenler var. Taksim'e girememiş olmak mevcut güç dengesi bakımından gayet anlaşılabilir.

Cüretli olmaya değer vermeliyiz; ama aynı zamanda cüretin doğru bir stratejiye, kitleleri devrime yöneltme niyetine hizmet etmesi gerektiğini hatırlamalıyız. Faşizmin cüreti gücüne dayanıyor ve bunda başarısız olduğu söylenemez. Bizim cüretimiz ise halkın devrim ihtiyacına dayanıyor. Bu durumda bizim de haklı olduğumuz kuşkusuzdur. Farklı kaynaklara ve amaçlara dayanan bu iki "cüret" arasındaki mücadelede Taksim'e girememek kuşkusuz faşizmin başarısıdır. Bozdoğan Kemer altındaki çirkin polis barikatı bir güç gösterisiydi. Güçlü olduklarını gösterdiler. Bunun farkında olmadığımızı söyleyebilir mi? En azından söylenmemeli. Bu apaçık bir gerçeklik. Devlet onların elinde ve biz küçük gruplar halinde büyük mücadeleyi örmekteyiz. Bu mücadelede DİSK gibi sendikaların amacı ve işlevi de bizim için açıktır. Sırtını devlete ya da düzenin kolonlarına yaslayan sendikal hareketlerin işlevi asla bağımsız işçi sınıfı hareketini geliştirmek değildir. Onlar işçileri, hatta tüm emekçileri düzenin parçası olarak konumlandırmak amacındalar. Niyetleri egemen koşullar içinde daha iyi olmaktan ibarettir. Paylaşımdan "hak ettiği"ni almak gibi bir dar anlayışa sahiptirler. Oysa işçi sınıfının hak ettiği tam olarak iktidar olmalıdır. Tam olarak bu nedenle onlar işçi sınıfının bu birlik, mücadele ve dayanışma gününü düzenin muhalefeti ile birleşerek kutlamaya hazır dırlar. Düzenin tanıdığı statü ile işçi sınıfının mücadelesi üzerinde söz ve yetki hakkına sahip biçimde hareket ederler. Bu 1 Mayıs'ta tanık olduğumuz şey yasağı tanımayan geniş bir kesimin bu söz ve yetkiyi kabul etmediğidir. Tabii ki bu, söz ve yetkiyi kendinde topladıkları anlamına da gelmiyor. Yalnız şunu söyleyebiliriz: devrimci hareket bu gerçekliği örgütlemek bakımından bu 1 Mayıs'ın içerdiği avantajları yeterince değerlendirememiştir. Beşiktaş'ta ya da Saraçhane'de birleşik, kitlesele ve devrimci bir 1 Mayıs için ortak hareket edebilseydik geniş kitlelere çağrımız da onlar tarafından daha duyulur, görünür olabilirdi. Onları, katılabilecekleri bir eyleme çağırmakta henüz emeklemekte olduğumuz bir gerçekliktir. Bu gerçekliği dönüştürmek için yürümeye yönelmeliyiz, ayağa dikilmeliyiz.

Saraçhane'de de yeterince birlikte olamadığımız, örgütlü davranamadığımız, oluşan kitlesele Taksim eğilimini güçlendirecek yöntemleri hayata geçiremediğimiz de not edilmelidir. Elbette bunda Saraçhane merkezli bir hazırlığın olmayışı etkindir. Ne var ki

bu asıl etken olamaz. Aslolan kendi dağınıklığımızdır. Taksime yönelme ısrarı, İbrahim Kaypakkaya'yı sahiplenme cüreti, Filistin'le dayanışma tavrı güçlü ve hazırlıklı bir çalışma potasında erilemedi. Dahası tüm bunlar en yakın demokratik, ilerici çevrede de olması gereken düzeyde yankılanmadı. Her ne kadar bu yankı tüm olan bitenden sonra bir ölçüde görünür olmuşsa da 1 Mayıs'ta zayıf kaldı. Özel olarak Partizan kortejine henüz alana gelirken gerçekleşen saldırı sırasında orada beliren gerçek cüreti sahiplenilen, destekleyen, korumaya çalışanlar olduğu gibi (Kaldıraç gibi) görmezlikten gelen de oldu. Dem Parti'nin yanımızdan geçen grubunun ilgisizliği, olay yerinden uzaklaşma ve uzaklaştırma çabası "kötü örnek" deneyimi oldu. Doğruları, dayanışmayı, birlikte davranma yeteneğini örgütlemekten söz etmeliyiz. Zorluklar karşısında birlik yakalama ruhunu geliştiremediğimiz her durumda günün orta yerinde yalnızlaşma riskini büyütmüş olacağımız açık olmalıdır. Biz haklı ama yeni, bu nedenle de güçsüz olan tarafız. Güçlenme olanağımız yeni ve haklı oluşumuzdadır. Bunu cüretle ortaya çıkardığımız her yerde yanlış yapana, kötü örnek olana doğruyu göstermiş olacağımızdan emin olmalıyız. Saldırıları karşı adım adım gelişen ortak tavır bize bunun mümkün olduğunu gösteriyor. Kitlelerin Saraçhane'de Taksim ısrarını göstermeyenlere gösterdiği küçük veya büyük tepki bunu göstermiştir. Bunların her biri öğreticidir.

Başaramadıklarımızı, uygulayamadıklarımızı tespit etmek ve bugünden yargılayarak açıklamak 1 Mayıs'ın geleceğe taşınan ışığı olacaktır. Bu ışığa ihtiyaç olduğunu, umutsuzluğun bu ışıkla alt edileceğini görüyoruz, biliyoruz...

2024 1 Mayıs'ında bir kez daha gördüğümüz şudur: Özel olarak Taksim'i kazanmak daha geniş bir mücadelenin parçası olmalıdır. İşçi ve emekçileri birleşik, mücadeleciler ve dayanışmaya dayalı bir çizgide buluşturmak onları kendi çalışma alanlarında örgütlemekle başarılabilir. Şehirlerdeki mücadelenin sonuç olarak sınırlarını bilerek, bununla birlikte ona hak ettiği değeri vererek, onları ayağa hattını oluşturmak için özgüvenle ve doğru bir cüret anlayışıyla seferber olunmalıdır. Kitlelere rağmen, onları mücadeleye katmayı içermeyen yöntemler ve mücadele biçimleri aşılmalıdır. 2024 1 Mayıs'ının çağrısıyla büyümek için yola çıkalım...

Teslimiyetin Değil Direnişin Adı:

Kazım Çelik

“İbrahim Kaypakkaya yoldaşı anmak, en başta işçi sınıfının bilimi Marksizm Leninizm’i her türden sapmalara karşı savunmak, geliştirmek, Onun kurduğu hatta bağlı kalmak ve bu hattın savunucusuna (TKP/ML) sahip çıkmak, korumak ve yaşatmak, Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung yoldaşların kızıl gü-zergâhında yürümek demektir.”

“Büyük dost, usta öğretmen, altın çağa uzanan yolda kavga-mızda her an yanı başımızda bi-linç, azim ve yol gösterici olarak durmaktadır. O, 12 Eylül faşizmi-nin en dorukta olduğu günlerde karanlıklara ışık olan, yüreğimizi ferahlatan, toparlanmamızı sağ-layan, gücümüzü pekiştiren bir inanç ve bilinç değildi sadece... O, bütün ihtişamı ile hep yanı başımızda zulüm-kârlara korku salan, bize yol gösteren direngen, sevgi dolu yüreğimiz, inancımız ve bilinçle bütünleşen beynimiz olacaktır.”

Kazım Çelik

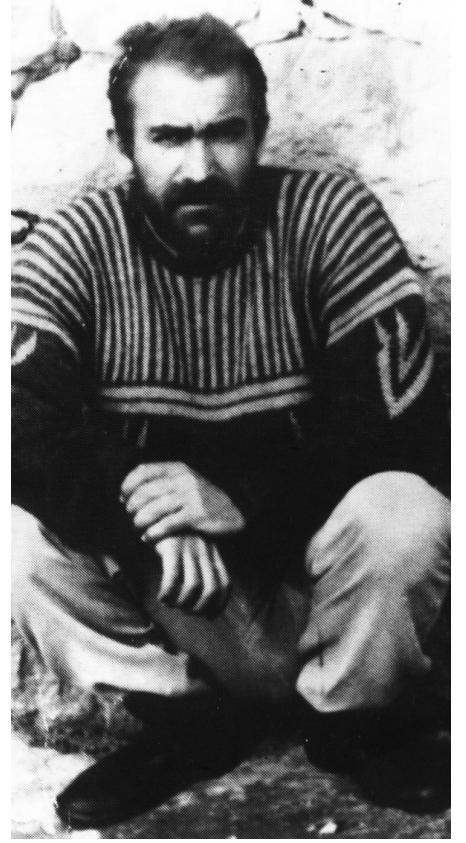
Kazım Çelik, yaşamını Proletarya Partisi’ne ve devrime adanmış örne- nek bir komünisttir. Yoldaşlarının anlatımlarıyla “Onun Proletarya Partisi saflarında örgütlenmesinden şehit düştüğü tarihe kadar olan en önemli özelliği istikrarlı bir çizgi izlemesi ve Partiye bağlılığının bir an bile zafiyete uğramaması.” olarak vurgulanmıştır.

O, bir önderde olması gereken kişiliğin yaratılmasında yaşamıyla mütevazı bir örnek oluşturmıştır. Her şeyden önce mücadele yaşamı boyunca partisinin çıkarlarını her şeyin önünde tutarak devrimciliği bir yaşam tarzı olarak benimsemiştir. O, Kaypakkaya yoldaştan aldığı “ser verip sır vermeme” geleneğinin sürdürücüsü olan bir önderdir.

Kaypakkaya yoldaşın olanaksızlıklar ve zorluklarla beraber 24 Nisan 1972’de partiyi kurmasıyla beraber onu ya- şatmak için hayatlarını ortaya koyan Proletarya Partisi’nin ölümsüzleşen üç genel sekreterinin de öne çıkan ortak özellikleri partiyi sahiplenmele- ri olmuştur. Süleyman Cihan, 12 Eylül AFC’si sonrası Proletarya Partisi’ni to- parlama görevini üstlenmiştir. Mehmet Demirdağ sol oportünizmin Proletarya

Partisi’ne yönelik darbe girişimine ak- tif tavır koyarak onu ayakları üzerinde yeniden doğrultmuştur. Kazım Çelik de Proletarya Partisi’ni sağ bir hatta çekmek isteyenlerle mücadele ederek “Halk Ordusu savaş içinde inşa edilecektir!” anlayışıyla yanıt vermiştir.

1981 yılı şubat ayında yapılan 2. Kon- ferans’ta Merkez Komitesi’ne seçilen Kazım Çelik, bu süreçte alınan kayıpların ardından Siyasi Büro ve hemen ardın- dan da Askeri Komisyon Sekreterliği’ne getirilir. ’83’teki kayıplardan sonra ise Parti Genel Sekreterliği görevini üst- lenir. Bu süreçte Proletarya Partisi’ne hâkim olmaya çalışan sağ oportünist çizgiye ve bunların tüm parti kadrola- rının yurtdışında konumlandırılması anlayışına karşı aktif tavır alarak mü- cadeleyi savaşın en kızgın alanı olan gerilla bölgesinde sürdürme dirayetini göstererek kavga kaçkınlarına en büyük cevabı vermiştir. Çünkü o, önderliğin özellikle en zor koşullarda Proletarya Partisi’nin başında olması gerektiğinin bilincindeydi. Çünkü o, parti önderliğinin özellikle o zor koşullarda kırsal alanda örgütün başında ve silahlı mücadele içerisinde korunabileceği, onun içinde geliştirilebileceğinde ısrar ediyordu.

Bu anlamda genel sekreterlik görevini üstlendiği süreçten 1987 20 Mayıs’ında Elazığ’ın Palu ilçesinde bir ihbarcını verdiği bilgiler doğrultusunda düşman tarafından kuşatılarak Hıdır Aykır, Cihan Taş, Müslüm Emre ve Ali Kayadoğan ile birlikte ölümsüzleştiği ana kadar Proletarya Partisi’nin Genel Sekreteri olarak silah elde mücadele etmiştir.

Bugün bize düşen görev açık ve nettir. 18 Mayıs yaklaşırken İbrahim Kaypak- kaya önderliğinde ve Proletarya Partisi saflarında ölümsüzleşenlerimizin bize aktardığı bilinçle bu yolda yürümenin zamandır. Devrim güzergâhında yolu- muza ışık olanlara bin selam...

AÇIKLAMA

AGEB 1 Mayıs tutuklamalarına dair açıklama yaptı

Avrupa Göçmen Emekçiler Birliği (AGEB) 1 Mayıs’ta ve sonrasında yaşanan gözaltı ve tutuklamalara dair açıklama yaparak “Bir kez daha söylemek gerekir ki yapılan gözaltı ve tutuk- lamalar, Taksim 1 Mayıs iradesini ve direnişini durduramaz!” dedi.

Açıklamanın tam hali şu şekilde:

“Her sene olduğu gibi bu sene de Taksim’i yasaklayan zihniyete karşı Saraçhane, Mecidiyeköy ve Beşik- taş’ta bir araya gelen on binlerce kişi yasaklara meydan okudular.

“Saraçhane’de 1 Mayıs alanına yü- rüyen Partizan kortejinin, İbrahim Kaypakkaya silüetli flama ve önlük- leri bahane edilerek alana girme- sini engelleyen faşistler, İbrahim Kaypakkaya’nın fotoğrafından bile ne kadar korktuğunu bir kez daha göstermiş bulunuyor. Partizan’a yö- nelik yapılan 2 saldırı sonucunda 17 kişi gözaltına alındı ve günler sonra çıkarıldıkları nöbetçi savcılıkta 6 kişi tutuklanarak Silivri Hapishanesine sevk edildi.

“Faşist TC devleti Taksim’e çıkmaya çalışan onlarca kişiyi gözaltına almış-

tır. Devletin İsrail ile olan ticaretini konu eden Gençlik Komitesi kortejine saldırmış, 18 kişiyi gözaltına almıştır.

“1 Mayıs sonrası yine onlarca ev bas- kınında da birçok devrimci arkada- şımız gözaltına alınmaya devam etti.

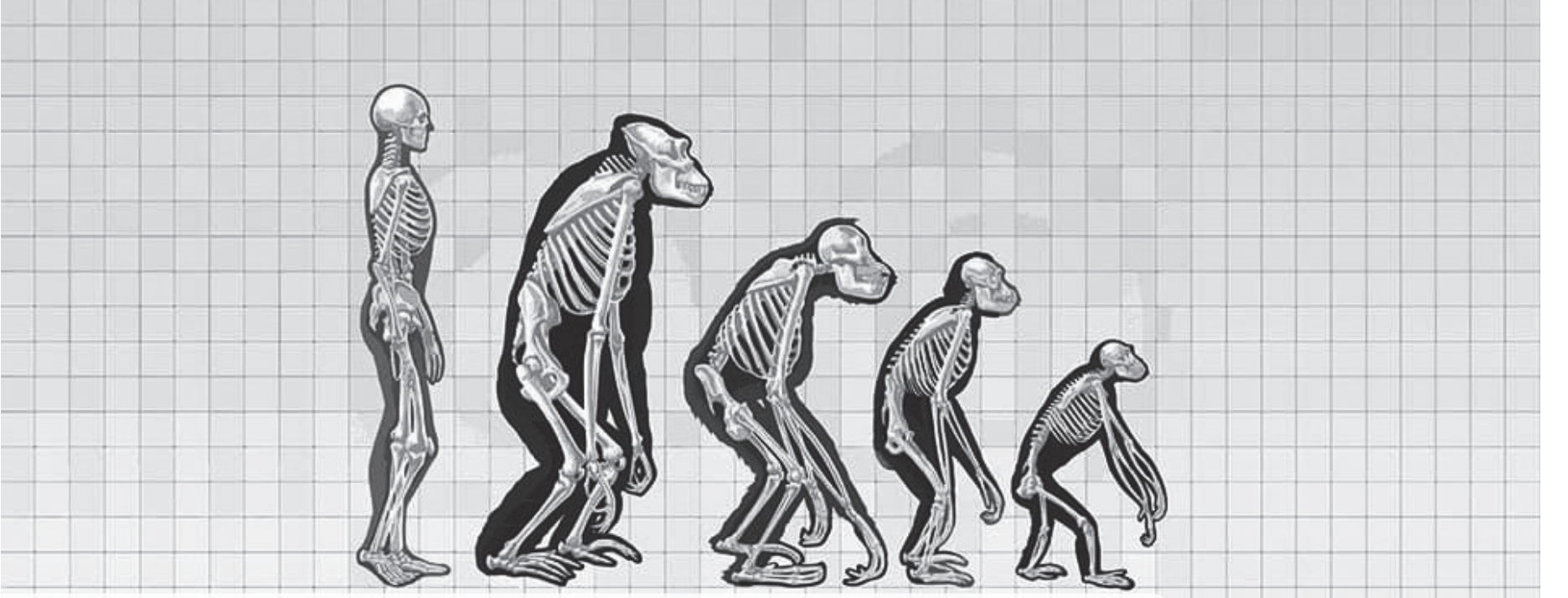
“Bir kez daha söylemek gerekir ki yapılan gözaltı ve tutuklamalar, Tak- sim 1 Mayıs iradesini ve direnişini durduramaz!

“AGEB olarak 1 Mayıs’ta Taksim için gösterilen tüm direnişleri ve ortaya çıkan ilerici iradeyi sahipleniyoruz.

“Komünist Önder İbrahim Kaypak- kaya’ya yönelik bu saldırılara karşı onu daha güçlü sahiplenelim. Ve Partizan’ın organize ettiği 18 ve 19 Mayıs’ta gerçekleştirilecek olan İbrahim Kaypakkaya’yı anma ge- celerine tüm halkımızı katılmaya ve destek vermeye çağırıyoruz.

“Komünist Önder İbrahim Kaypak- kaya Ölümsüzdür!

Avrupa Göçmen Emekçiler Bir- liği- AGEB”

MİLYONLARCA TÜR ORTAYA ÇIKAR VE KAYBOLUR: Canlıların Kökeni Nedir?

Kalıtım İlkelerinin Açığa Çıkması ve Evrimin İzlediği Yol

Darwin'in evrim teorisinin açılımları çığır açan önem-deydi, ancak düzeltilmesi ve geliştirilmesi gereken unsurlar da barındırıyordu. Darwin'e yönelik başlangıçta yaratılışçı ve türlerin değişmezliğini savunan kesimler tarafından birçok eleştiri yönel-tildi. Bunların yanında Malthusçu önermenin (nüfusun katlanarak artmasına karşın nüfusu besleyen kaynakların artmaması nedeniyle nüfusun sınırlandırılması) doğada türlerin nüfusu için Darwin tara-fından tekrarlandığı eleştirisi gibi eleştiriler de vardı. Malthus'un insan toplumu için öne sürdüğü "herkesin herkese karşı savaşına" karşın, Darwin'in bu önermeyi kayıtsızca tabiata uyguladığı eleştirileri birçok kesimce dile getirilmekteydi. Her ne kadar Darwin'in yaptığı atıf sonu iyi düşünülmemiş bir mecazdan ibaret olsa da, bu atıf üzerinden ileri sürülen "yaşama savaşı ilkesi" önemli saldırıların odağına otur-

maktaydı. Kimi türlerin gelişimi ve evrimi için yaşam savaşı reddedile-mez somut gözlemlere dayanan bir önermeydi. Toplumun ve doğanın ayrı nüfus yasaları vardı, doğadaki yaşam savaşını görmek için Engels'in belirttiği gibi "Malthusçu gözlüğe" hiç de ihtiyaç yoktu. "Ayrıca doğa organizmalarında deyim yerindeyse irdelenmemiş ama saptanması türlerin evrimi bakımından büyük önem taşıyacak kendi nüfus yasaları vardır. Ve bu yöndeki kesin atılımı kim yaptı? Darwin'den başka kimse." (Engels-Anti Duhring). Kalıtımda ortaya çıkan mutasyonun ve anoma-lilerin gerekçelerini açıklamak için Darwin'in elinde yeterli gereçlerin henüz mevcut olmadığını da unut-mamak gerek. Darwin'in yoğunlaş-tığı olgu, esasta bu anomalilerin tür değişimine etkisi ve tür değişiminde hangi anomalilerin avantajlı ola-cağının ortaya çıkarılmasıydı. Aynı dönemde Mendel gibi biyolog ve gen araştırmacılarının ortaya çıkması

ile bu sorular da yavaş yavaş cevap bulmaya başlayacaktı.

Evrım teorisi, Darwin'in attığı te-melin üzerinde büyüdü ve yeni bilim alanlarının gelişimine de ön ayak oldu. Elbette Darwin evrimin ve varlığın kökeninin tüm şifrele-rini çözememişti, ancak açtığı yol bilimin ve geçmişin gizlerinin her araştırmada açığa çıkmasına yardımcı oldu. Bugün için de henüz tüm gizler aralanabilmiş değil, bilim gelişmeye ve geliştikçe de doğanın yeni gizleri açığa çıkmaya devam ediyor.

Türlerin kökenine dair Darwin'in ka-lıtım ve nesiller arası değişime dair öne sürdüğü önermeler üzerinden kimi genetik ve biyoloji alanları ortaya çıktı. Bu dönem genetik biliminin de doğuşuna denk düşüyor. Birbirin-den haberi olmayan iki bilim insanı, canlıların gelişiminin şifrelerini eş zamanlı olarak çözüyorlardı. Johann Gregor Mendel, binlerce bezelye ile

yaptığı araştırmalardan bir sonuç çıkarmıştı: Nesiller arasında değişim bilgisinin aktarımı belirli sınırlar ve hatlar üzerinden gerçekleşmekteydi. Ayrıca, o güne kadar nesiller arası değişime dair teori ebeveynlerin çe-şitli özelliklerinin bir karışımı olarak yavru oluşumunun gerçekleştiği yö-nündeydi. Örneğin biri siyah, diğeri beyaz iki kedinin yavrusunun bu iki renkten özellikleri de barındırması ve benekli doğması gibi. Bu belirli ölçülerde doğru ancak yetersiz bir teoriydi, bu iki özelliğin hangi koşullar altında ve hangi kurallar ekseninde yavruya aktarıldığına dair bir açık-lama yoktu. Mendel bu sorunu bir ölçüde açıklığa kavuşturdu. Bezelyeler üzerinde yaptığı çalışmalar, türler arası farklılıkların sonraki nesillere nasıl aktarıldığının saptanmasına dayanıyordu. Ele alınan bezelye türlerindeki kalıtsal farklılıklara odaklanılıyor, bu kalıtsal özelliklerin yavruya ne biçimde aktarılacağı gözlemlenmeye çalışılıyordu. Men-

del bu özelliklerin sınıflandırılması dahil, birçok veri topladı. Topladığı veriler, "Bitki Hibridizasyonu Üzerine Deneyler" isimli makale ile yayınlandı. Bu makalede ele alınan çalışmalar, bitkilerin melezlenerek (dihibrit ve trihibrit çalışmaları) hangi özelliklerin aktarımının ne biçimde geliştiğini anlamak üzerine çalışmalardı. Böylece Mendel yasaları ortaya çıktı. Mendel ana ve baba tarafından aktarılan alellerin olduğunu, yani kromozomlarda bulunan karakteristik bir özelliğe tekabül eden genlerin var olduğunu ve bu genlerin dominant veya resesif özelliklerde bulunabileceğini öne sürdü. Yani, bezelye çalışmalarında görüldüğü gibi, kalıtım yalnızca ana ve baba tarafından oluşturulan bir gen karışımının rastgele sonuçlarından ibaret değildi. Kimi özellikler baskın, kimi özellikler ise çekinik olabiliyor ve gen aktarımı determine edilebiliyordu. Mor ve beyaz renkli çiçeklere sahip bezelyelerin melezlenmesinde baskın olan mor renk zamanla 2. veya 3. nesil bezelyelerin çoğunluğunun mor renkli olmasına sebep oluyordu, ancak eser miktarda beyaz çiçekli bezelyenin ortaya çıkmasına da engel olunamıyordu. Aradan nesiller geçse dahi kimi özellikler genetik olarak korunmaya devam ediyor, ancak dominant genlerin aktarımı daha kolay ve yaygın gerçekleşiyordu.

Alelmorfik özellikler, yani genler içerisinde atalardan kalma karakteristik farklılıklar, bu biçimde aktarılır.

Mendel'in kalıtım yasaları her ne kadar genetik ve biyoloji bilminde çığır açmış olsa da kalıtımı, yalıtılmış genlerden ibaret görüyordu. Bu durum, aydınlatılması gereken ve insanlığın önünde aşılması gereken birçok sorunu da gölgede bırakıyordu. Bunun en önemli örneği, çevresel faktörlerin ve koşulların kalıtım üzerindeki etkisiydi. Sovyetler gibi kıtlık ve verimsiz koşullar ile uğraşmak durumunda olan ülkeler için bu yaklaşım, umutsuz bir tablodan başka bir şey değildi. Çünkü bu ilkeler ile Sovyetlerin başa çıkmak durumunda olduğu çevresel koşullar ile uğraşmak mümkün değildi. Tüm özellikler soyağacındaki bir atadan miras kalmaktaydı, eğer Sovyet koşullarına uygun bir gen mevcut değilse, tahıl üretimi de mümkün

olmayacaktı. Ancak Mendel'in çalışmalarını takdir etmekle birlikte, kalıtım ve nesiller arası değişimin gizli ilkelerini açığa çıkarmak için uğraşan başka bilim insanları da vardı, bunlardan biri de Bolşevik Partili Lysenko idi. Tohum soğuklandırma çalışmaları ve çevresel koşulların nesiller arası değişime olan etkilerinin gözlemlenmesi ve elde edilen sonuç gelişime basamak olan çalışmalar arasında yerini aldı. Ancak bu dönemde burjuvazinin ideolojik-politik saldırıları ve kuşatması altında Lysenko'nun çalışmalarının sonuçlarını işlemek pek de kolay olmadı. Döneminde Lysenko çalışmalarına denk düşecek sonuçlar bulan bilim insanları yıllarca, "Lysenkoculuk" damgası yememek adına açıklıkla bilimsel faaliyet yürütemedi. Ancak geline aşamada, epigenetik ile bu alanda daha kapsamlı çalışmalar yürütülmeye başlandı. Epigenetik gösterdi ki, çevresel koşullar fenotipik varyasyon gelişimine ve ortaya çıkmasına katkı sağlayabilmekteydi. Çeşitli süreçlerde oluşan epigenetik izler kalıtım ile sonraki nesillere aktarılabilirdi.

Bir diğer olgu ise "herkesin herkese karşı savaşı"nın doğada gelişimin temel yasası olup olmadığıydı. Özellikle Sovyet kökenli çalışmalar bu teoriye kısmi ekler yapacaktı. Çünkü canlılar arasında gelişim ve değişim yalnızca birbiri ile olan mücadeleye göre şekillenmiyordu, doğal koşullar karşısında türler birbirine bağımlı olarak da gelişebiliyordu. Diğer türler ile uyumlu özelliklere sahip bireylerin hayatta kalması mümkün olabiliyordu. Bunun örneği ise simbiyotiklerdir. Birbiri ile alakasız, çok uzak atalardan ayrılmış iki canlı arasında, birbiri ile en uyumlu türler hayatta kalabilmektedir. Simbiyotik ilişki, her zaman birbiri ile yaşam savaşı ilkesi üzerinden değil, karşılıklı yardım ve fayda üzerinden de ilerler. Faydalı bakteriler ile insan arasındaki ilişki, karıncalar ve akasyalar arasındaki ilişki, orfozlar ve ahtapotlar arasındaki ilişki gibi. Bu ilişkiler evrimin bir sonucu olarak ortaya çıkmıştır.

Günümüzde, bu gelişim ve evrim seyrine dair daha detaylı teoriler üretilebilmektedir. Henüz daha aranmak üzere bekleyen sonsuz kapı

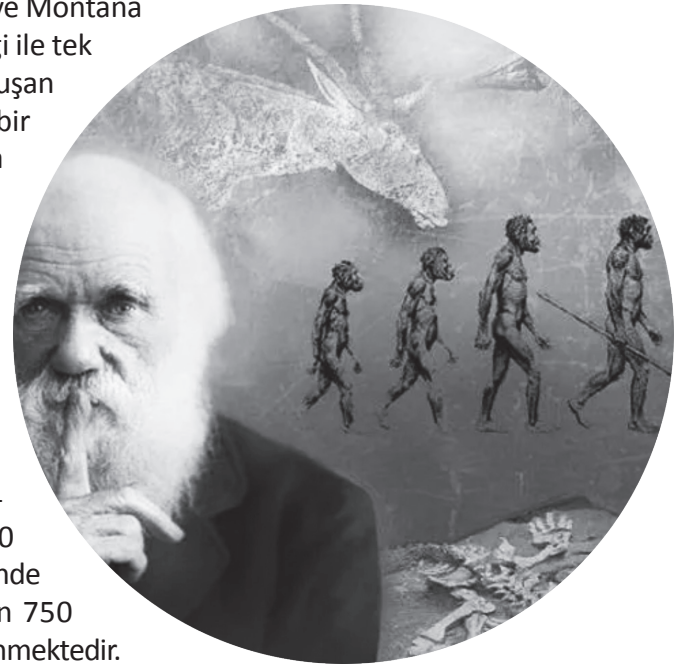
ve soru mevcut olsa da, yolun daha büyük bir bölümü kat edilmiştir. Artık laboratuvar ortamında dahi, canlıların gelişim evreleri incelenebilmektedir. Bu gelişim ve değişim olayının bir örneği, bakteriler arasındaki genetik malzeme alışverişidir. Bakteriler birbirleri ile çeşitli vasıtalarla DNA aktarımı sağlayabilmektedir. Bu kimi zaman hiçbir bağlantı olmaksızın verici bakterinin DNA malzemesini ortama bırakması ve alıcı bakterinin bu malzemeyi alması yolu ile olur. Kimi zaman, cinsiyet ayrımı olan bakteriler arasında geçici bir birleşme yaşanır, bu birleşme eyleminde de DNA aktarımı gerçekleşir.

İlk tek hücreli canlı formu olarak değerlendirilebilecek protosellerin 3.8 milyar yıl önce ortaya çıktığı tahmin edilmektedir. Ortalama 900 milyon yıl önce tek hücreli canlıların, çok hücreli yapılara doğru evrildiği bilinmektedir. Bu demektir ki neredeyse 3 milyar yıl boyunca herhangi birçok hücreliye evrilmeye ihtiyaç olmamıştır. Yani canlılık tek hücreli olarak devam etmişti. Ancak 900 milyon yıl önce çok hücreliye geçiş sağlanmış ve hızlı bir tür çeşitliliği gözlemlenmeye başlanmıştır. Kambriyen patlaması olarak bilinen bu süreçte, 300 milyon yıllık bir süreç içerisinde çok hücreliler konulabilmekte, eldeki veriler ile de bu uyumaktadır. Laboratuvar ortamında tek hücrelilikten çok hücreli formlara dönüşmenin olası koşullarına dair yapılan gözlemler, genetik dolgunluğa ulaşmış, tek hücrelilerin küçük değişkenler ile dahi kolayca çok hücreli yapılara geçildiğini ispatlamıştır. Georgia Teknoloji Üniversitesi ve Montana Üniversitesi iş birliği ile tek hücreli alglerden oluşan birkaç popülasyon bir araya getirildi. Ortama bir avcı (Paramecium Tetraurelia) eklenmesi ile birlikte 50 hafta gibi bir süre içinde, tek hücreli alglerin birleşerek çok hücreli formlara dönüştüğü gözlemlendi ve kaydedildi. 50 haftalık süreç içerisinde tek hücreli alglerin 750 nesil değiştirdiği bilinmektedir.

Bu nesillerin çok hücreli nesillere evrilmesi avcı karşısında çok hücreli yapının daha avantajlı olmasından kaynaklanıyor. Bu durum göstermektedir ki, evrim mekanizmaları sandığımızdan daha karmaşıktır. Yani doğal seçilime yön veren yasalar Lamarck'ın en faydalı organların gelişimi ilkesinden, Darwin'in en uyumlu anomalilerin baskın hale gelmesi ilkesinden veya karşılıklı bağımlılık ilkesine kadar birçok ilkedен daha fazlasıdır. Dolayısı ile bugün şunu rahatlıkla söyleyebiliriz: evrimin yalnız geçmişteki izlerini değil, bugününü de görebilmekteyiz. Evrim ve hatta evrimimiz devam ediyor.

Yapılan her çalışma ve gözlem, evrim gerçeğini kanıtlamaya devam ediyor, yeni yasaları ve evrimsel kuralları açığa çıkarıyor. Evrim teorisi, bir teori olarak gelişimini sürdürüyor. Tüm gözlemler ve çalışmalar doğanın davranışı ile daha fazla örtüşüyor. "Gerçekten; organik tohumları yetişkin organizmalara dönüştüren kerteli gelişme ile, dünya tarihinde birbiri arkasına gelen bitki ve hayvanlar sırası arasında şaşılacak bir uygunluk bulunur. Ve evrim teorisine en güvenilir temeli veren de, bu uygunluğun ta kendisidir. Ama evrim teorisinin kendisi henüz çok gençtir ve gelecekteki araştırmaların; türlerin evrimi üzerindeki bugünkü fikirleri, hatta sıkı sıkıya Darwinci fikirleri adamakıllı değiştireceğinden kuşku duyulmaz." (Engels-Anti Duhring)

(Bitti)

FED FAİZİ DÜŞÜREMİYOR

Uzunca Sürecek Bir Ekonomik Durgunluk Piyasayı Etkileyecek

1 Mayıs günü faiz kararı için toplan-
tısını gerçekleştiren ABD Merkez
Bankası Fed (Federal Reserve
System) bir kez daha faiz oranını yüz-
de 5,50'de sabit tuttu. Emperyalizmin
dünya ölçeğinde yaşadığı krizin ekono-
mik anlamda enflasyon, faiz ve buna
bağlı olarak işsizlik, kredi ve borçlanma
gibi dinamikleri tetiklediği ve bunla-
rın birbirine geçtiği bir süreçte Fed'in
alacağı faiz kararı özellikle egemenler
açısından merak ve kaygı konusuydu.
Enflasyonla mücadele kapsamında
faiz oranı yükseltilmiş ve karşılığında
da enflasyon resmi rakamlara göre
yüzde 8'den en son yüzde 2'ye kadar
düşürülebilmisti. Enflasyondaki bu ge-
rilemeyi bugüne kadar bir başarı olarak
değerlendirenler sıranın faiz oranlarına
gelmesini beklemeye koyulmuşlardı.
Ne var ki sorun enflasyondaki düşüşün
yeterli olup olmadığı ve ne derecede
stabil olabileceğiydi. Fed bir kez daha
mevcut ekonomik şartların enflasyonist
olduğunu, yükselme olasılığının göze
alınamayacağını belirleyerek faiz oranını
yüksek tutmaya karar verdi. Enflas-
yonun düşmesine koşut düşürülmesi
beklenen faiz oranının bir kez daha sabit
tutulmasını Fed Başkanı Jerome Powell
da "enflasyon geriledi ancak hâlâ çok
yüksek" denerek açıkladı. Bu açıklama
ile egemenler cephesinden mevcut
krizin ve bundan doğan handikapların
kolaylıkla aşılamayacağı somutlaşmış
oldu. Enflasyon yeterince gerilemedi
ve bu yönde "iyileşme" beklentisi de
ertelenmiş oldu. Ekonomiyi soğutma
hamleleri bir süre daha devam edecek.
Fed faiz artırarak enflasyonu düşür-
me operasyonunda umduğu başarıyı
sağlayamadı. Bu gelişmeyle bağlantılı
olarak tüm dünya piyasalarında ger-
gin bir bekleyiş olduğu bilinmektedir.
Bu gergin bekleyiş rezerv para olarak
doların dünya çapındaki hareketi ile
ilgili. Diğer para birimleri dolara göre
konumlanarak ülkelerdeki üretim ve
tüketim süreçlerini kontrol etmeye
çalışmaktadır. Aşırı dolarizasyonla
üretim darbeler inmesi gene dolar
karşısında devalüasyona gidilerek hafif-
letilmeye çalışılıyor. Dünya ülkelerinin
birçoğunda enflasyon ciddi bir problem

durumundaydı. Avrupa bir bütün olarak
enflasyonla mücadele kapsamında faiz
artırımına gitmiş üretimin yavaşlaması-
nı ve ekonomik küçülmeyi göze almak
zorunda kalmıştı. Almanya'da şirket
iflaslarındaki artış dünya ekonomisi
için kötü sinyaller anlamına gelmişti.
Bu süreç henüz devam ediyor. Fed faizi
yüksek tutmaya devam etme kararıyla
birlikte para politikasındaki bir nebze
gevşeme sinyali de vererek piyasanın
dolar ihtiyacına gözünü kapamadığını
da gösterdi. Ne var ki bu enflasyonla
mücadele konusunda yeterince kararlı
davranamamak anlamına da geliyor. Gi-
dişat uzunca bir süredir dünya çapında
ekonomik durgunluğun yaygınlaştığına
işaret ediyor. ABD dünya ekonomisinin
motoru olarak bu gidişatta belirleyici
rol oynuyor. Hem ABD'de hem Avru-
pa'da genel ekonomik durgunluk artık
gizlenemez durumda. Buna rağmen
klasik biçimde "enflasyonun düşece-
ğine güveniyoruz" diyen Powell'in bu-
nun büyük olasılıkla umulandan daha
uzun süreceğini belirtmesi de buradan
gelmektedir.

Emperyalizmin en güçlü ekonomisi
olan, hatta dünya ekonomisinin mo-
toru durumundaki ABD'de gelişen her
ekonomik olgu tüm dünya ekonomisini
etkilemektedir. Bankalar arası kredi ve
borç alışverişi, emperyalist birliklerin
destek paketleri, IMF kredileri, emper-
yalizme göbekten bağımlı devletlere
sıcak para akışını sağlayacak yatırımlar
vb. birçok hareket Fed'in aldığı veya
alacağı kararlarla şekillenmektedir.
Fed'in faizi düşürememesi başlı başına
dünya ekonomisi için işlerin yolunda
gitmediğini göstermektedir. Sıcak para
beklentisindeki ülkeler için bu parasal
kuraklığın yayılacağına işaret ediyor.
Ancak bunun yanında başlı başına
ABD'nin krizin pençesinde olduğunu
düşündürten bir olgudan söz ettiğimiz
görülmesi. ABD başta enflasyon olmak
üzere birçok ekonomik parametrede
kendi çıkarları doğrultusunda rahat-
layacak, nefes alacak adımlar atmak
istemekte ama "ağır reçeteden" vazge-
çememektedir. Gerçek acıları hissettir-
meyecek ilacı almaya devam etmektedir.

Gerçeklik emperyalistlerin istemediği
derecede problemler içermektedir.
Çekilen ekonomik sancıları bastıran
önlemler durumun net öngörüleme-
mesini beraberinde getirmektedir. Faizi
yükselterek doların değerini korumak
ve enflasyonu düşürmek son süreçte
Fed için olanaksızlaşmıştır. Zaten diğer
para birimleri karşısında ederinden
daha değerli olan doların daha da de-
ğerlenmesini engelleyen koşullar aynı
zamanda sıcak para akışını kısıtlamak-
tadır. ABD ekonomisinde de sıcak para
akışında sorunlar baş göstermektedir.
Kriz koşulları bu ihtiyacın karşılanmasını
iyice zorlaştırmaktadır.

Fed kararı öncesi ve sonrası ABD ekono-
misinde enflasyonun önemli bir gündem
olduğu aşikârdır ve halen sürmektedir.
Faiz oranı hakkındaki açıklama sadece
enflasyonun düşürülmesine odaklan-
ılmış olduğunu göstermektedir. Bu
apaçık bir kaygıya işaret etmektedir.
Enflasyon sorunu kriz koşullarının her
geçen gün derinleştiğini ispatlar ve kriz
emperyalistler cephesinde öngörülü
hareket etmeyi engeller. Kapitalizmin
anarşik dünyasında her şey buharlaşma
eğiliminde ve her şeyin yeri dünkün-
den bambaşka bir yer olabilir... ABD
ekonomisinde enflasyonda bir düşüş
yaşanmaması ve düşüş yaşanacağına
dair güvensizliğin açıktan dillendiril-
mesi faiz kararını sabit tutan bir neden
olmaktadır. Söz konusu faiz oranı üst
üste 6. kez sabit tutulmuştur. Enflasyon
düşürülebileceği kadar düşürülmüş ama
gene de yüksek seviyede! 2023'ün son
diliminde alınan faiz kararı aynıyken,
2024'te faiz indirimi öngörülmesi henüz
bir adıma dönüşemedi. Yani tahminler
yılın yarısına gelindiğinde henüz hiçbir
şekilde gerçekleşmedi ve bu tahminler
yerini daha "gerçekçi" şekilde enflasyo-
nun kısa vadede düşeceğine inançsızlık
ve güvensizliğe bıraktı.

Mevcut ekonomik krize Orta Doğu'da
yaşanan gelişmeler, savaş riski, emper-
yalistler arası çelişkilerin uygun şart ve
yerlerde açıktan askeri ve ekonomik
yaptırımlara dönüşmesi de eklenince
enerji, tedarik zincirlerinde aksamalar

vb. krizi iyiden iyiye katmerleştirmek-
tedir. Yine Türkiye gibi bağımlı devlet-
lerde krizlerin çok daha yoğun ve sert
geçmesi de bu devletlerin en azından
kısa vadede de olsa nefes alma gerek-
sinimini doğurmaktadır. Fed kararının
arifesinde Hazine ve Maliye Bakanı
Mehmet Şimşek'in ABD ziyareti de
dikkate değer oldu. Son seçimlerde
CHP'ye karşı alınan yenilgiye bağlı
olarak ekonomik anlamda halkın gö-
zünü boyayacak geçici iyileştirmeler
yapmak isteyen hükümet, enflasyonu
düşürme ve yine yetersiz olan sıcak
para akışını güçlendirmek için çeşitli
temaslarda bulunmaktadır. IMF dahil
birkaç görüşme gerçekleştiren Şimşek'in
açıklamalarının özeti ABD'nin özellikle
enflasyon üzerine dile getirdiği önceki
açıklamalarının kötü bir kopyası gibi
olmuştur. Enflasyonu düşürmenin ve
onu yenmenin zaman alacağını belir-
ten ve en azından bunun "bilincinde
olan" Şimşek, aynı açıklamada yılın
ikinci yarısında enflasyonun düşece-
ğini ve bunun kanıtlarla görüneceğini
söyleyerek son dönem TC geleneğinin
hamaset havarisi görevini üstlenmiştir.

Mevcut ekonomik kriz artık emperya-
listlerce sözde olsa dahi küçümsemeyi
aşmıştır. Krizin boyutu, büyük emper-
yalist ekonomileri dahi daha temkinli
davranmaya zorlamaktadır. Krizin etkisi
esasta hep böyleydi fakat artık klasik
bir "enflasyonu düşüreceğiz, dayanın"
durumundan çıkıp direkt ilk ağızdan
enflasyonun kısa vadede düşmeyeceği
gerçeği kabul edilmeye başlanmıştır. Bu
krizin bugün Fed faiz kararındaki yan-
sıması, buna bağlı sıcak para akışının
tüm dünyada karşılanamayacak olması
sürecek ve ihtimal dahilinde daha da
derinleşecektir. Yine bunun faturası da
ezilen halklara kesilecek, emperyalizm
ve sömürü cenderesinde dünya halkları
ezilmeye devam edecektir. Buna karşı
emperyalizmin krizini büyütme, aynı
zamanda emperyalizme karşı müca-
deleyi her alanda büyütme ve onu
alaşağı etmek dünya halklarının yegâne
kurtuluşu olacaktır.

KALKINAMAYANLARIN "YOL" PROJELERİ

Türkiye’de, “yeni” bir yol projesi ile yine kalkınmanın eşiğinde olduğuna dair yoğun bir propaganda yapılmakta. Daha önce Çin merkezli “bir kuşak bir yol” projesinde bir geçiş üssü olarak büyük avantajlar kazanacağı iddia edilen TC bugün de bu projenin önünü kesmek amacı içeren “kalkınma yolu projesi” ile gene “geçiş üssü” işlevi ile büyük avantajlar elde edileceği iddiasındadır. Bu iki “büyük kalkınma iddiası”nın çürük özelliği kalkınmayı bir dış harekete bağlamasıdır. Ülkenin dinamiklerine dayanan bir kalkınma modeline tamamen yabancı olan yönetici tayfa “asalak” bir karakter taşıdığını her kalkınma iddiasında gözler önüne seriyor!

Kalkınma için gerçek olanaklara, iç dinamiklere dayanmaktan tamamen yoksun bu asalak yönetici tayfanın böyle bir amaç taşımadığını da kesinlikle bilmek gerekir. Kalkınma adı altında hem TC hem Irak yönetimleri efendilerinin kendilerinden istediği hizmeti görmek amacındalar. Özel olarak Avrupa’nın, genel olarak Batı emperyalizminin Hindistan ve çevresindeki yoğun hammadde kaynaklarına ve ucuz iş gücüne ihtiyacı yeni değil. Çin emperyalizminin sağladığı büyük gelişme buradaki Batı yatırımlarının Hindistan ve çevresine taşınmasına yol açtığından beri çeşitli “ticaret yolları” için projeler geliştirilmektedir. Irak’la TC arasında gündeme gelen ve Katar ve BAE’nin de desteklediği, Ürdün’ün de desteğinin aranmaya devam ettiği Kalkınma Yolu Projesi de bunların bir parçasıdır. Henüz yolun başında olduğunu görmek gerekiyor. Orta Doğu’daki neredeyse her gelişmenin, olayın bu arayışla bir ilgisi bulunmaktadır. Tüm gelişmeler bu süreci ilerlettiği gibi bu süreci zaafa da uğrattığı derecede emperyalist efendileri ilgilendirmektedir. Dahası Orta Doğu’daki genel karmaşa emperyalizmin genel kontrolünün hiç de sanıldığı veya öğretilmek istendiği gibi kusursuz olmadığını göstermektedir.

Öncelikle “imzalandığı” söylenen anlaşma “nihai” bir anlaşma değil. İmzalar anlaşmanın hazırlığını ya da projenin belli bir kısmının hazırlığını içermektedir. Fon sağlamak da bu hazırlığa dahildir.

Gündeme gelen “yeni” projenin esas dinamiği “bir kuşak bir yol projesi”yle bölgedeki nüfuzu artan ve bu nüfuzu artırma eğilimi güçlenen Çin’in etkisini daraltmaktır. Bu projenin arkasında İngiltere ve ABD gibi güçlü emperyalist devletler bulunuyor. Bu devletler için söz konusu güzergâh ilk kez akla gelmiyor tabii ki. Bölge petrolünün, doğal gazının Avrupa’ya taşınmasında bu yol akla ilk gelen yoldur. Avrupa ile kara bağlantısı bakımından bu bölgenin akla gelmemesi zaten mümkün değil ve kara taşımacılığının zaman ve maliyet bakımından daha avantajlı olduğu da bilinir. Buna karşın alt yapı harcamalarının yüksekliği ve güvenlik problemleri, ülkelerin farklı ve çatışan çıkarları bunu baştan olanaksız kılmıştır. Bugün de aynı problemler devam etmektedir. İngiltere ve ABD için bu proje tek proje de değildir. Hem Suriye’deki gelişmeler hem de Gazze’de devam eden soykırımcı süreç aynı amacı güden başka projelerin ürünüdür. Gazze’nin “insansızlaştırılması” politikası bu bölgenin Akdeniz’le ilişkisini Hindistan’dan Avrupa’ya ticaret yolunun bir parçası olarak değerlendirilmek istenmesinin bir ürünüdür. Bu ticaret yolunun kontrol altında alınamayan en çetin bölümü Orta Doğu bölümü olarak durmaktadır.

Aksa Tufanı’nın bölgedeki dengeleri ciddi derecede etkilediğini uzun zamandır görüyoruz. İş birlikçi Arap devletlerinin İsrail ile ilişkilerinin “normalleştirilmesi” politikası Orta Doğu’daki kimi esaslı problemlerin konu ettiğimiz projelere engel olmaktan çıkarılmasını amaçlamaktadır. Aksa Tufanı bu normalleştirme politikasına ciddi bir darbe vurdu. Aksa Tufanı bir taraftan bu politikayı olumsuz etkilemişken diğer taraftan Gazze’nin insansızlaştırılması amacına vesile edilerek “olumlu” bir etki yapmış görünmektedir. Kimileri “komplo teorisi” ile Gazze’nin insansızlaştırılması politikasının “önünü açtığı” iddiasıyla Aksa Tufanı’nı emperyalizme mal ettiler. Oysa bu bir sonuç ve henüz başarılı da değildir. Gazze henüz Filistin’dir ve buna son verecek bir güç dengesi de oluşmamıştır. Aksa Tufanı’nın neden olduğu asıl gerçeklik İsrail devletinin bölge halkında olduğu gibi bir Orta Doğu devleti olarak bölge devletlerinde

de kabul görmemesidir. ABD merkezli olarak bölgeye dayatılan İsrail devleti Aksa Tufanı ile itelenmiştir.

Suudilerle görüşen ABD ısrarla İsrail ile ilişkilerin normalleşmesi rotasına geri dönülmesini istiyor. Netanyahu’nun her koşulda saldırıya uğrayacağını iddia ettiği Refah’a saldırıyı önlediği imajı çizen Biden’ın Suudiler özgülünde İsrail ile normalleşmeyi zorlaması Arap halkının ikna edilmesini içeren bir sürecin izlendiğine işaret etmektedir.

Trump döneminde başlatılan Abraham Planı’nı Biden daha geniş bir çerçeveye kavuşturarak devam ettirmektedir. Trump döneminde Çin’in “Bir Kuşak Bir Yol” projesini baltalamak, önlemek için çizilen strateji yeni eklemelerle daha kapsamlı hale getirilmektedir. Çünkü Orta Doğu’nun özgün karmaşası Hindistan’dan Avrupa’ya ticaret yolunun açılmasını engelleyecek kadar sorunludur. Gazze sürecinin bunu durdurduğu açıktır. Refah tehdidinin de tıkanan süreci açmak amacı güttüğü söylenebilir.

Irak ile imzalanan Kalkınma Yolu projesinin kimi anlaşmalarına ve anlaşma yolundaki “komite oluşumlarına” Ürdün’ün henüz destek vermemesi Gazze süreci ile bağlantılıdır. Ürdün’de yaşamakta olan hatırı sayılır bir Filistinli nüfusu olduğu gerçeği Gazze ve Refah olaylarının bu ülke için taşıdığı önemi anlamamızı sağlar. Özellikle Refah’a dönük olası saldırı Ürdün’deki iç dengeleri sarsacak kadar önemlidir. İsrail Filistinliler için Filistin dışında yerleri adres göstermekte. İsrail sorununun iki devletli çözümle sonlandırılması olası artık dile gelmez olmuştur. Ürdün için bu durum devletin beka sorununa işaret eder. İran’ın İsrail’e yoğun roket saldırısında Ürdün’ün İsrail’e “şemsiye” olmasının nedeni de bu durumdu.

Türkiye’de iktidar yanlıları ve devlete biat edenlerce Kalkınma Yolu projesi etrafında oluşturulan efsanenin bir süre önce Çin’in bir kuşak bir yol projesi etrafından da oluşturulduğu hatırlanmalıdır. Bir Kuşak Bir Yol projesi için de anlaşmalara imzalar atıldı. Bu anlaşmalarda bugünkü projenin de önemli parçalarından biri olan Fav limanı gene

büyük önemdeydi. O projede Orta Doğu özgülünde esaslı bir gelişme olmadı. Emperyalistler arası çelişkilerin bundaki rolü tartışmaya değmezdir. Bu süreçlerin önündeki engeller özel olarak Orta Doğu özgülünde çok gelişkindir. Çünkü bu bölge emperyalizmin ve feodalizmin hâkimiyeti altında halklar üzerinde tam bir zorbalıkla yönetilmektedir. Eski çağa ait her türden gericilik bu bölgede birer hortlak gibi gün yüzüne çıkabilmektedir. IŞİD bir tesadüf değildi. Aşiretler, cemaatler benzerlerini üretecek dinamiklere sahiptir. Aşırı yoksullukla birleşen feodal karakter her türden gericiliğin de kaynağıdır. Emperyalistler arası çelişkilerin yoğunluğuna paralel olarak bu kaynak canlanabilir ve her türden projenin yarı yolda kalmasına sebep olabilir.

Kalkınma Yolu projesinin gerçekleşmesi bu koşullarda mümkün değil. Dünya ekonomisi de siyasi gelişmeler de bu türden projeleri destekler durumda değil. TC Irak Kürdistanı’na yönelik saldırı politikalarının önünü açmak için hareket etmektedir. Kalkınma Yolu projesini de bunun bir parçası olarak kullanmaktadır. Kuşkusuz Irak’ın bütün olarak bu türden projelere, ticari ilişkilere ihtiyacı var. Hakeza Avrupa da bu projenin gerçekleşmesinden yana olacaktır. Ne var ki koşullar ve Orta Doğu’daki çeşitli çelişkilerin yoğunluğu engelleyici faktörlerdir. Bu nedenle Kalkınma Yolu projesi için sadece temenni düzeyindeki anlaşma metinleri imzalandı. Oluşturulan komitelere projenin ayrıntılandırılması için verilen görevlerin de TBMM’deki komisyonların görevlendirilmesini akla getirmektedir. Esas olan TC’nin heveslendiği bombardıman ve genel saldırı için onay alıp almadığıdır. Tüm veriler TC’ye onay verilmediği yönündedir. Henüz tek dayanağı olan KDP’nin desteği ile sınırlı operasyonlarla yetineceği ve gerilla direnişi karşısında yine çaresiz kalacağı söylenmelidir. Bununla birlikte saldırıya karşı direnişi destekleyen tutumun önemi her zamankinden fazladır. Kalkınma Yolu ile aldatılmaya karşı direnişin ve mücadelenin bayrağını dalgalandırmak önemli görevlerimizden biri olmaya devam etmektedir.

ABD, SAVAŞ ATEŞİNİ YAYMAYA DEVAM EDİYOR

Kapitalist-emperyalist sistemin derinleşen krizine paralel hegemonya mücadelesinin keskinleştiği bir dönemden geçiyoruz. Doğu Avrupa'dan Orta Doğu'ya, Pasifik'ten Afrika'ya emperyalistlerin kışkırttığı, yer yer doğrudan müdahil oldukları savaşlar, çatışmalar nedeniyle Dünya ateş topuna dönmüş durumdadır. Bugünkü savaş ve çatışma konjonktürünün baş sorumlusu ABD'dir. Hegemonyası gerileyen ABD, küresel hâkimiyetini koruyabilmek adına hem rakiplerine hem dünya haklarına karşı saldırgan bir siyaset izlemekte, çatışma ve savaş iklimini bilinçli ve kararlı bir şekilde tırmandırmaktadır. Biden yönetiminde bu siyaset daha üst bir boyuta taşındı. Biden yönetiminde ABD, işlediği suçlara her gün bir yenisini ekledi. Ukrayna'da savaşı kışkırtan ABD'dir, Pasifik'te Çin'e karşı ittifaklar oluşturarak, Tayvan'ı silahlandırarak bu bölgeyi de barut fıçısına çeviren odur, Orta Doğu'da 7 Ekim sonrasında İsrail'in Gazze'ye karşı başlattığı soykırımcı işgalin arkasında da ABD vardır. Son olarak ABD kongresi Biden yönetiminin Ukrayna, İsrail ve Tayvan'a 95 milyar dolarlık silah yardımını öngören devasa savaş paketini onayladı. Bu savaş paketi Biden yönetiminin saldırganlığını tırmandıracağını gösteriyor. ABD'nin küresel hâkimiyetini restore etmeyi amaçlayan saldırgan siyasetinin merkezinde Doğu Avrupa, Pasifik ve Orta Doğu var. Rusya, Çin ve İran'ı yıpratmayı ve çevrelemeyi hedefleyen bir strateji devrededir.

İkinci paylaşım savaşının ardından ABD öncülüğünde inşa edilen "tek kutuplu dünya düzeni" 21. yüzyılda Rusya ve Çin'in ayrı bir baş çekmesiyle birlikte çöpe atılmış durumdadır. Çin ekonomik alanda, Rusya ise askeri alanda ABD'nin hegemonyasını aşındırmaya başladılar. Özellikle 2008 sonrasında ABD'nin temel sorunu bu aşınmayı durdurmak olmuştur. Obama ile başlayan süreçte ABD Rusya ve Çin'i dış politikanın odak noktasına taşıyarak etkilerini sınırlandırmaya gayretinde oldu. Biden'la birlikte ABD Rusya ve Çin'i kuşatma siyasetini saldırgan bir şekilde uygulamaya koyuldu. Bu politika çerçevesinde ABD Doğu Avrupa ve Pasifik'te Rusya ve Çin'e karşı yeni ittifaklar kurmaya yöneldi. Silah ve asker yığarak bölgedeki uşaklarını

silahlandırıyor. Tayvan ve Ukrayna gibi tarihsel sorunları kaşındı... Orta Doğu ise 7 Ekim sonrasında ABD'nin biraz da mecburi olarak yoğunlaştığı bölgelerden biri oldu. Nitekim kongrenin onayladığı "yardım paketi"nde adı geçen ülkeler de ABD'nin bu süreçte Orta Doğu, Pasifik ve Doğu Avrupa'yı saldırılarının ana hedefi olarak gördüğüne işaret etmektedir. Şimdi bu savaşa endeksli yardım paketinden hareketle ABD'nin ne yapmaya çalıştığına daha yakından bakalım.

UKRAYNA-DOĞU AVRUPA

Savaş paketine baktığımızda en büyük yardımın, 61 milyar dolarla Ukrayna rejimine yapıldığı görülüyor. Bu ABD'nin izlediği stratejiyi anlamak bakımından önemli bir veridir. ABD için esas tehdidin Çin olduğu resmi belgelerde ilan edilmiş durumdadır. Ekonomik gücü ve olanakları itibarıyla ABD'nin hegemon konumuna alternatif oluşturabilecek tek güç Çin'dir. 61 milyar dolarlık yardım ise bize ABD'nin hedef tahtasına Rusya'yı koyduğunu göstermektedir. Neden? Çünkü ABD, hegemonya mücadelesinde AB'nin desteğine muhtaçtır ve AB'yi peşine takması Rusya tehdidi ile mümkündü. Ukrayna Savaşı da ABD tarafından bu hedefe uğruna kışkırtıldı. Bu savaşla hem Rusya Ukrayna'da hezimetle uğratılıp hegemonya mücadelesinin dışına atılacak hem de Çin yalnızlaştırılacaktı. ABD İngiltere ile birlikte bu savaşı sürdürmek ve yaymak için tüm gücünü seferber etti. Ukrayna'nın faşist rejimine tarihte görülmemiş düzeyde silah yardımı sağladı. AB'yi peşine takarak Rusya'ya ekonomik ambargo uyguladı. Ukrayna Savaşı sayesinde ABD birçok stratejik kazanım elde etti. Bu savaş vasıtasıyla AB yeniden ABD'nin arkasında hizalandı. Batı blokundaki çatlakları onardı, "beyin ölümü gerçekleşti" denen NATO'yu canlandırdı. Ne var ki Rusya'yı, yıpratırsa da hezimetle uğratamadı. Geline aşamada dengeler Rusya'nın lehine dönmüştür. Bunun en önemli göstergesi batıda oluşan savaş yorgunluğudur. ABD savaşının uzaması halinde ekonomik ambargo altındaki Rusya'nın enerjisinin tükeneceğini ve beyaz bayrak çekerek Ukrayna'dan çıkmak zorunda kalacağını düşünüyordu. Oysa Rusya, ekonomisini de hazırlayarak

bu savaşı bir "karşı yıpratma savaşı"na çevirmeyi ve ayakta kalmayı başardı. Dahası Ukrayna topraklarının yüzde 20'sini ele geçirdi. Çatışma uzadıkça savaş yorgunluğu, beklenenin aksine batı blokunda ortaya çıktı. Bu durum Ukrayna ordusuna akıtılan yardımın kesilmesine yol açtı ve Batı'nın askeri desteği azaldıkça savaşı tamamen ABD-AB'ye yaslanarak vermeye çalışan faşist Ukrayna rejiminin direnme kapasitesi sıfırlanma noktasına geldi. Ukrayna'nın asker kaybı son 2-3 ay içerisinde ordunun savaş gücünü kırarak aşamaya ulaştı. Nitekim son aylarda Rus ordusunun Ukrayna'nın doğusundaki ilerleyişi ve toprak kazanımı da hızlandı. Bizzat batılı generaller Ukrayna'nın iki haftalık mühimmatının kaldığını ve Rusya'nın baskısı karşısında tüm cephelerde çökme tehlikesi yaşadığını, yenilgisinin kaçınılmaz olduğunu dillendiriyor. Ukrayna ordusunun Donbas'ta birçok yerden çekildiği haberleri de bu tespiti doğruluyor.

Ukrayna'nın yenilgisi ve Rusya'nın zaferi ABD için bir kâbus senaryosudur. Bu senaryonun gerçekleşmesi halinde ABD, caydırıcılığının büyük darbe yiyeceğini, Ukrayna sayesinde elde ettiği kazanımları kaybedebileceğini iyi biliyor. Rusya'nın zaferi ABD'nin gerileyen bir güç olduğu düşüncesini doğrulayarak NATO'da yeni çatlakların oluşmasına, ABD liderliğinin sorgulanmasına, AB'li emperyalistlerin Rusya ve Çin'e yaklaşmasına neden olabilir. İşte Ukrayna'nın yenilgisini önlemek adına ABD çok kritik bir aşamada harekete geçerek 61 milyar dolarlık devasa bir silah yardımı paketini açıkladı. Bu büyük yardım ABD'nin Ukrayna'da yenilgiyi kolay kabullenmeyeceğini, savaşı uzatmakta kararlı olacağını gösteriyor. Gene gerçek şu ki askeri yardımın boyutu ne olursa olsun Ukrayna ordusunun Rusya'yı yenilgiye uğratabilmesi mümkün değildir. Bu yardım olsa olsa savaşın biraz daha uzamasına, Rusya'yı yormaya yarayabilir. O kadar. Savaşta dengelerin Ukrayna lehine dönmesi ancak NATO'nun doğrudan müdahalesi ile mümkün olabilir. Zaman zaman Fransa tarafından Rusya'yı dizginlemek amacıyla Ukrayna'ya asker gönderme konusu gündeme getirilse de bunun şu aşamada göze alınamayacağı açıktır.

Dolayısıyla Ukrayna Savaşı ABD için bir çıkmaz haline gelmektedir.

PASİFİK

Yukarıda da vurguladığımız üzere ABD için uzun vadede esas tehdit Çin'den gelmektedir. Dış politikadaki bir numaralı meselesi Çin olduğu için Pasifik'teki gelişmeler ABD'nin gündeminde özel olarak yer almaktadır. ABD hegemonya mücadelesinde tayin edici kavganın Pasifik'te yaşanacağına inanıyor ve kısa vadede Ukrayna, Orta Doğu gibi bölgeler öne çıksa da uzun vadede Pasifik'teki bu mücadeleye hazırlanmakta olduğu görülüyor. Ukrayna'da, Orta Doğu'da adı sıkça geçse de diğer bir tarafta AUKUS (Avustralya, ABD, İngiltere), QUAD gibi Çin karşıtı ittifaklar oluşturup Çin'i bu ittifak ağı ile çevrelemeye çalışıyor. Bölgede Çin'le çelişkiler yaşayan devletleri silahlandırıp kışkırtıyor.

ABD'nin bölgede Çin'e karşı öne çıkarmaya çalıştığı devletlerden biri Hindistan'dır. Devasa nüfusu, jeopolitik konumu, askeri gücü ve Çin'le yaşadığı tarihsel sorunlar itibarıyla Hindistan ABD'nin Çin'e karşı iştahını kabartan, bölgede Çin'i dengeleyecek bir aktör olarak görülmektedir. ABD Hindistan'ı kazanmak adına elinden geleni yapmaktadır. Geçmişten bu yana İngiltere'nin kesin etkisi altında olmakla birlikte emperyalistler arası mücadelede "tarafsız" bir pozisyonda görünen Hindistan Çin'in güçlenmesinden çekindiğinden dolayı ABD'ye aracılık etmeye teşne bir devlettir. Öte yandan ABD Avustralya, Japonya, Filipinler gibi geleneksel müttefiklerini de Çin'e karşı silahlandırarak güçlendirmeye çalışmaktadır.

Burada Filipinler'e özel olarak değinmek gerekiyor. Görünürde Çin'e saldırı Tayvan'dan gelecekmış gibi gösteriliyor ama o bölgede ABD'nin jandarmalığını Filipinler yapmaktadır. Filipinler öteden beri ABD'nin o bölgedeki ileri karakoludur. Son dönemde ABD'nin Filipinler'i Çin'e karşı kullanmak üzere hazırladığı görülmektedir. Her ne kadar Hindistan'ı yanına çekmeye çalışsa da Hindistan'ın sıcak bir savaştan kaçındığı gözlemleniyor; ama Filipinler bu konuda kukla rolüne daha yakın görünüyor. ABD'nin

Filipinler’le askeri iş birliklerinin çok ileri boyutta olduğu da unutulmamalı. Çin’den yapılan resmî açıklamalarda da ABD’nin saldırganlığa Filipinler üzerinden hazırlandığı vurgulanmıştır.

ABD Çin’i baskı altına alabilmek adına Japon militarizmini yeniden hortlatmıştır. İkinci Paylaşım Savaşının ardından uluslararası anlaşmalarla ordu kurması yasaklanan Japonya ABD’nin desteğiyle yeniden silahlanmaya başlamış, hatta nükleer silah üretmeyi hedeflediğini ima eden açıklamalar yapmıştır. Enerji kaynaklarının paylaşımı nedeniyle Çin’le başta Filipinler ve Vietnam olmak üzere bölge ülkelerinin Güney Çin Denizi’nde yaşadıkları ihtilaflarda ABD’nin bölge siyasetinde önemli bir yer teşkil ediyor. ABD burada Çin’le ihtilaf yaşayan ülkeleri destekleyerek Çin’e karşı kışkırtıyor. Böylece bu konudan doğan ihtilaflarda ABD’nin Çin’i bölgede tehdit etme hedefi doğrultusunda etkili bir şekilde kullanılıyor. Bölge ülkelerini bu vasıta ile yanına çekiyor. Örneğin Biden Güney Çin Denizi’nde Filipinler’i Çin’e karşı savunacaklarını söyledi.

Öte yandan ABD’nin Pasifik siyasetindeki bir diğer temel amaç NATO’yu kullanmaktır. Bu hedef doğrultusunda SSCB’ye karşı Avrupa merkezli kurulmuş olan bu savaş örgütü, konsepti değiştirilip Pasifik’i de içeren bir yapıya kavuşturulmak isteniyor. ABD NATO’yu Pasifik’e taşıdığı takdirde AB’yi de Çin karşıtı cepheye dahil edebileceğini hesaplıyor. Bu hususta bazı adımlar atmaya da başladı. Örneğin NATO, tarihinde ilk defa Rusya’nın ardından Çin’i de tehdit olarak tanımladı. Japonya’da bir NATO karargâhı kuruldu. Ancak ABD henüz AB’yi Çin karşıtı cepheye katma hedefinin uzağındadır. Çin’de yoğun ticari ilişkileri bulunan başta Almanya olmak üzere birçok Avrupalı devlet bu hususta ABD’ye direnç gösteriyor. ABD’nin Pasifik politikasının temel taşı ise Tayvan’dır. Biden yönetiminin Çin’i baskı altına almak için kullandığı araçların başında Tayvan sorunu geliyor. Devrimin ardından Çin’den kaçan Çan Kay Şek ve diğer karşı devrimciler ABD himayesinde Tayvan’da konumlandılar. O tarihten bu yana Tayvan varlığını bir kukla rejim olarak ABD şemsiyesi altında sürdürmekte ve Çin’e karşı bir baskı unsuru olarak kullanılmaktadır. Tayvan Çin’in kırmızı çizgisidir. Çin Tayvan’ı kendi toprağı olarak görmekte ve nihai amacının bu adayı gerekirse zor kullanarak ele geçirmek olduğunu her fırsatta dile getirmektedir. Ancak Çin bugün için savaşa hazır olmadığını dü-

şündüğünden harekete geçmiyor. ABD ise hem Çin’i hazır olmadığı bir çatışmanın içine çekmek hem de gerilimi bilinçli bir şekilde yükselterek müttefiklerini Çin’e karşı pozisyon almaya zorlamak adına Tayvan meselesini kaşımaya devam ediyor. Çin için bir batağa çevirmek adına Tayvan’ı silahlandırıyor. Biden “Çin’in işgale kalkışması halinde Tayvan’ı savunacaklarını” söylüyor. Biden’ın “silah yardımları” ile ulaşmaya çalıştığı bir diğer amaç adadaki “bağımsızlık” yanlısı Amerikancı kesimi güçlendirmektir. İktidardaki “liberal parti” ABD’ye dayanarak bağımsızlık yanlısı bir politika takip ederken muhalefetteki Guamin-dang, yakın ekonomik ilişkilere sahip olduğu Çin’i kızdıracak adımlara karşı çıkıyor. ABD Tayvan’ı Çin’e karşı bir koz olarak elde tutmak için “bağımsızlık” yanlısı kesimi güçlendirmeye çalışıyor ve “ayrılıkçı” arzuyu körüklemek adına silah desteğini artırarak sürdürüyor.

ABD Çin’i kuşatmak adına Pasifik’teki faaliyetlerini gün geçtikçe artırıyor. Çin’i Pasifik’te sıkıştırmaya çalıştıkça Çin ABD’nin karşısında Orta Doğu’da Afrika’da hatta Latin Amerika’da çıkıyor. Bu da gösteriyor ki ekonomik olarak devasa bir güce erişen, dünyanın dört bir yanı ile yoğun ticari ilişkilere sahip sosyal emperyalist bu ülkeyi izole etmek, yalnızlaştırmak pek mümkün değildir. ABD de bunu gördüğü için Çin’le rekabeti, üstün olduğu askeri alana taşımaya gayret ediyor, henüz güçlenmeden ve hazırlıklarını tamamlamadan Çin’i erken bir savaşın içine çekerek saf dışı etmeyi arzuluyor. Çin ise ABD’yle bir çatışmanın kaçınılmaz olduğunu görüyor ve buna hazırlanıyor. Nitekim bu hazırlıkları tamamlama adına 2030 yılını önüne hedef olarak koymuştur. Bu tarihten önce bir çatışmaya girmemek için temkinli davranmaya çalışıyor. ABD’nin kışkırtmalarına rağmen Çin’in bu temkinli tavrı ne kadar sürdürebileceği tartışmalıdır. Çin Devlet Başkanı Şi Cinping’in adında somutlaştırılan uluslararası dengelerde Çin’in rolünü geliştirme ve Çin Halk Ordusunun modernleştirme anlayışı sabrın hem gücünü hem de sınırını anlamak bakımında bir veri olarak incelemeye alınabilir. Bununla birlikte ele alındığında ABD’nin Pasifik bölgesini tıpkı Doğu Avrupa ve Orta Doğu gibi patlamaya hazır bir barut fıçısına çevirdiği görülecektir.

ORTA DOĞU

Esasında Orta Doğu, Biden yönetiminin ilk dört yılında öncelikler arasında

değerlendirilmedi. ABD tüm enerjisini Rusya’ya ve Çin’i kuşatmak politikasına sarf ederek Orta Doğu’yu ikinci plana atmıştı. Ancak bu Orta Doğu’dan vazgeçildiği anlamına gelmiyordu. Biden yönetimi Rusya ve Çin’e yönelirken Orta Doğu’daki hâkimiyetini esas olarak bölgedeki uşaklarını bir araya getirip cepheye sürerek devam ettirmeyi planlıyordu. Bu amaçla Filistin sorununun kaynağı olarak gördüğü Arap devletleri arasındaki sorunları ve İsrail’e karşı devam eden Semitizm’i devletlerle arası normalleşmeyle aşmayı gündeme getirdi. Bu hedefle hazırlanan “Abraham Anlaşması” bir süredir normalleşmenin kalıcı adımı olarak ilerliyordu.

7 Ekim’de Filistin halkının işgalci İsrail’e vurduğu ağır darbenin ardından başlayan çatışmalar ABD’nin planlarını altüst etti. ABD Suudi Arabistan ile İsrail arasındaki anlaşma imza aşamasına getirilmişken ve bu iki uşağını İran’a karşı birleştirmeyi hayal ederken Aksa Tufanı ve sonrasında Siyonist rejimin giriştiği soykırım Arap halklarının tepkisinden korkan Suudi Arabistan’ın geri adım atmasına ve normalleşme tasarısının şimdilik rafa kalkmasına neden oldu. Dahası başlayan çatışma İsrail’in “güvenliğini” tehlikeye düşürdüğünden ABD’nin, yönünü tekrardan Orta Doğu’ya çevirmesine yol açtı. Bölgeye güç yayarak İsrail’e koruma şemsiyesi açtı ve sınırsız silah ve mali destekle Siyonist rejimin Gazze’de soykırıma girişmesini sağladı.

7 Ekim’in ardından ABD, bölgede bıraktığı boşluğun İran-Çin ve Rusya tarafından doldurulduğunu gördü. Bu sebeple Orta Doğu yeniden ABD için önceliklerden biri haline geldi. ABD, Siyonist rejimin güvenliği ve Filistin mücadelesini tasfiye etmek adına İsrail’e silah akışını sürdürüyor. ABD’nin önceliklerinden biri başta Hamas olmak üzere Filistin direniş örgütlerini yok ederek İsrail’e yönelik tehditleri bertaraf etmektir. Siyonist ve işgalci İsrail’in hizmetine sunulan 26 milyar dolarlık silah desteği her şeyden önce Filistin halkına karşı sunulmuş bir destektir. Kuşkusuz Hizbullah ve İran da bu desteğin hedefindeki diğer esaslı unsurlardır. Aynı zamanda Orta Doğu halklarını ezmek için desteklediği Siyonist devleti daha da güçlendirip bölge halklarına korku salmaya çalışıyor.

Bununla birlikte ABD İran’ı yeniden hedef tahtasına koymuştur. Orta Doğu’da sarsılan hâkimiyetini korumak için İran’ı geriletmek, ABD için elzemdir. Ancak

İsrail’in tüm ısrar ve kışkırtmalarına rağmen ABD henüz İran’a karşı geniş çaplı bir saldırı başlatmaktan yana değil. Böyle bir savaşın ABD’nin batağa saplanmasına neden olabileceği ve bu durumun Rusya ve Çin’e yarayacağı düşünülüyor. İran’ı kuşatma altında geriletmeyi hesaplıyor.

Nitekim geçtiğimiz günlerde Biden yönetimi yeni Orta Doğu politikasını açıklamış ve temel hedef olarak da İran’a karşı koalisyonunun genişletilmesinden söz etmiştir. Bu hedef doğrultusunda ABD, 7 Ekim nedeniyle rafa kaldırılan Suudi Arabistan ile İsrail arasındaki normalleşme görüşmelerini yeniden başlatmaya çalışıyor ve bu hususta yol aldığı görülüyor. İsrail ile normalleşme karşılığında Suudi Arabistan’a, nükleer güç olması vadediliyor. Böylece İran nükleerle donatılmış iki uşak devlet tarafından çevrilmiş olacaktır. Amaç İran’ı hareketsiz bırakmaktır. Suudi Arabistan’ın İsrail’le birlikte İran’a karşı harekete geçmesinin diğer Arap ülkelerini de etkileyerek bu cepheye katılmaya sevk edeceği hesaplanıyor. Sonuç olarak kongreden geçen savaş paketi aynı zamanda silah tekellerine kaynak aktararak krizden çıkma çabası olarak okunmalıdır. Bunun yanında Biden ve yönetimi, kalan altı ayda Pasifik, Doğu Avrupa ve Orta Doğu’da saldırgan siyasetini sürdüreceğini ilan etmiş oldu. ABD Rusya’ya karşı Ukrayna’ya, Çin’e karşı Tayvan’ı, İran’a karşı İsrail’i silahlandırıyor. ABD dış politikasının nereye evrileceği hususunda kasım ayında gerçekleşecek başkanlık seçimlerinin belirleyici olacağını değerlendiriliyor. Biden’ın yeniden seçilmesi halinde bu politika devam edecektir. Trump’ın başa gelmesi halindeyse öz korunsa bile bazı bölgelere yaklaşım değişebilir. Örneğin Trump’ın temsil ettiği klik Rusya ile çatışmanın gereksiz olduğunu, Ukrayna’ya verilen desteğin gereksiz bir ağırlık yaptığını, Çin’e odaklanmak gerektiğini düşünüyor. Trump Ukrayna’ya desteği keseceğini ifade ediyor. İç kamuoyunda da buna destek var.

ABD “yardım” adı altında dünyanın dört bir yanında faşist gerici devletleri silahlandırmayı sürdürüyor. Emperyalist hegemonya uğruna savaş ateşini her tarafa yayıyor. Verilen bu silahlar aynı zamanda halkları zapturapt almak için veriliyor. ABD emperyalizmi onun dünyanın dört bir tarafındaki tetikçileri dünya halklarının baş düşmanı olduklarını her gün yeniden ispatlıyor.

Urfa'daki hapishanelerden 45 günde 35 sürgün

Urfa 1 ve 2 Nolu T Tipi hapishanelerinde tutulan 35 siyasi tutsak, son 45 günde farklı hapishanelere sürgün edildi. Tutsakların talebi olmasına rağmen yapılan sürgünlere ise herhangi bir gerekçe gösterilmedi. Her hafta rutinleşen sürgünler, ailelere bilgi verilmeden gerçekleştiriliyor.

Büyük bir bölümü Erzinca Yüksek Güvenlikli Hapishanesine sürgün edilen tutsaklar arasında, İdare ve Gözlem Kurulu tarafından infazı ertelenen 30 yıllık tutsak Abdulmecit Yüksekbağ ile

Suruç ilçesinde 9 Mart'ta yapılan ev baskınlarında gözaltına alındıktan sonra tutuklanan Baran Karak ile Serkan Bali de bulunuyor.

URFA 1 NOLU'DAN SÜRGÜN EDİLENLER

Son 45 günde Urfa 1 Nolu T Tipi Hapishanesinden sürgün edilen tutsakların isimleri ve sürgün edildikleri hapishaneler şu şekilde: "Lokman Ayebe-Batman, Mustafa Müslüm (Rojavalı), İsmail Taşar-Erzincan, Ali Ulutaş-Antalya, İdris Duruk-Tarsus, Mehmet Duvar-Antal-

ya, Mahmut Öngör-Antalya, Hüseyin Doymaz-Erzurum, Abdulmecit Yüksekbağ-Erzurum, Celal Ercan-Adana, Lokman Ayebe-Aksaray, Zekeriya Al Muahmmad (Rojavalı)-Erzincan, İbrahim Kurt-Erzurum, Mahmut Tatal-Erzincan, Keleş Celal (Rojavalı)-Erzincan, Muhammed El İsa-Samsun, Selami Çiftçi-Konya Ereğli, Fadıl Tokay-Erzurum, Cihat Osman (Rojavalı)-Erzurum, Cafer Cengiz, Hüseyin Arslan, M. Emin Korkmaz, Emin Çetintaş, Abdulselam Demir-Erzincan, Kenan Doğan-Erzincan, Cuma İbrahim-Erzincan, Halil İb-

rahim-Erzincan, Baran Karak-Erzincan ve Serkan Bali-Erzincan."

URFA 2 NOLU'DAN SÜRGÜN EDİLENLER

Urfa 2 Nolu Hapishanesinden sürgün edilen tutsakların isimleri ve sürgün edildikleri hapishaneler de şu şekilde: "Mehmet Akif Karadağ-Erzincan, Emin Güler-Elazığ, Muhlis Albay-Erzincan, Doze Salih Temo (Rojavalı)-Erzincan, Sıtkı Kurtoğlu-Elazığ, Hüseyin Muhammed (Rojavalı)-Erzincan."

Özcan Eşigül (Parti Militanı): Özcan Eşigül Edirne'nin Uzunköprü ilçesinde lise öğrencisiydi. Lise içerisinde öğrenciler içinde çalışmalar yürüttü. 22 Mayıs 1980'de Eşigül ve iki yoldaşının bulundukları kahvehaneye gece saat 23.00'de gelen 5 MHP'li faşistin saldırısına Eşigül ve yoldaşlarına saldırdı. Saldırıda yere düşen faşistin silahını almaya çalışırken Eşigül bıçaklandı. Kaldırıldığı Edirne Devlet Hastanesi'nde şehit düştü.

Ahmet Yavuz (Parti Militanı): Ailesinin ekonomik sıkıntılarından dolayı ilkokuldan sonra çalışmak zorunda kaldı. 1976 yılında Proletarya Partisi düşünceleri ile tanıştı. Yavuz, İstanbul'da işçi ve semt faaliyetlerinde aktif görev aldı. 1980 AFC'sinde Yavuz, aranır duruma düştüğü için kırılık alana çekildi. 12 Mayıs 1981 yılında Dersim'in Mazgirt ilçesine bağlı Goman köyü Çevlik mevkiinde Terzi Ahmet ile beraber TC ordusu tarafından pusuya düştü. Terzi Ahmet çatışma esnasında Peri Suyuna atladı ve boğularak şehit düştü. Ahmet Yavuz ise yaralı olmasına rağmen "Teslim ol" çağrılarına son mermisine kadar yanıt verdi. Çatışmanın ardından Yavuz şehit düştü.

Bahar Yıldız (Parti Militanı): Dersim'in Nazimiye ilçesine bağlı Kimsor'da (Yayıkışıl) dünyaya geldi. Ailesiyle birlikte İstanbul Fikirtepe'ye göç etti. Fikirtepe'de Proletarya Partisinin düşünceleriyle tanışarak örgütlendi.

İstanbul'un Kartal ilçesine bağlı Rah-

manlar'da bir randevuya giderken polisin pususuna düştü. Polislerin takip ettiğini fark edince "Polis, kaç!" diye bağıarak bir yoldaşının alan-

dan kaçmasını sağladı. Ancak kendisi polise tutsak düştü. Rahmanlar'daki istasyon civarında ağaçların arasında işkenceli sorguya çekildi. 9 Mayıs 1982 tarihinde işkenceli sorgunun ardından polis tarafından katledildi.

BOZAN YAYLASI ŞEHİTLERİ

9 Mayıs 1985 tarihinde Dersim'in Çemişgezek ilçesine bağlı Bozan Yaylası'nda Halk Ordusu gerillaları ile TC ordusu arasında çatışma çıktı. Halk Ordusu gerillaları **Ağa Şimşek (Parti Üyesi)** ve **Kenan Bozkurt (Parti Militanı)** çatışmada şehit düştü.

PALU ŞEHİTLERİ

Elâzığ Palu kırsalında faaliyet sürdüren Halk Ordusu gerilla birliği, 20 Mayıs 1987 tarihinde bir ihbar sonucunda TC ordusu tarafından kuşatıldı. Uzun süren çatışmanın ardından **Proletarya Partisi 3. Genel Sekreteri Kazım Çelik ve Hıdır Aykır (Parti Üyesi), Müslüm Emre (Parti Üyesi), Cihan Taş (Parti Üyesi), Ali Kayadoğan (Parti Üyesi)** şehit düştü.

İsmail Oral (Parti Üyesi): Lise son sınıftayken Proletarya Partisine sempati duymaya başladı. 12 Eylül AFC'sinde tutuklandı, 5 yıl İstanbul'un farklı hapishanelerinde kaldı. 1986 yılında tahliye olduktan sonra Marmara Üniversitesi'nde eğitim hayatına başladı. Burada kısa sürede gençliğin önderi oldu.

Oral, Tuzla Katliamında baş rolü oynayan

Engin Kaya isimli ajanının araştırma ve soruşturmasını yaparken 1989 yılının şubat ayında İstanbul Kadıköy'de gözaltına alındı. 15 gün işkenceli sorgulardan geçirilen İsmail Oral, hiçbir sır vermeyerek tutsak düştü. 7 aylık hapishane yaşamının ardından serbest bırakıldı. Oral, 19 Mayıs 1991 tarihinde İstanbul Hasanpaşa'da Hatice Dilek'in evinde yakalandı ve Hatice Dilek ile birlikte katledildiler.

Hatice Dilek (Parti Militanı): Çocukluğu İstanbul'un Gülsuyu Mahallesi'nde geçti. Lise yıllarında ilk defa devrimci düşüncelerle tanıştı. 19 Mayıs 1991 tarihinde polis, Hatice Dilek'in evine operasyon düzenledi. Bu operasyonda Dilek'in oğlu Özgür Cihan da evdeydi. Hatice Dilek ve İsmail Oral polis tarafından katledildi. Dilek'in cenazesi bin kişinin katılımıyla Gülsuyu Mezarlığı'nda toprağa verildi.

SEKERMAN ŞEHİTLERİ

Dersim'in Mazgirt ilçesinde 12 Eylül 1980 AFC döneminde TC devletiyle iş birliğine başlayan Muhtar Kemal 12 Mayıs 1992 yılına dek bağlantısını kesmedi. İş birlikçi Muhtar Kemal, Halk Ordusunun almış olduğu karar doğrultusunda cezalandırıldı. Cezalandırma eyleminin ardından TC ordusu, Halk Ordusunun birliğini tespit etti. TC ordusu, gerillalarının bulunduğu alana yoğun bomba ve roket saldırısı düzenledi. Bu saldırı sonucunda Halk Ordusu gerillalarından Gürsel Çelebi (Parti İleri Militanı) yaralı olarak esir düştükten sonra katledildi. Saldırıda Gülseren Ağgöl (Parti İleri Militanı) şehit düştü.

Mehmet Yaşar (Parti Militanı): 1989 yılında Mehmet Yaşar Halk Ordusuna katıldı. 14 Mayıs 1992'de Dersim'in

Nazimiye ilçesine bağlı Çakaran Deresi'nde çıkan çatışmada şehit düştü.

Hasan Tanrıverdi (Parti Militanı): İşçi bir ailenin çocuğu olan Tanrıverdi 10 Ocak 1964'te Muş'un Varto ilçesinde dünyaya geldi. Ekonomik koşullardan kaynaklı ailesi Almanya'ya işçi olarak gitti. Proletarya Partisinin düşünceleriyle Berlin'de tanıştı. ATİF Türkiyeli İşçiler Derneği'nde Yönetim Kurulu üyeliği yaptı. Hasan Tanrıverdi 17 Mayıs 1992 tarihinde geçirdiği ani beyin kanaması sonucu hayatını kaybetti.

Emel Kılınç (Parti İleri Militanı): Aile çevresinde ilk defa devrimci düşüncelerle tanıştı. Erzinca'da Hemşirelik Meslek Lisesi'nde eğitim hayatına devam ederken Kürdistan Bölge Komitesi altında örgütlü yaşamına başladı. Proletarya Partisine yönelik yapılan bir operasyonda tutsak düştü. Serbest bırakılmasının ardından Marmara Bölge Komitesine bağlı semt faaliyeti yürüttü. Kadının toplum içindeki durumu, feodal sistemin kadın üzerindeki baskısını yaşayarak görmüş olan Kılınç, kadının özgürleşmesinin mücadeleye gerçekleştirebileceğini kavrayıp, mücadeleye katıldı. Sağlıklı ihtiyacı doğrultusunda 2000 yılında Halk Ordusu saflarına katıldı. 16 Mayıs 2003 tarihinde Tokat'ın Almus ilçesinde TC ordusu ile yaşanan çatışmada şehit düştü.

BULANCAK ŞEHİTLERİ

22 Mayıs 2003 tarihinde Giresun'un Bulancak ilçesine bağlı Bektaş Yaylası Ercaalan mevkiinde Halk Ordusu gerillaları ve TC ordusu arasında şiddetli bir çatışma yaşandı. Halk Ordusu ve TC ordusu arasında yaşanan çatışmanın ardından Halk Ordusu gerillaları **Murat Arıca (Parti Militanı)** ve **Bülent Ertürk (Parti Militanı)** şehit düştü.

Armenak Bakırcıyan Ölmedi o yaşıyor...

**Parti Militanı, Devrim Hamalı;
Armenak Bakırcıyan...**

Bu ülkede Ermeni olmak zordur. Daha hafızalarımızda tüm sıcaklığıyla durmaktadır 1915 Ermeni Soykırımı. Bu ülkede devrimci olmak da zordur. Sıradan bir demokrat insanın bile her türlü baskıya maruz kalabildiği bir ülkede devrimci olmak ve öyle yaşamak... Toplumun "tek dil, tek millet, tek bayrak" anlayışıyla asimile edilmeye çalışıldığı, karşı duruşların büyük bedeller ödediği bir ülkede Ermeni kimliğiyle komünist olmak zordur. İşte Armenak Bakırcıyan (Orhan Bakır) böyle bir ülkede Ermeni kimliğiyle insanlığın kurtuluş mücadelesinde yerini almış ve yaşamını Türk, Kürt, Ermeni çeşitli milliyetlerden ve azınlık uluslardan emekçi Türkiye halkı için feda etmiş bir komünisttir. Ezilen emekçi bir Ermeni ne anlam ifade ediyorsa Onun yaşamında emekçi bir Kürt, bir Arap, bir Türk, Boşnak, Çerkez de aynı şeyi ifade ediyordu. Çünkü o, insanları mensup olduğu milliyetlere göre değil, ezenle ezilenin olduğu bir dünyada, dahil olduğu sınıfa göre değerlendiriyordu. Bunun için Proletarya Partisi saflarında çeşitli milliyetlerden yoldaşlarıyla omuz omuza faaliyet

sürdürüyordu. Bu anlamda onu en iyi, bir dönem Proletarya Partisi saflarında birlikte faaliyet sürdürdüğü Hrant Dink'in "O, tertemiz bembeyaz bir sayfaya halkların kardeşliğini yazdı" sözü anlatıyordu.

1953 yılında Diyarbakır'da doğan Armenak Bakır, ilkokulu bitirdikten sonra İstanbul'da Surp Harç Lisesi'ne kaydedildi. Daha sonra İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi'ni kazandı. Devrimci düşüncelerle burada tanıştı. Nubar Yalımyan, Hrant Dink, Manuel Demir ve daha başkalarıyla Proletarya Partisi saflarında örgütlendi. Ancak bu durum egemenler tarafından pek hoş karşılanmadı. Hatta bu yüzden Proletarya Partisi saflarında Ermenilerin faaliyet sürdürmelerini her zaman bir saldırı aracı olarak kullanmışlardı. Kimi dönem Proletarya Partisi onlar için bir "Ermeni örgütü" olmuştu, kimi dönem ise "ASALA'yla iş birliği" içinde... Bunların hiçbirisi kuşkusuz gerçeği ifade etmemekteydi. Gerçek olan bir şey vardır ki o da Proletarya Partisi'nin çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının yegâne kurtuluş yolunu işaret ettiğiydi. İşte Armenak da bu gerçeği görerek Proletarya Partisi saflarında örgütlenmişti. İlginçtir ki Orhan ismini babasının bir arkadaşı koymuştu. İsmi aldığını kişi gözü pek bir fedaiymiş (Fedai, Ermeni grupların oluşturduğu direnişçi Partizan gruplarının adı.) Ablasının deyişiyle ise "adını onurla taşıdı ve o da iyi bir devrimci oldu."

Ermeni Soykırımı sonrası bölgede sağ kalan ancak varlığını "gizlemek" zorunda kalan pek çok Ermeni aile, onunla başlayan bir uyanış içerisinde buldu

kendini. O, Proletarya Partisi'nin bir üyesi ve kadrosuydu. O, kimi zaman Tarış İplik Fabrikası'nın direnişinin örgütlenmesinde, kimi zaman askeri bir eylemdeydi. Onun yaşamını en yalın haliyle ifade etmek gerekirse; yiğit bir komünist, kararlı, sevilen ve unutulmayan bir kişilik diyebiliriz. Faaliyet yürüttüğü bölgenin Ali Ağa'sı olan Armenak, insanların gönlünde yer etmiş bir kişiydi. Öyle ki köylüler, şehit düştükten sonra yattığı yatağa kimseyi yatırmayacak kadar çok sevmişlerdi Armenak'ı. Yaşlıca bir köylü "Ero sen öleceğine, benim oğlum öleydi" diyecek kadar, evlatlarından çok sevmişti Armenak'ı. Kuşkusuz bu sevgide Armenak'ın kitlelerle kurduğu diyalogun etkisi tartışılmazdı. Dürüst, sıcakkanlı, atik, insansever bir kişiliğinin yanı sıra bölge halkının sorunlarıyla da ilgilenmesi devletin köylüler üzerinde uyguladığı baskılara karşı tavır koyan ve hesap sorucu özelliği ile de kitlelerle kısa sürede kaynaşmasını sağlamıştı.

Armenak, kitlelerle bağının yanı sıra partinin militan kişiliğine de verilecek en önemli örneklerden biri olmuştu. Yaşamını partiye adanmış, partiyle atan bir yüreğin altından kalkamayacağı bir zorluk yoktu. Bir eylem için gittiği İzmir'de tutsak düşen Armenak, partinin böyle değerli bir komünisti zindanlarda bırakmama kararından sonra diş ağrısı bahanesiyle gittiği hastaneden yoldaşlarının yardımıyla firar etmişti. Armenak, devlete askeri eylemlerle vurduğu darbenin yanı sıra kendini en güçlü hissettiği hapisanelerinden de firar ederek onları düşürdüğü aciz durum nedeniyle daha özel bir nefreti ve kını kazanmıştı. Firar sonrası eylemin büyük yankı uyandırmasından kaynaklı parti

onu Türkiye Kürdistanı'nda görevlendirdi. 13 Mayıs 1980'de Kaypakkaya'nın ölümsüzleşmesinin yıl dönümünde parti kararı gereği bir polis komiserinin cezalandırılma eylemi sırasında Elâzığ Karakoçan'da girdiği çatışmada silah elde toprağa düştü. Devlet ona olan kinini cenazesinde dahi gösterdi. Cenazesini kimsesizler mezarlığına gömen devlet, daha sonra köylüler ve Proletarya Partisi militanları tarafından kaçırılarak Nazımiye'nin Xarig (Yukarı Oduca) köyüne gömülen Armenak'tan intikam almak için kemiklerini çıkarttırıp Gole Xızır'a (Peri Çayı) atmıştır.

(Bir Partizan okuru)

Kör gecenin kahpe karanlığında
Vurdular Orhan'ı Karakoçan'da
Silahı elinde kanlar içinde
Vurdular Orhan'ı Karakoçan'da

Ağlamadık Orhan senin ardından
Öcün alacağız patron-ağadan
Ya hep ölür ya da kurtulacağız
Vazgeçmeyeceğiz biz bu kavgadan

Diyar diyar bucak bucak sordular
Onu bulmak için kafa yordular
Yolunun üstüne pusu kurdular
Vurdular Orhan'ı Karakoçan'da

Yoldaşımız Orhan halk için öldü
Halk için severek canını verdi
Kanı kurumadan bin Orhan doğdu
Vurdular Orhan'ı Karakoçan'da

***Orhan Bakır katledildikten sonra yoldaşları ve halk arasında söylenen bir marş**

YENİ DEMOKRASİ

MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!

OKU OKUT!

[yenidemokrasi1](#)

[ydemokrasi11](#)

yenidemokrasigazetesi@gmail.com

[yenidemokrasi](#)

[yenidemokrasi34.net](#)

Özgür Gelecek İçin Yeni Demokrasi Gazetesi Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Yönetim Yeri: Kamer Hatun Mah. Al Hatun Sok. No:6 Daire:3 Beyoğlu/İstanbul İletişim: 0212 534 54 76- yenidemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok, 1 Kat, No: 349 Zeytinburnu/İst-0212 501 21 20

komünist önder

İBRAHİM

KAYPAKKAYA

ölümsüzdür

Yeni Demokrasi
gazetesi